

Giới thiệu Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Tình cảm, Cung đấu, Cung đình hậu tước

Editor: Team Ladies

Chính cái đêm định mệnh đó đã khiến cô buông bỏ sự ngây ngô của người thiếu nữ mà trở lên lạnh nhạt. Nhưng chẳng ai biết rằng sau vẻ lạnh nhạt của cô là sự bi thương chưa từng im lặng...

Một ngày kia, nàng đau khổ quỳ xuống cầu xin hán cho nàng xuất cung, nàng tình nguyện vất bỏ mọi thứ để làm một nữ nhân bình thường...

Mấy người Hoàng tử nhà trời phong thần tuấn tú, một cung nữ hèn mọn tâm như nước lạnh...

Khi bọn hán gặp được nàng, là một hồi gió thu và ngọc lộ tương phùng, hay vẫn là một khúc ai oán sai lầm rung chuyển núi sông...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bóng đêm 1

Đầu thu năm thiên triều Triệu Thánh, đại hôn của thái tử Bùi Nguyên Tu.

Nhiều năm chiến hỏa phân tranh để cho mảnh đất Trung Nguyên che đầy một tầng khói mù màu xám, mà đại hôn của thái tử lại để cho Hoàng Cung lộ ra một mảnh tươi hồng sáng lạn.

Dưới mái hiên treo đèn lồng màu đỏ, trên ngọn cây treo sợi dây tơ hồng, không có chỗ nào là không hoa lệ lóa mắt, trong cung tăng thêm không ít sự vui mừng, chiếu rọi trên mặt của mỗi người, cũng che kín vẻ hân hoan.

Nhưng tổng quản thái giám Ngọc Công Công đứng ở dưới đèn lồng màu đỏ ngoài đại điện lớn nhất, trên mặt đều là khói mù, thỉnh thoảng ông quay đầu nhìn không khí vui mừng bên trong đại điện, lại quay đầu nhìn ra bên ngoài, chỉ chốc lát sau, bên cạnh có một đám tiểu thái giám vội vã chạy tới, ông ta cấp tốc bước lên phía trước: “Tìm thấy chưa?”

“Hồi tổng quản, còn chưa thấy.”

“Còn chưa thấy? Vậy các người tới đây làm gì? Còn không mau đi tìm.”

“Vâng ạ.”

Những tiểu thái giám đó lại sợ hãi chạy đi tìm kiếm khắp nơi.

Ngọc Công Công nhìn bóng lưng dồn dập của bọn họ, chính mình cũng trở nên có chút nóng nảy, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu nhìn lên, nhạc hi trong đại điện đã tấu đến đoạn cao trào, văn võ bá quan đang nâng chén cùng chúc mừng.

Ngày đại hôn của Thái tử, lại cưới người vợ đích thị là người phụ nữ đẹp nhất Thiên triều, cháu đáng ngoại của Ân Hoàng Hậu đương triều, Ly Châu, vốn dĩ đây là ngày khắp chốn mừng vui như vậy, vài vị hoàng tử, thậm chí ngay cả Ngũ hoàng tử Bùi Nguyên Phong quanh năm ở trong quân đội cũng đều đã trở về kinh đô, nhưng trên bữa tiệc ăn mừng, Tam Hoàng tử Bùi Nguyên Hạo lại biến mất.

Nghĩ lại khi mình vừa mới bẩm báo với Ân Hoàng hậu, sắc mặt của bà lúc đó khiến Ngọc Công Công không nhịn được rung mình một cái.

Bóng đêm đã càng ngày càng đậm hơn, giờ lành cũng càng ngày càng đến gần, Ngọc Công Công có chút bất an đứng thẳng, ông quay đầu nhìn quần thần trong đại điện đã bắt đầu thấy được có gì khác thường, nhao nhao nghị luận, đơn giản chính mình cũng chạy xuống, sau khi xuống hạ bên dưới: “Người, đi đến cung Từ Thần, người đi đến điện Chiêu Hòa, người dẫn người đến bên kia cửa Nam Cung nhìn xem... Tất cả mọi người đều xác lại tinh thần cho ta, nhanh chóng đi tìm. Nếu không tìm được người, cần thận cái đầu của các người!”

“Vâng ạ!”

Mọi người lại cuống quýt tản ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Bóng đêm 2

“A!”

Lúc tất cả mọi người đang tìm kiếm khắp nơi, trong lãnh cung yên tĩnh, dường như có ít dấu chân người ở bên hồ, đột nhiên vang lên một trận tiếng nước.

Giống như là có người bước vào trong hồ nước, theo tiếng nước róc rách, trên mặt hồ cũng tạo thành từng đường gợn sóng, ở dưới ánh trăng không ngừng lấp lánh, ánh sáng lấp lánh chói mắt, lại chiếu lên cảnh tượng trong nguyệt đình bên hồ kia, bóng dáng vương vấn.

Màn đêm buông xuống, một mảnh lụa mỏng xanh bị xé rách được gió đêm thổi bay, từ từ rời khỏi đình, từ từ phiêu đảng trong không trung. Lụa mỏng xanh che khuất đi màu xám bạc dưới ánh trăng, lại không ngăn được cánh tay co rút, run nhè nhẹ, bị bắt ép phải giữ trên đỉnh đầu, gấp khúc tạo ra một độ cong quý dị, đầu ngón tay giống như tuyết trắng liềm mạng vùng vẫy, thậm chí để lại vết máu nhàn nhạt trên mặt đất thô ráp.

Da thịt run nhè nhẹ lóc ra sắc trắng sáng bóng, nhìn như một khối ngọc thạch ôn nhuận, sặc sỡ lóa mắt.

Nhưng, lại không lấy nổi một nửa điểm thương hại từ trên người kia.

Một chút thanh lệ, ánh trăng nhẹ nhàng chảy xuống trên khuôn mặt thanh tú, rơi vào đầy trên mặt đất, tơ lụa phăng phất trên tóc đen, phút chốc một tiếng, liền biến mất tung tích.

Trong bóng đêm, nữ nhân ai oán than nhẹ, nam nhân trầm trọng thở dốc, còn có hương thơm và mộng mị lan tỏa khắp không trung, từ từ theo từng làn sóng nước phiêu đảng mở ra trên mặt hồ.

Nhưng một đêm này, lại vẫn rất dài...

Không biết qua bao lâu, những tiểu thái giám này tìm kiếm khắp nơi trong cung cuối cùng cũng đi tới được một chỗ ẩn nấp, chỉ thấy một thân hình cao lớn, mỹ nam tử tướng mạo tuấn mỹ, giữa trán mang theo một cổ ngoan độc sắc bén, quần áo hỗn độn, ngồi tựa vào ghế đá bên cạnh đình, mùi rượu dâng lên, gương mặt hân hoan hồng, ánh mắt cũng vùng vẫy màu đỏ, nghe thấy có người đi qua, từ từ quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chống lại ánh mắt của hắn, những tiểu thái giám này đều sợ đến mức ứa ra mồ hôi lạnh, lập tức quỳ xuống: “Tam điện hạ!”

Nam tử kia cũng chưa nói cái gì, chỉ đưa tay xoa lên hai bên huyệt vị ẩn ẩn cảm giác đau đớn, lại thấy trên mặt đất, vài miếng vải quần áo vụn vặt, lưu lại mùi hương như có như không, giống như đã tỏ rõ, vừa rồi ở trong này, toàn bộ những gì đã từng xảy ra.

“Tam điện hạ, Hoàng thượng đang tìm người, mời người mau trở về đi thôi.”

“...”

Nam tử kia không nói gì, chỉ an tĩnh ngồi một hồi, lúc này mới đứng dậy, cũng không quay đầu đi ra khỏi nguyệt đình nho nhỏ kia.

Dưới ánh trăng, vài miếng vải vụn của quần áo bị gió cuốn một cái, phiêu lạc đến trong hồ, từ từ trầm xuống.

Toàn bộ, giống như là chưa từng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ta nên làm cái gì bây giờ...

“Nhạc Thanh Anh!”

Trong tiếng nước rầm rập, ta vừa mới đứng lên từ trong bồn tắm, liền nhìn thấy cửa lớn bị đẩy ra mạnh mẽ, một trận gió thổi tắt vài mảnh che bay lên, một bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa, lớn tiếng nói: “Người nói thực cho ta, tối hôm qua người đi đâu rồi hả? Ta tìm người khắp nơi, chân đều đã sưng lên, người...”

Đối phương vốn dĩ đang nổi giận đùng đùng, nhưng vừa thấy ta ở sau tấm vải màn, lập tức ngậm ngýt cả người: “Người, sao sáng sớm tỉnh mơ người đã tắm rửa?”

Trong chốc lát hoảng hốt lo sợ qua đi, ta hơi bình tĩnh lại, trước mắt không phải ai khác, là người ở cùng phòng với ta, Du Nhi, ta nhẹ nhàng nói: “Ta, bản rồi.”

“Bản rồi hả?”

Du Nhi tùy tiện muốn vén màn lên, sắc mặt ta trắng nhợt, vội vàng lui toàn bộ thân thể vào trong bồn tắm: “Không cần! Đừng tiến vào!”

Như là bị ta làm hoảng sợ, Du Nhi đứng lại: “Thanh Anh, ngươi làm sao vậy?”

“Ta...”

“Cổ họng ngươi làm sao thế? Sao lại khàn như vậy? Ngươi bị bệnh sao?”

Cổ họng của ta đúng thực là bị khàn, cũng không phải là bệnh, mà là khốc suốt cả một đêm – nhưng ta cũng không dám nói, chỉ có thể cắn môi dưới: “Ta, ta nhiễm phong hàn, Du Nhi, ngươi đừng tiến vào, đừng đến quá gần.”

“A...”

Nghe nói ta bị phong hàn, Du Nhi liền không đi vào trong, rút tay lại: “Tối hôm qua ngươi đi chỗ nào mà bị cảm lạnh, cũng không có quay lại, ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi lắm không?”

Vừa nhắc tới tối hôm qua, một trận nóng bỏng gì đó dâng lên, ánh mắt ta hơi đỏ lên, vội vàng cúi đầu: “Ta có chút việc.”

Du Nhi nghi ngờ nhìn ta một cái, nhưng ngăn cách qua tấm vải màn, cũng nhìn không rõ ràng, tới cùng buông tha, sau đó nói: “Được rồi, ta là tới nói cho ngươi, hôm nay Ngọc công công tới Dịch Đình Các, bảo tất cả mọi người chúng ta đi qua đó.”

“Ngọc Công công?” Đó là tổng quản nội thị giám ở trong cung, ông ta tới Dịch Đình Các làm gì?

“Uhm, cũng không biết ông ấy tới làm gì, dù sao mọi người đều đã đi qua, Thanh Anh, ngươi tắm rửa sạch sẽ thì đến đó đi, đừng đến muộn.”

Nói xong, nàng liền xoay người đi ra ngoài, lại đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại mình ta, còn có một phòng đầy yên lặng, lúc này ta mới từ từ đứng lên từ trong nước đã lạnh lẽo, da thịt tuyết trắng lạnh run trong không khí băng lãnh, bên trên có mảng lớn dấu vết tử động, lại vẫn có một chút dấu vết phấn hồng ái muội, nổi bật dưới làn nước, đặc biệt chói mắt.

Này, cũng là điều ta sợ nhất nếu bị Du Nhi nhìn thấy.

Cả người đứng trong nước lạnh, ta hoàn toàn không biết làm sao, Ngọc công công, tổng quản nội thị giám đến Dịch Đình Các, ông ta tới làm gì, chẳng lẽ - chẳng lẽ là bởi vì sự việc kia sao?

Một cảm giác rét lạnh thấu xương đánh úp lại, ta không nhận được ôm lấy cánh tay gầy yếu của chính mình, hơi hơi run rẩy.

Làm sao bây giờ?

Ta nên làm cái gì bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ai gặp được Tam điện hạ

Editor: Nhóm Ladies

Dịch Đình, hay còn được gọi là Vĩnh Hạng, là tòa nhà bên cạnh cung điện, nơi ở của các cung nữ.

Mà ta- Nhạc Thanh Anh của ngày hôm nay cũng chỉ là một cung nữ hèn mọn nhất, bình thường nhất trong hoàng cung này. Từ năm mười sáu tuổi liền tiến cung cho tới bây giờ đã sắp được năm năm, cuộc sống của ta vẫn thật bình tĩnh, thật giống như mặt hồ không có lấy một gợn sóng.

Thế nhưng chuyện xảy ra đêm qua đã hoàn toàn phá hủy sự yên bình này.

Mang theo tâm trạng bất an lo sợ, ta từ từ đi tới trong trong viện, đã có rất nhiều cung nữ đứng ở đó, bàn luận sôi nổi, mà ở đối diện đám người đang đứng chính là Nội thị giám Tổng quản Ngọc công công.

Đứng bên cạnh ông ta chính là Nữ quan Dịch Đình Diệu Ánh Tuyết, ngày thường chúng ta đều gọi nàng ta là Vi cô cô. Thật ra nàng ta còn nhỏ hơn ta một tuổi, nhưng bởi vì vào cung sớm, dáng người xinh đẹp, lại thông minh, hơn nữa còn rất nhiều tài sản, cho nên ở trong cung này như cá gặp nước, tuổi còn trẻ đã lên được chức Chương quản Dịch Đình rất được bề trên tán thưởng.

Vừa thấy hai người bọn họ, sắc mặt của ta lập tức trắng bệch.

Du Nhi vừa thấy ta tới, một tay kéo ta qua, nhỏ giọng nói: "Sao người đến chậm thế, cẩn thận bị phạt."

Ta miễn cưỡng lộ ra nụ cười tươi tắn với nàng ấy nhưng trong lòng lại chua xót.

Không phải ta đến chậm, mà là cái loại xé rách đau đớn ở hạ thân này đến giờ vẫn chưa hết, mỗi một bước đi đều cực kỳ khó khăn, có khổ mà không nói lên lời, ta từ từ ngẩng đầu liền nhìn thấy Ngọc công công tiến lên một bước, từ trên cao nhìn xuống chúng ta, trong cặp mắt dài nhỏ kia lóe lên sự thông minh cơ trí khiến cho người ta vừa thấy toàn thân liền toát mồ hôi lạnh.

Trái tim ta đập càng nhanh hơn.

Lúc này, Ngọc công công ho nhẹ một tiếng, mọi người lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ nghe ông ta nói: "Đêm qua là đại hôn của Thái tử điện hạ, các vị trong cung cũng bận rộn đến nửa đêm, vất vả cho mọi người rồi."

Mọi người khúm núm không dám tiếp lời.

"Trái lại vẫn có một số người, lén trốn đi! Ngày thường chúng ta cũng không quản các người, nhưng lúc có chuyện lớn thì cũng không phải do một câu nói của chúng ta mà cho qua được!"

Nghe đến đó, ta cảm thấy tim đập thình thịch giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc này, ông ta đột nhiên chuyển lời: "Có điều, Hoàng thượng vốn nhân hậu nên vẫn ban thưởng cho tất cả mọi người. Các người phải biết cảm ơn, Hoàng thượng ban thưởng chính là phúc phận lớn nhất của các người!"

...

Thì ra ông ta tới phát tiền thưởng.

Trái tim của ta gần như vọt tới cổ họng đến lúc này mới hạ xuống, máu trong người như lại được chảy lần nữa mà chung quanh cũng náo nhiệt trở lại.

Tiếp theo đó, mọi người đi đến bên cạnh ông ta lĩnh thưởng, mỗi người được hai xâu tiền, rất nhanh người phía trước đã lĩnh xong, đến phiên ta, ta cũng tiến lên một bước: "Tạ hoàng thượng ân điển."

Lĩnh tiền thưởng, ta định xoay người trở về, vừa mới quay người liền nghe thấy Ngọc công công ở đằng sau nói thêm "Nhưng vẫn có một việc, đêm qua Thái tử đại hôn, trong số các cung nữ Dịch Đình các người có người không đến trực, cũng không đến đại diện, có từng gặp qua Tam điện hạ ở đâu đó không?"

Lặng xẽng - -

Ngọc công công vừa dứt lời, một chuỗi âm thanh vang lên khiến tất cả kinh ngạc, mọi người đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn ta.

Ta đứng đó không biết phải làm sao, dưới chân là những đồng tiền rơi vãi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vì sao người phải nói dối?

Editor: Nhóm Ladies

"Nhạc Thanh Anh, người thật to gan!"

Một tiếng quát vang lên, Diêu Ánh Tuyết đi đến, tiếp đó là một cái tát roi trên mặt ta, nhất thời trên mặt cảm thấy một trận nóng rát: "Ngọc công công còn đang ở đây, người làm vậy thật không có quy củ."

Một tát này khiến ta sững sốt.

Tuy ngày thường nàng ta vẫn luôn dịu võ dương oai, cũng thường xuyên làm khó ta, nhưng bị đánh trước mặt mọi người vẫn là lần đầu tiên, một loại cảm giác căm tức cùng nhục nhã dâng lên trong lòng, ta vừa định ngẩng đầu tìm nàng ta tranh luận, liền thấy Ngọc công công đứng ở phía trước, cuối cùng vẫn cắn răng nhịn xuống, cúi đầu nói: "Xin công công, xin cô cô tha thứ."

Lúc này, Ngọc công công từ từ đi tới: "Người gọi là Nhạc Thanh Anh?"

"Vâng ạ."

"Đêm qua, người có thấy Tam điện hạ không?"

Trái tim của ta cứng lại, vội vàng lắc đầu: "Nô tỳ không thấy."

"Ồ...? Vậy đêm qua người ở đâu? Làm gì?"

"Nô tỳ, đêm qua nô tỳ cũng không trực ban cho nên vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi, không rời nửa bước."

Lúc ta lắp bắp nói xong câu đó, Du Nhi đứng bên cạnh nhìn ta bằng ánh mắt kỳ lạ.

"Ồ...." Ánh mắt Ngọc công công hơi nheo lại, không chút cảm xúc nhìn ta, một lúc lâu sau mới nói: "Người đã không biết thì cứ như vậy đi. Chuyện hôm nay, coi như người vô tình làm sai, Diêu nữ quan, không cần trừng phạt nàng ta nữa."

Con giận của Diêu Ánh Tuyết giống như còn chưa tan, nhưng Ngọc công công cũng đã mở miệng, nàng ta không tiện bác bỏ, chỉ hung hăng nhìn ta một cái: "Nếu công công đã nói như thế - - Nhạc Thanh Anh, hôm nay tạm tha cho người. Còn không tạ ơn Ngọc công công?"

"Vâng. Tạ Ngọc công công, tạ cô cô."

Hành lễ với bọn họ xong, ta luống cuống tay chân hốt ha hốt hoảng nhặt tiền roi vãi trên mặt đất, mà đứng sau lưng ta, Ngọc công công dùng cặp mắt thông minh lạnh lợi yên lặng nhìn bóng lưng của ta, rất lâu sau cũng không nói một lời.

Phải đến lúc vào Nội Tàng Các, trái tim của ta mới từ từ bình phục lại.

May mắn thay Ngọc công công không hỏi nhiều, nếu không - - ta cũng không biết chính mình là sợ hãi, hay là khổ sở, chỉ cần nghĩ đến hồi ức như ác mộng kia, nước mắt liền dừng không được, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Một người yên lặng ngồi đó không biết đã khóc bao lâu, bỗng nghe thấy tiếng đập cửa. Ta vội vàng lau khô nước mắt đi tới, chỉ thấy Du Nhi đứng ở cửa, vừa nhìn thấy ta lập tức mở to hai mắt: "Thanh Anh, người, đang khóc?"

"Ta, không có."

Ta dụi dụi mắt, xoay người đi vào nhà, Du Nhi vội vàng theo sau lưng ta: "Người đừng giấu ta nữa. Ngày thường Diêu Ánh Tuyết kia ngang ngược bắt nạt người khác, hơn nữa còn toàn nhắm vào người, hôm nay nàng ta còn chủ động đánh người, có điều- - Thanh Anh, rốt cuộc thì người làm sao thế?"

"Ta không có gì mà..." Ta nói rất nhỏ.

"Vậy mới vừa rồi, vì sao người phải nói dối gạt Ngọc công công?" Du Nhi nhìn ta: "Đêm qua, rõ ràng người không ở trong phòng."

Trái tim của ta lập tức trầm xuống.

Cả không gian bỗng chìm trong im lặng, rất lâu sau, ta mới nghe thấy giọng nói của mình: "Du Nhi, người đừng nghĩ ngợi lung tung, ta chỉ không muốn chọc phải phiền phức. Đêm qua ta thật sự đã đi ra ngoài, nhưng nơi ta tới nhất định không thể nói cho đám người Ngọc công công biết."

Du Nhi mở to hai mắt nhìn ta: "Người đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tin tức tốt

Editor: Nhóm Ladies

"Ta đến lãnh cung, thăm Ngưng Yên."

Liễu Ngưng Yên, là cung nữ cùng ta và Du Nhi tiến cung, bởi vì tuổi tác không kém nhau là mấy, lại ở gần nhau cho nên đã trở thành bạn tốt. Ngưng Yên là cung nữ đẹp nhất trong các cung nữ được đưa vào năm đó, vẻ đẹp cũng giống như tên nàng ấy, là liễu rủ ngày xuân còn đọng sương khói không biết khi nào thì tan, khiến cho người ta muốn ôm trong lòng mà che chở.

Cũng bởi vì vẻ đẹp ấy cho nên Ngưng Yên không cam lòng cả đời chỉ có thể làm cung nữ, tiến cung năm thứ hai, nàng liền lọt vào mắt xanh của Tam hoàng tử Bùi Nguyên Hạo, trở thành phu nhân bên cạnh hắn.

Lúc đó chúng ta đều vui mừng thay cho tỷ muội tốt, cho rằng cuối cùng thì tâm nguyện của nàng ấy cũng thành hiện thực, ai ngờ nữ nhân bên người Bùi Nguyên Hạo nhiều vô số, không tới hai tháng Ngưng Yên liền thất sủng, sau lại vì dính vào một vụ án trong cung mà bị đày vào lãnh cung, những ngày tháng còn lại đều sống không thấy ánh mặt trời.

Lúc ấy, chúng ta mới hiểu được, đây là ý trời.

Cho dù được sủng ái bao nhiêu, tai bay vạ gió vẫn tới, ở trong cung chúng ta leo càng cao, ngã sẽ càng đau.

Cũng chính là lúc đấy, ta liền quyết định, ở trong cung này chỉ có thể an phận, có thể khiến người ta không chú ý mới là tốt nhất, chỉ cần có thể sống qua vài năm, đợi đến lúc hoàng ân đại xá, thì chúng ta xuất cung là có thể rời xa nơi thị phi này, trở về làm một nữ nhân bình bình thường thường.

Cho nên những năm gần đây, ta bỏ qua rất nhiều cơ hội thăng chức, vẫn luôn giậm chân ở Nội Tàng Các- nơi ít dấu chân người này.

Vừa nghe đến tên Ngưng Yên, Du Nhi sùng sốt một phen, nói: "Nàng ấy, có khỏe không?"

Ta thờ dãi: "Làm sao mà khỏe được. Nhất là khi chi phí ăn mặc lại bị cắt xén, ta tới tặng cho nàng ấy ít đồ."

"Chính vì đến lãnh cung bởi Ngưng Yên một đêm, cho nên người mới nói dối?"

Ta cúi đầu, tránh ánh mắt Du Nhi: "Ừ."

Lúc này Du Nhi mới gật đầu, sau đó nhẹ nhàng thở ra: "Nếu là thế này thì ta an tâm rồi. Thanh Anh, ta thực sự sợ người sẽ trở thành một Ngưng Yên thứ hai."

"Cái gì?"

"Người còn không biết sao, " Du Nhi nhìn quanh bốn phía, xác định không có ai, mới hạ giọng: "Ta vừa mới nghe đám cung nữ đang trực nói chuyện với nhau, đêm qua trên tiệc mừng Thái tử, giờ lành đã qua, Thái tử cùng Thái tử phi cũng đã bái đường xong, Tam điện hạ mới xuất hiện, nghe nói uống đến say khướt, mọi người không biết, nhưng - ta lại nghe nói, hình như lúc hân say rượu đã sủng hạnh cung nữ nào đó, cũng không biết là ai."

Trái tim của ta giống như liên tiếp phải chịu đá kích, nhất thời sắc mặt trở nên trắng xanh.

"Nghe kể chuyện này, ta thực sự đêm qua người không trở về là do gặp phải Tam điện hạ, nếu không phải thì ta yên tâm rồi." Nàng ấy vừa cười nói với ta: "Ta vừa nghe được một tin tốt từ quần sự."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoàng tử nhà trời nhân trung long phượng

Editor: Nhóm Ladies

"Tin gì tốt?"

Du Nhi quay đầu nhìn ngó xung quanh, thật ra Nội Tàng Các chỉ có hai người chúng ta, cũng không có người khác, nhưng nàng ấy vẫn thấp giọng nói: "Còn mấy tháng nữa chính là ngày hoàng ân đại xá. Thanh Anh, ta nghe nói, trong danh sách cung nữ xuất cung năm nay có tên hai chúng ta."

"Thật sao?!"

Niềm vui bỗng ập đến khiến trước mắt ta sáng ngời, nhất thời quên sạch mọi thứ, vội vàng bắt lấy hai tay nàng ấy: "Người không gạt ta, thật sự có tên chúng ta sao?"

"Lừa người làm gì?" Du Nhi cười hề hề: "Trừ khi, trừ khi người thật sự muốn gả cho Hoàng tử nào đó, không muốn xuất cung."

"Người đừng nói bậy." Tâm trạng của ta lại trầm xuống.

Nhưng Du Nhi còn chưa phát hiện, tiếp tục vui đùa: "Vốn là thật mà. Thanh Anh, lúc trước chúng ta cùng nhau tiến cung, ngoài Ngưng Yên, người chính là một trong những cung nữ xinh đẹp nhất đấy. Nếu không Diêu Ánh Tuyết cố ý bắt nạt người, sắp xếp cho người đến cái nơi chim không bay này trông giữ Nội Tàng Các, người khẳng định có cơ hội bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng. Vài vị Hoàng tử của Thiên triều chúng ta, tùy tiện chọn một người cũng tốt hơn tiền trên trời."

Thật ra những lời nói kiểu như "bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng" này, ngày thường ta cũng nghe thấy không ít, ban đầu ta còn đỏ mặt, về sau cũng dần trở nên vô cảm, chỉ cười một tiếng cho qua.

Huống hồ, tuy nàng ấy nói ta xinh đẹp, nhưng ta biết, bản thân chỉ có chút dễ nhìn thôi, so với Liễu Ngưng Yên và Diêu Ánh Tuyết thì vẫn còn kém nhiều, vinh hoa, phú quý cùng ân sủng trong cung đối với ta mà nói, quá xa vời.

Nhưng hôm nay, nói đến Hoàng tử, tâm trạng của ta lại khó chịu giống như bị kim châm.

"Thái tử Bùi Nguyên Tu thì khỏi cần nói, đáng về tốt, tính tình cũng tốt, lại được một bụng văn chương, tương lai khẳng định là vị hoàng đế tốt! Đáng tiếc, đêm qua đã rước đầu."

"Ngũ Hoàng tử Bùi Nguyên Phong cũng không tồi, là đại tướng quân uy phong lẫm liệt, rất nhiều cung nữ trong cung đều âm thầm- -ha ha. Chẳng qua, hẳn còn nhỏ hơn người vài tuổi, như thế lại có chút không tốt."

"Đúng rồi, còn có Tam hoàng tử Bùi Nguyên Hạo, " Du Nhi vỗ tay một cái: "Ừm, hẳn thì thôi - - tính tình không tốt, hi vọng vô thường, không ai đoán được suy nghĩ của hắn, nếu thành người của hắn - - "

Ta chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, ngắt lời nàng ấy: "Du Nhi, người đừng nói nữa."

Du Nhi nghi ngờ nhìn ta: "Thanh Anh, rốt cuộc thì người làm sao thế?"

Ta sợ nàng ấy lo lắng, chỉ có thể cười miễn cưỡng: "Không có gì, ta chỉ - - nghĩ đến Ngưng Yên, liền không muốn nghĩ tiếp việc này nữa."

Lúc trước khi Ngưng Yên được sủng ái, trong và ngoài cung ai mà không nịnh hót nàng ấy, còn bây giờ thì sao, ngay cả tiểu nha đầu trong lãnh cung cũng dám bắt nạt nàng ấy, nghĩ đến tình cảnh khổ sở của nàng ấy mấy ngày nay, tâm trạng ta liền có chút chua xót.

"Aizz, đúng vậy." Du Nhi nói: " Nam nhân trong cung này dường như không có một người đáng tin cậy."

Lời nói lớn mật to gan như vậy mà nàng ấy cũng nói được, có điều cũng may đây là Nội Tàng Các- nơi mà "chim cũng không bay qua", chứ không có mười cái đầu cũng không đủ chặt.

Ta vừa mới nghĩ như vậy, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Ánh mặt trời bên ngoài lập tức chiếu rọi căn phòng u ám, ta cùng Du Nhi đều giật mình nhắm mắt, trong nháy mắt ấy, ta còn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hoàng Thái tử Bùi Nguyên Tu

Sau khi đã thích ứng được với ánh mặt trời chói mắt, thấy rõ người ở trước mắt, hai chân Du Nhi liền mềm nhũn, phịch một tiếng quỵ xuống.

“Thái... Thái tử... điện hạ...”

Người đang đứng trước mặt chúng ta lúc này, thân hình cao lớn, khoác áo bào trắng như tuyết, tư thế nhanh nhẹn tuyệt vời dưới ánh mặt trời, gương mặt như quan ngọc thoát tục không nhuốm bụi trần, đặc biệt là đôi mắt sáng như sao, phảng phất trầm lặng như mặt hồ, khoe miệng hắn hơi nhếch lên mỉm

cười, cả người tỏa ra khí chất ôn nhu như ngọc.

Hắn, chính là Thái tử đương triều – Bùi Nguyên Tu.

Du Nhi quỳ gối một bên đang run rẩy không ngừng, không biết hắn đã đứng ở bên ngoài bao lâu, đã nghe được những gì, những lời mà Du Nhi vừa nói có chết 10 lần cũng không đủ!

Nghe tới đây, ta cũng bắt đầu căng thẳng.

Chúng ta cứ quỳ trên mặt đất như vậy, nghe tiếng bước chân lại gần, thấy một tà áo dài tuyết trắng chậm rãi xuất hiện trước mắt, sau đó là một giọng nói ôn hòa vang lên trên đỉnh đầu, “Đứng lên đi.”

Ta đỡ lấy Du Nhi, chậm rãi đứng lên.

Bùi Nguyên Tu nhìn Du Nhi đang run rẩy, “Ngươi tên là gì?”

“Nô..Nô tỳ tên là Du Nhi.”

“Du Nhi? Hình như ngươi không phải là cung nữ của Nội Tàng Các?”

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái nói, “Là Du Nhi tới giúp nô tỳ sửa sang Nội Tàng Các, hiện tại đã xong việc rồi, Du Nhi, ngươi nên trở về đi.”

Nói xong ta liền lén lút nhéo nằng ta một cái, Du Nhi liền hiểu ý, lập tức cúi người lạy nói: “Nếu Thái tử không còn gì phân phó, nô tỳ xin phép cáo lui.” Nói xong, nằng ta liền lao đảo đi ra ngoài, còn không cần thận đụng phải cánh cửa.

Bùi Nguyên Tu nhìn theo bóng dáng hốt hoảng của nằng ta biến mất ở cửa, lại quay đầu nhìn lại kẻ còn chưa trấn tĩnh lại là ta, cười như không cười, nhưng cũng không nói gì, chỉ xoay người đi tới trước giá sách, ta cũng vội vàng đi theo, thấy hắn nâng tay lên, đầu ngón tay trắng nõn thon dài lướt qua từng đầu sách, một lúc lâu sau vẫn chưa chọn một quyển nào.

Ta nghĩ ngợi, liền đi tới một giá sách khác, lấy quyển “Chú giải và chú thích Thập Tam Kinh” mà lần trước hắn đã đánh dấu, hai tay dâng lên cho hắn.

Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, chỉ nhàn nhạt mỉm cười rồi nhận lấy.

Thực ra, ban nãy Tang Thanh có nói Nội Tàng Các này là nơi “chim không ỉa phân, mèo không lượn đêm” cũng không hẳn là đúng.

Từ ngày được Diêu Ảnh Tuyết phân công đến Nội Tàng Các, đúng là nơi này hàng năm chẳng có người nào lui tới. Dần dần, ta cũng tự hình thành một thói quen, thường xuyên tự mình lấy sách xem. Dù sao biết được thêm ít chữ, đọc sách cổ vẫn hơn là ngồi ngây ngốc cả ngày.

Vào một ngày của hai năm trước, khi ta đang đọc một tập thơ thì cửa đột nhiên bị mở ra.

Người đi vào chính là Bùi Nguyên Tu.

Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ, hắn một thân áo trắng bước vào, dáng vẻ chậm rãi dưới ánh mắt trời, giống như thần tiên hạ phàm, mọi hình ảnh thần tiên được miêu tả trước đó trong những quyển sách cổ đều không được một phần vạn của hắn.

Hắn vì muốn tìm một quyển sách cổ hiếm có nên mới tới nơi này, mà quyển sách đó ta vừa hay đã nhìn qua một lần, nên chẳng cần tốn chút công sức nào tìm được rồi dâng lên cho hắn, ta còn nhớ rõ, khi hắn cầm lấy quyển sách, ánh mắt nhìn ta còn có một tia sáng khác thường.

Những ngày sau đó, hắn rất hay tới, mà ta chỉ im lặng đứng một bên hầu hạ.

Mỗi lần hắn tới cũng không nói quá một câu.

Lần này cũng vậy, trong Nội tàng các vẫn an tĩnh như ngày thường, hắn cúi đầu đọc sách, còn ta đứng ở bên cạnh, lặng lẽ đưa mắt nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Thái tử có giáng tội sao?

Các vị hoàng tử đều là rồng giữa loài người, thập phần tuấn mỹ, vị thái tử điện hạ trước mặt này càng là một nhân tài kiệt xuất, gương mặt hắn nghiêng nghiêng vô cùng tuấn tú, hàng mi dài cong cong như cánh chim nhỏ, ánh mắt trời chiếu xuống người hắn tạo thành một cái bóng thật dài, mũi hắn rất cao, cánh môi luôn vô thức giương lên, ý cười nhàn nhạt ẩn hiện như có như không, dường như càng hài hòa với đôi mắt sáng như ngọc kia.

Một nam tử ôn nhu như ngọc như vậy, có lẽ chính là tình lang trong mộng của không ít nữ tử trên thế gian này.

Không khỏi nhớ tới những lời mà Du Nhi vừa nói, mặt ta bỗng nóng lên, lại lập tức gạt bỏ suy nghĩ trong đầu, tự mắng thầm, “Nhạc Thanh Anh, người đúng là nằm mơ, người quên mình là ai rồi sao?”

Đúng lúc này, giọng nói ôn hòa lại vang lên bên tai, “Người tên Nhạc Thanh Anh?”

Ta sững sờ ngẩng đầu, Bùi Nguyên Tu vẫn chăm chú đọc quyển sách trên tay, không hề quay mặt lại, nhưng câu vừa rồi đúng là hấn hỏi.

Vốn dĩ Thái tử hỏi cung nữ là chuyện rất bình thường, cũng không hiểu sao hấn đột nhiên hỏi như vậy, không khỏi khiến ta cảm thấy kỳ quái.

“Vâng...”

Hấn quay đầu lại nhìn ta, mỉm cười, “Thanh Anh, đúng là một cái tên rất hay.”

Gương mặt ta đỏ lên, “Tạ Điện hạ.”

“Người đã tiến cung bao lâu rồi?”

“Hồi Điện hạ, nô tỳ tiến cung đã hơn bốn năm rồi.”

“Hơn bốn năm rồi kia à?” Dường như hấn đang ngẫm nghĩ gì đó, “Hơn bốn năm, mà vẫn luôn ở trong Nội Tàng Các này, không hề lên chức, cũng không bị điều đi nơi khác sao?”

“Nô tỳ thích nơi này ạ.”

Nói xong câu đó, ta cúi đầu thấp hơn theo bản năng, không dám ngẩng lên nhìn hấn, nhưng cũng có thể cảm giác được ánh mắt hấn đang chăm chú nhìn ta, mỉm cười nhẹ nhàng, trầm mặc hồi lâu, mới thấy hấn lên tiếng, “Ừ, Bồn cung cũng thích nơi này.”

Ta kinh ngạc nhìn hấn, chỉ thấy Bùi Nguyên Tu nhàn nhạt cười, đi lướt qua ta rồi ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu đi rồi, vẻ mặt ta vẫn còn sự hoảng hốt, cho đến buổi tối về phòng, vừa mới vào cửa, Du Nhi liền vội vã bỏ nhào qua túm lấy ta, “Thanh Anh, Thanh Anh, sao rồi? Thái tử có trách tội ta không?”

Nhìn bộ dáng lo lắng của nàng ta, ta mỉm cười, “Không đâu, có lẽ Thái tử điện hạ vốn không nghe được gì cả, người cũng không hề nhắc tới.”

Du Nhi nghe vậy mới yên tâm, nhẹ nhàng thở phào.

Chỉ có điều nha đầu này vẫn thật bướng bỉnh, vừa mới bình tâm lại liền đảo mắt nhìn ta, “Thanh Anh, Thái tử thường xuyên lui tới Nội Tàng Các sao? Người chưa từng nói với ta.”

“Không, Thái tử chỉ thỉnh thoảng tới xem sách thôi.”

“Thỉnh thoảng?” Nàng ta có thâm ý khác, nhìn ta cười hi hi, “Có khi là thường xuyên đó? Ta có để ý ánh mắt người nhìn người.”

“Du Nhi, người lại ngứa da rồi!”

Ta oán trách nhìn nàng ta một cái, chậm rãi đi tới bên bàn ngồi xuống. Du Nhi dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, đi tới vỗ vai ta, “Thanh Anh, người làm sao vậy? Cả ngày hôm nay cứ như người mất hồn, có chuyện gì không vui sao?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hành hạ trong lãnh cung

Ta ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt thân thiết của nàng ta, cười nhẹ nhàng. “Không có gì, chỉ là ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

Du Nhi gạt gạt đầu, tiện tay cùng ta trải giường, hai người cũng không nói thêm điều gì, nhanh chóng lên giường nghỉ ngơi, không lâu sau ta liền nghe thấy tiếng nàng ta hít thở đều đều, nha đầu này lòng dạ ngay thẳng, không có tâm cơ, luôn ngủ rất sâu, nhưng tối nay ta một chút cũng không ngủ được, mở to hai mắt nhìn trần phòng tối đen như mực.

Trước mắt ta hoảng hốt hiện lên rất nhiều người, là ánh mắt ân cần của Du Nhi, là Thái tử đang mỉm cười nham nhảm, vẻ mặt tàn nhẫn của Diêu Ánh Tuyết, nhưng cuối cùng, tất cả hợp lại thành một gương mặt.

Tuần mỵ, lạnh lẽo, còn kiêu ngạo không ai bì nổi.

Sự sợ hãi ập tới, ta sống chết nhắm mắt lại, kéo chăn bông trùm kín đầu, nhưn bóng dáng đó giống như ác mộng, có trốn thế nào cũng không thoát...

Ngoài dự đoán của ta, mấy ngày sau đó trong cung đều rất bình lặng.

Chuyện ta lo lắng hoàn toàn không xảy ra, cứ như vậy, trái tim như lửa đốt của ta cũng được thả lỏng.

Hôm nay, ta mang theo vài thứ lặt vặt tới lãnh cung, trời đã vào hạ, nhưng đông lá khô rụng từ mùa đông đều không có người dọn dẹp, bị gió thổi xào xạc cuốn vào góc tường, làm cho lãnh cung vốn yên tĩnh càng thêm đìu hiu quanh quẽ.

Nhìn cảnh sắc như vậy, tâm trạng của ta không khỏi hoảng hốt và ảm đạm, thờ dài một tiếng, liền nghe thấy phía trước truyền đến một trận quát mắng, ta vội vàng đi qua đó, chỉ thấy trong sân nhỏ Ngưng Yên bị một ma ma khỏe mạnh giật tóc, vừa tát vừa mắng: "Con ranh, vừa tham ăn vừa lười biếng, ngươi tưởng rằng ngươi vẫn là người được hoàng tử sủng ái trước đây sao? Rằng ta không trừng phạt được ngươi sao?"

Bàn tay thô dày của bà ta không ngừng tát xuống, gương mặt Ngưng Yên lập tức vừa đỏ vừa sưng, Ngưng Yên bị đánh đến mức tóc mai tán loạn, nước mắt chảy ròng ròng, lại quật cường không chịu cầu xin tha thứ, trừng mắt nhìn ma ma nọ.

"Ngươi còn dám trừng mắt với ta, ngươi..."

Mắt thấy bà ta muốn giơ tay lên đánh tiếp, trong lòng ta liền quýnh lên, vội vàng lớn tiếng nói: "Dừng tay!"

Ma ma nọ sững sốt, quay đầu lại nhìn thấy ta, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khinh thường, nói "A, hai người đúng là tỷ muội tình thâm, lại tới đây thăm nàng ta sao?"

Ta bước nhanh tới, cười lạnh, "Ma ma, Ngưng Yên có làm gì không phải, xin bà giơ cao đánh khẽ, đừng đánh nữa."

"Nàng ta đáng bị đánh! Còn tưởng rằng mình vẫn là tâm phúc bên người Điện hạ, sai nàng ta làm việc, 'Hoành châm bắt niệp, thụ tuyến bất động', lãnh cung này là nơi nuôi không những người nhàn rỗi hay sao?"

"Ma ma, bà đại nhân đại lượng, ta thay nàng ta chịu tội với bà."

Ta vừa nói vừa lấy một ít bạc nhét vào tay bà ta, ma ma nọ nhận lấy, khoe miệng không khỏi nhếch lên, nhìn Ngưng Yên liếc mắt một cái nói, "Tính ra ngươi đúng là tốt sốt, có một hảo tỷ muội như vậy, hừ!" Nói xong liền quay lưng chậm rãi đi khỏi.

Nhìn lại, Ngưng Yên quỳ rạp trên mặt đất, một đầu tóc đen rối loạn, gương mặt xinh đẹp thanh tú loang lổ nước mắt, bộ dáng thập phần chật vật, ta bước tới đỡ nàng ta dậy, nhẹ nhàng nói, "Ngưng Yên, ngươi làm gì mà lại chọc giận ma ma?"

Ngưng Yên nước mắt đầy mặt, không phục nói, "Bà ta bắt ta đi rửa bát, đó là công việc cho người làm sao? Rõ ràng là muốn bắt nạt ta!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bí mật của ta và Ngưng Yên

Ta thờ dài: "Ngưng Yên, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, cho dù ngươi không muốn làm, cũng nên nói tốt với nàng, không thể lại giờ tính tình, hai năm qua ngươi còn chưa chịu đủ thiệt thòi sao?"

Ta cũng biết rõ, từ trước đến nay nàng là tâm cao khí ngạo, lại từng được Hoàng tử sủng ái, đương nhiên nàng không muốn làm chuyện như vậy, cho nên trong lãnh cung vẫn bị người ta xa lánh, mỗi một lần đều là ta phải tới nhét chút tiền bạc cho bọn ma ma, nha đầu, lương bổng của ta vốn cũng không nhiều, huống chi còn có nửa năm nữa ta liền xuất cung, tương lai của nàng nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này, liền nghe thấy Ngưng Yên nức nở nói: "Thanh Anh, ta phải rời khỏi nơi này, ta không thể chịu nổi."

"Ngưng Yên, ngươi đừng nói lời càn rỡ, nơi này là lãnh cung, đâu phải ngươi nói muốn rời đi là có thể rời đi."

"Thanh Anh, ta muốn ngươi giúp ta!"

"Ta?" Ta lập tức ngây ngẩn cả người, nhìn nàng: "Ngươi muốn ta giúp ngươi như thế nào?"

Ngưng Yên đồng loạt bắt được hai tay của ta, dùng lực nắm chặt: “Người giúp ta đi tìm tam điện hạ cầu tình, để chàng mang ta đi khỏi nơi này.”

Ta vừa nghe, sắc mặt lập tức trở nên trắng xanh: “Ngưng Yên...”

“Thanh Anh!” KHÔNG đợi ta nói xong, Ngưng Yên đã ngắt lời của ta, vội vàng nói: “Chỉ có chàng mới có thể giúp ta, một ngày phu thê trăm ngày ân ái, huống chi lúc trước chàng sủng ái ta như thế, nhất định không nỡ để ta chịu khổ ở trong này, Thanh Anh, chỉ cần người đi nói với chàng là ta ở trong này bị người ta nhục nhã, chàng nhất định sẽ không đành lòng!”

Nhìn dáng vẻ vội vã của nàng, tâm lý của ta chịu một trận khổ sở.

Đúng thế, lúc trước từng có một đoạn thời gian Tam điện hạ sủng ái nàng, nhưng sao nàng lại có thể quên, tam điện hạ có tiếng phong lưu, dù là sủng ái nàng, cũng không chấm dứt tìm mỹ nhân bên người, huống chi, lúc trước, nàng bị giáng đến lãnh cung. Bùi Nguyên Hạo kia, một câu cầu tình cũng không có, chỉ lạnh lùng nhìn nàng bị đưa đi, trong hai năm qua, hắn cũng không có tí ti rù lòng thương xót với Ngưng Yên ở trong lãnh cung, thậm chí cũng không hỏi một tiếng, người như vậy, làm sao có thể ký gửi hi vọng hắn còn nhớ rõ Ngưng Yên, còn nguyện ý đưa tay giúp đỡ.

Suy nghĩ đến điều này, ta nhẹ nhàng nói với Ngưng Yên: “Ngưng Yên, người bình tĩnh một chút, tam điện hạ...”

Lời của ta vừa nói ra miệng, Ngưng Yên đã bỏ qua tay của ta, cắn giận nói: “Người muốn ta bình tĩnh như thế nào, người ở trong lãnh cung chịu khổ không phải là người, bị đánh chịu mắng không phải là người, đương nhiên người có thể bình tĩnh, đối với người!” Hai mắt nàng đầm lệ, thương xót khóc rống nói: “Người xem trên người ta, đều là vết thương do bọn chúng gây ra, chỉ cần một ngày không làm việc, bọn chúng liền đánh ta mắng ta, đây là cuộc sống của con người sao?”

Nhìn những vết bầm tím trên cánh tay tuyết trắng của nàng, còn có dấu năm ngón tay bị hằn trên gương mặt thanh tú, ta nói không nên lời.

“Người đồng ý với ta, giúp ta đi nói với Tam điện hạ, được không?”

“...”

“Thanh Anh!”

Ngưng Yên vẫn nhìn ta, thấy ta chỉ là dờ dẩn đứng ở đó, không có đồng ý, sắc mặt của nàng từ từ trầm xuống.

Đột nhiên nàng nói: “Thanh Anh, người đừng quên, lúc trước là vì người, ta mới có thể bị Tam điện hạ nhìn trộm!”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chuyện ban đầu, người đã quên sao?

Câu này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của ta trở nên trắng bệch, ngẩng đầu nhìn về mặt lạnh lẽo của Ngưng Yên, ánh mắt của nàng cũng trở nên rét lạnh, nhìn ra nói: “Hiện giờ, người cũng nhất định phải giúp ta rời khỏi nơi này, lại trở lại bên cạnh chàng!”

Đột nhiên trong lúc đó nhắc tới chuyện hai năm trước khiến ta có chút bất ngờ không thể phòng ngự, mắt hờn một hồi lâu mới mở miệng, âm thanh đều đã có chút trống rỗng: “Ngưng Yên, người...”

“Thanh Anh, chuyện ban đầu, chẳng lẽ người đã quên sao?”

“Ta...”

“Lúc trước là người để cho ta trở thành nữ nhân của Tam điện hạ, toàn bộ những gì ta gặp phải hôm nay, người cũng có trách nhiệm, chẳng lẽ người muốn từ đây buông tay mặc kệ sao? Thanh Anh, người quá nhẫn tâm rồi!”

“Ngưng Yên, người không cần nói như vậy, ta cũng không muốn nhìn thấy người chịu khổ, ta cũng hi vọng người có thể sống tốt.”

“Vậy người để cho ta rời khỏi chỗ này đi, giúp ta trở lại bên cạnh chàng, chỉ nói trên miệng thì có ích gì!” Ngưng Yên càng nói càng kích động, nhìn thấy phản vãi thù thù ta cảm trong tay giúp nàng, liền đoạt lấy hung hăng vứt trên mặt đất: “Chỉ mang những thứ này tới thì có ích lợi gì, ta phải rời khỏi nơi này, ta muốn trở về cuộc sống của ta, ta không muốn ở lại trong lãnh cung chết tiệt này để chịu khổ!”

“Ngưng Yên!”

“Ta nói cho người, Nhạc Thanh Anh!” Nàng cắn môi dưới, hung hăng nói: “Nếu không thể để cho ta rời khỏi nơi này, người cũng không cần trở lại, loại giả tình giả ý quan tâm này, ta không cần!”

Nói xong, nàng xoay người liền trở về nhà, hung hăng đập cửa, chỉ nghe bịch một tiếng, ta đứng ở trong sân, một loạt kinh hãi.

Ngưng Yên...

Lúc rời khỏi lãnh cung, hai chân của ta nặng như chì, mỗi một bước đi đều nặng ngàn cân, cả người đều đờ đẫn, vẫn đi đến cửa lớn của Dịch Đình các mới bị một loạt tiếng động nhốn nháo gọi nhau khiến ta trở lại bình thường.

Quay đầu lại, chỉ thấy bên cung Xuyết Cẩm, rất nhiều cung nữ được sắp xếp đi sang một bên, vẻ mặt của tất cả đều có chút khác thường, hình như lại vẫn có chút tỉ mỉ trong cách ăn mặc, không chỉ có trang điểm tinh xảo, lại vẫn đeo những trang sức mà ngày thường đều không nỡ mang theo rồi.

Đây là làm sao vậy?

Ta không hiểu chút nào, lúc quay về đến trong phòng Du Nhi đã ở bên trong nghỉ ngơi, vừa thấy ta trở về, lập tức hỏi: “Hôm nay ngươi lại chạy đi chỗ nào, nơi nơi đều không tìm thấy ngươi.”

Ta do dự một chút, không nói chuyện của Ngưng Yên, chỉ sợ nàng ấy lại lo lắng cho ta, liền nói: “Không đi đâu cả, đứng rồi Du Nhi, vừa rồi ta thấy rất nhiều cung nữ bên cung Xuyết Cẩm đều ra ngoài, giống như ai đó triệu tập vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Á..., ngươi hỏi cái đó”. Du Nhi thăm dò nhìn ra ngoài, chẳng hề để ý nói: “Là tam điện hạ, hẳn muốn tìm cung nữ được sủng hạnh tối hôm đó ở trong cung.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ai không có thủ cung sa*?

* Vết đỏ trên cánh tay của cung nữ thời ngày xưa chứng minh vẫn còn trinh tiết.

“Cái gì?”

Giống như có một trận sấm sét nổ vang dội trên đầu, ta kinh ngạc mở to hai mắt.

Du Nhi cười nói: “Ngươi giật mình như vậy làm gì?”

“Vì, vì sao muốn tìm nàng ta?”

“Cũng không biết.” Du Nhi nhún nhún vai: “Có thể là Tam Điện hạ muốn thu nhận nàng ta? Dù sao cũng đã sủng hạnh rồi. Người cung nữ kia cũng kỳ quái, ngươi nhìn những người kia, một đám đều đặc biệt ăn mặc trang điểm xinh đẹp, chỉ mong sao điện hạ có thể nhìn thêm một cái. Nàng ấy thì ngược lại, đều đã được điện hạ sủng hạnh qua, vẫn còn không tự chủ động ra mặt, phải biết rằng, chỉ cần Tam điện hạ thu nhận nàng ấy, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận.”

Ta đờ đẫn đứng trước cửa sổ, hai tay nắm chặt khung cửa sổ, lại cảm giác khung cửa sổ ở trong tay giống như biến thành ngọn sóng không ngừng quay cuồng, như thế nào cũng đều không bắt được. Lúc mở miệng, âm thanh đều đã run rẩy: “Hắn, Tam điện hạ muốn tìm như thế nào?”

“Lúc chúng ta tiến cung, không phải đã điểm thủ cung sa trên cổ tay sao? Chỉ cần tìm người nào đó không có thủ cung sa trên cổ tay, chẳng phải sẽ biết rồi.”

Ta nắm bắt lấy cổ tay trái theo bản năng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là Diêu Ánh Tuyết đã tới, vừa thấy hai chúng ta đứng bên cạnh cửa sổ, lạnh lùng nói: “Các ngươi lại vẫn đứng ở chỗ này làm gì, vẫn còn chưa ngủ, là nghĩ muốn tiếp tục làm việc sao?”

Du Nhi cong môi, bắt đầu đi xoay người rồi đi.

Ta nhìn những cung nữ bên ngoài Xuyết Cẩm cung này, có chút run rẩy từ từ đi đến ngồi xuống bên giường, ánh mắt của Diêu Ánh Tuyết lạnh lùng liếc nhìn ta một cái, hừ một tiếng, xoay người đi rồi.

Một đêm không ngủ.

Lúc rời giường sáng ngày thứ hai, Du Nhi nhìn thấy ánh mắt đỏ bừng của ta, giật nảy mình: “Thanh Anh, ngươi làm sao thế?”

“Ta...”

Nói còn chưa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa bộp bộp, chấn động lòng người đều đã nhảy dựng lên, ta có chút sợ hãi nhìn cửa lớn, Du Nhi vội vàng đi qua mở cửa: “Làm gì vậy?”

Cửa vừa mở ra, là đầy tớ bên người Tam điện hạ, nhìn chúng ta một cái: “Đi ra ngoài.”

“Làm gì thế?”

“Tam điện hạ muốn tìm một người trong Dịch Đình Các, các người đều đi ra ngoài.”

“A...” Du Nhi gật đầu, xoay người liền tới kéo ta, lại nhìn thấy dáng vẻ trắng xanh của ta, nàng lo lắng vỗ về trán ta: “Thanh Anh, người làm sao thế? Sắc mặt khó coi như vậy, lại còn chảy nhiều mồ hôi như vậy – người sinh bệnh rồi hả?”

“Không, không có việc gì.”

Hắn từ từ đứng lên, nhìn rất nhiều cung nữ đều đã đi tới từ ngoài cửa, con đường giống như đang đi xuống địa ngục, bước chân của ta như nhũn ra, lại không có cách nào tránh né, chỉ có thể đi về phía trước từng bước một.

Chỉ chốc lát sau, liền đi tới chỗ đất trống ở giữa Dịch Đình Các kia.

Tất cả cung nữ của Dịch Đình Các đều tụ tập ở đây, mọi người có chút hưng phấn đang thấp giọng nghị luận gì đó, mà ta ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trong đám người ở phía trước, một bóng dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Dáng người của hắn rất cao lớn, thậm chí còn cao hơn rất nhiều so với những thị vệ chung quanh này, thể trạng cường tráng mà mạnh mẽ, khuôn mặt sắc nét tuấn mỹ, mang theo một loại yêu khí nhân nhạ, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng làm cho người ta có một loại cảm giác như Báo săn mồi đang ngủ đông, có một loại khí thức bị xâm lược.

Hắn, là Tam Hoàng tử đương triều – Bùi Nguyên Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người cuối cùng bị tìm đến, là ai?

Editor: Nhóm Ladies

Ngọc công công ở bên cạnh tiến lên phía trước nói: "Điện hạ, đây là sổ cung nữ cuối cùng trong cung rồi."

"Ồ....."

Thanh âm ngạo nghễ nhân nhạ vang lên, Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn chúng ta một cái, vung tay áo: "Bắt đầu đi."

“Vâng ạ.”

Ngọc công công cúi đầu với hắn, sau đó xoay người nhìn chúng ta đang quỳ trên mặt đất, nói: "Các người đều đã nghe rồi, hiện tại Tam điện hạ cần tìm một cung nữ, các người đều ngoan ngoãn vén ống tay áo bên trái lên, không có việc gì lập tức được trở về."

Cung nữ phía dưới vừa nghe thấy cũng không dám do dự, thi nhau xắn ống tay áo lên, trong lúc này rất nhiều cánh tay tuyết trắng trần trụi dưới ánh mặt trời, mà trên mỗi cánh tay đều có một nốt thủ cung sa đỏ thắm.

Ngọc công công dẫn theo hai lão ma mà bắt đầu kiểm tra từ cung nữ ở hàng đầu tiên, nhìn một cái liền vẫy vẫy tay, cung nữ kia đứng dậy cúi người hành lễ với Bùi Nguyên Hạo, xoay người rời đi nhưng cũng không phải thật sự rời đi mà là đứng ở dưới tàng cây xa xa, tò mò nhìn bên này.

Mọi người đều mang theo tâm trạng như vậy, ai cũng muốn biết, người cuối cùng bị tìm thấy, là ai.

Từng người kiểm tra xong rồi lại từng người rời đi, chốc lát sau tất cả cung nữ đều đi hết, chỉ còn lại mấy người phía sau, ta cùng Du Nhi, còn có Điều Ánh Tuyết vóc người tương đối cao, đều quỳ gối ở cuối cùng, Du Nhi ở bên trái ta, mà Điều Ánh Tuyết bởi vì là cô cô nên ở cuối, bên phải ta.

Mồ hôi lạnh ướt đầm xiêm y, một trận gió thổi tới, sau lưng lạnh lẽo, ta nhin không được rung mình một cái.

Điều Ánh Tuyết bên cạnh lạnh lùng nhìn ta.

Lúc này, Ngọc công công chạy tới trước mặt chúng ta, hấn cúi đầu nhìn thoáng qua cổ tay Du Nhi, gật gật đầu: "Úm, đi đi."

Du Nhi cúi người đứng dậy, nhưng nàng ấy cũng không rời đi mà dừng bước, tựa hồ như muốn chờ ta cùng đi.

Ngọc công công đi tới trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống, đôi mày hoa râm hơi nhíu, nói: "Hửm? Vì sao còn chưa xắn ống tay áo lên?"

"..."

"Người muốn kháng mệnh?"

Người chung quanh châu đầu ghé tai nói gì đó, thân thể ta gầy yếu quỳ ở đây, run rẩy giống như chiếc lá giữa mưa gió bão bùng, không dám động, cũng không dám nói một lời, đúng lúc này, một đôi giày đen xuất hiện trước mắt.

"Người tên gì?"

Giọng nói vừa kiêu ngạo lại lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, sắc mặt ta lập tức từ trắng xanh chuyển sang trắng bệch, cổ như bị nghẹn không nói thành lời, một bàn tay duỗi qua nắm cằm của ta, kéo lên.

Giờ khắc này, đôi mắt của ta chống lại một đôi mắt như chim ưng.

Vài vị Hoàng tử của Thiên triều chúng ta đều có tướng mạo rất tốt, hơn nữa còn mỗi người một vẻ, có ôn nhuận như ngọc, cũng có uy mãnh như hổ, nhưng Tam điện hạ lại như một sự tồn tại khác.

Về tuần mỹ của hấn khiến người ta có cảm giác khác sâu, mỗi đường nét đều như tạc, ngay cả tính tình cũng sắc bén như đao, nghe nói, sự ngang ngược tàn độc của hấn ngay cả Hoàng thượng cũng không làm gì được, cho tới bây giờ còn chưa phong Vương cũng là vì điểm này.

Giờ phút này đối mặt với hấn, ta một chữ cũng nói không nên lời, Ngọc công công ở bên lập tức nói: "Điện hạ, nàng kêu Nhạc Thanh Anh."

"Nhạc - - Thanh - - Anh?"

Tên của ta phát ra từ đôi môi mỏng kia, mang theo một loại cảm giác rất đặc biệt, hấn từ từ cúi người, cặp mắt nội liễm lóe sáng nhìn ta gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nàng, không có thủ cung sa!

Editor: Nhóm Ladies

"Nói, là người sao?"

Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai, rất nhẹ, nhưng lại như lặp đi lặp lại không ngừng trong lòng ta, trong nháy mắt đó ta cảm thấy bản thân như con mồi đã vào tầm ngắm, một loại cảm giác tuyệt vọng không thể trốn tránh lên trong lòng.

Tất cả mọi người nín thở nhìn chúng ta, chung quanh an tĩnh giống như tiếng cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Toàn bộ Dịch Đình chìm trong bầu không khí quỷ dị.

"Điện hạ, ta - -"

Giọng nói của ta run rẩy giống mọi người, giọt lệ trên khóe mắt cũng sắp trào ra, Bùi Nguyên Hạo đợi đến phiên, bàn tay bất chợt bắt được cổ tay ta liền muốn xắn ống tay áo lên, trái tim ta trầm xuống, theo bản năng từ chối: "Không, không cần!"

Người chung quanh thấy một màn như vậy tất cả đều sợ ngây người, Du Nhi cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mà trái tim của ta đã rơi vào tuyệt vọng, theo bản năng nắm chặt ống tay áo. Có lẽ là chưa từng có người dám cãi lời hấn như thế, ánh mắt Bùi Nguyên Hạo lộ ra sự tức giận, trên tay dùng lực, ta kêu thảm một tiếng, cổ tay giống như bị bóp nát.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói dịu dàng bỗng vang lên bên tai: "Điện hạ, xin thứ tội."

Chúng ta theo bản năng quay đầu, chỉ thấy một bóng hình thon dài từ từ nhích về phía Bùi Nguyên Hạo, cúi người dập đầu: "Nô tỳ biết tội rồi."

Là, Diêu Ánh Tuyết?

Ta nhất thời không kịp phản ứng, ngây ngốc nhìn nàng ta, ánh mắt Bùi Nguyên Hạo lóe sáng, lạnh lùng nói: "Hửm?"

"Điện hạ, " Diêu Ánh Tuyết từ từ ngẩng đầu: "Người Điện hạ muốn tìm, chính là nô tỳ?"

Trong lòng có điều suy nghĩ, t không dám làm bất cứ động tác nào, mà Bùi Nguyên Hạo tựa hồ cũng quên mất sự tồn tại của ta, từ từ nhìn về phía nàng ta: "Người có biết, bản cung muốn tìm ai không?"

Trên gương mặt xinh đẹp không chút son phấn bỗng hiện lên màu hồng nhàn nhạt, càng nhìn càng thấy đẹp đến nao lòng, ánh mắt giống như thẹn thùng buồn xuống, mang theo chút khó xử, từ từ xắn ống tay áo lên, một đoạn cổ tay ngọc trắng muốt như tuyết hiện ra.

Bên trên, không có thủ cung sa.

Trong lúc này tất cả đều sợ hãi không nói nên lời, cả Dịch Đình lại rơi vào trong tĩnh lặng.

Bùi Nguyên Hạo không nói một lời đứng dậy đi tới trước mặt nàng ta, cúi đầu nhìn nàng ta thật lâu.

"Là người?"

"Xin điện hạ thứ tội."

"Nếu biết bản cung muốn tìm người, vì sao mấy ngày nay người đều không chịu lộ diện, chẳng lẽ - - trong lòng người còn đang oán hận bản cung?"

"Nô tỳ không dám."

"Vậy vì sao hiện tại người mới nói?"

Diêu Ánh Tuyết từ từ ngẩng đầu, nhìn nam nhân trước mặt, nói: "Thật ra nô tỳ đã ngưỡng mộ điện hạ rất lâu, có thể phụng bồi điện hạ, cũng là nô tỳ cam tâm tình nguyện, chỉ là, nô tỳ không hy vọng điện hạ cho rằng, nô tỳ là vì vinh hoa phú quý mới - - "

Nói nói tới đây, mặt nàng ta đã sung huyết đỏ bừng, Bùi Nguyên Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn nàng ta có chút thay đổi.

"Để cho điện hạ phải làm lớn chuyện, là sai lầm của nô tỳ, xin điện hạ giáng tội."

Nói xong, nàng ta cúi thấp đầu.

Bùi Nguyên Hạo lặng im không nói, nhìn nàng ta thật lâu, đột nhiên nói: "Người tên là gì?"

"Bẩm điện hạ, nô tỳ gọi là Diêu Ánh Tuyết."

"Ánh Tuyết..."

Bùi Nguyên Hạo yên lặng nhẩm hai chữ này, cái gì cũng không nói, đứng dậy liền đi, người chung quanh còn chưa rõ ràng, bóng lưng của hắn đã biến mất ở phía trước.

Lúc này, Ngọc công công đi tới, cười nói: "Người đâu, trang điểm lại cho Diêu nữ quan. Từ hôm nay trở đi, tiến vào Thượng Dương cung của Tam điện hạ."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Là nữ nhân đều được?

Editor: Nhóm Ladies

Diêu Ánh Tuyết bị Tam điện hạ dẫn đi, vài ngày sau truyền đến tin, nàng ta được phong làm phu nhân, thường bầu bạn bên người Hoàng tử.

Bùi Nguyên Hạo tuy phong lưu thành tính, mỹ nữ bên người như mây, nhưng chân chính được phong vị ngoài Ngưng Yên trước kia cũng chỉ có Diêu Ánh Tuyết, có thể nhìn ra hắn rất coi trọng Diêu Ánh Tuyết.

Chuyện này như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ tĩnh lặng, tất cả Dịch Đình liền sôi trào, các cung nữ bàn luận sôi nổi, mỗi người mang theo cảm xúc khác nhau.

Có người cực kỳ hâm mộ, có người đổ kị, có người căm phẫn, cũng có người bình thản.

Mà ta, chính là loại cuối cùng.

Trái lại Du Nhi có hơi bất bình, vừa thu dọn giường mình, vừa nói: "Ta thấy, Diêu Ánh Tuyết nàng ta chính là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, bằng không sao Tam điện hạ có thể nhìn tới nàng ta? Hừ!"

Tuy trong lòng có chút bất an, nhưng ta vẫn nở nụ cười bất đắc dĩ: "Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Du Nhi, ngươi nói gì vậy?"

"Vốn là thật mà. Tam điện hạ ngay cả nàng ta là ai cũng không nhớ, khẳng định là say đến bất tỉnh nhân sự, chỉ cần là nữ nhân đều được, bằng không, sao lại đến phiên nàng ta?"

Là nữ nhân đều được?

Những lời này giống như rễ cây ăn sâu vào lòng ta, có chút đau, ta miễn cưỡng cười cười: "Nàng ta cũng là mỹ nhân mà, lại không cam lòng chỉ làm một cung nữ, hiện tại có thể bay lên, được phong làm phu nhân, hưởng hết vinh hoa phú quý, coi như là cầu người được người thôi."

Du Nhi giận dữ nhìn ta một cái, bĩu môi: "Ngươi đó, chính là như vậy, nhìn ai cũng ra người tốt, người khác có đối xử với ngươi thế nào cũng không hận, khó trách trước kia nàng ta bắt nạt ngươi, ngươi cũng không lên tiếng."

"Nàng ta bắt nạt ta cũng không sao, " Ta cười nhìn Du Nhi: "Chỉ cần ngươi đối tốt với ta là đủ. Chờ Hoàng ân đại xá, chúng ta cùng xuất cung, giờ không nhắc tới chuyện này nữa được không?"

"Đương nhiên là được!"

Du Nhi cười hi hi nhìn ta, thu dọn giường xong, hôm nay đến phiên chúng ta trực nên cùng nhau ra cửa.

Trên đường tới Nội Tàng Các, mặt trời hôm nay thật đẹp, ánh sáng chiếu lên người mang lại cảm giác ấm áp, hàng trúc ven đường theo gió lắc lư, tản ra mùi hương nhàn nhạt, khiến cho lòng người cũng trở nên thư thái, ta một đường đi tới, một đường cùng Du Nhi vui đùa, tâm trạng mù mịt trước đó cũng hóa thành hư không.

Ta, cũng nghĩ kỹ rồi.

Có chuyện đã xảy ra rồi thì không thể cứu vãn được nữa, đã qua rồi thì để nó thành quá khứ thôi, hiện tại ta chỉ hy vọng có thể bình an trải qua mấy tháng, có thể bình yên rời khỏi hoàng cung, rời khỏi cái nơi trần ngập sương mù, sống những ngày tháng bình thản là được!

Nhìn dáng vẻ thoải mái của ta, Du Nhi cười nói: "Thanh Anh, ngươi nên cười nhiều hơn, ngươi cười rõ lên rất đẹp, còn đẹp hơn so với Ngưng Yên, Diêu Ánh Tuyết..."

"Ngươi lại nói vậy!"

Ta liếc mắt trừng nàng ấy một cái, không nói thêm gì, chỉ lát sau liền đến Nội Tàng Các, nơi này vẫn an tĩnh như thường ngày, ngoài cửa sổ từng cơn gió mát thổi qua lá trúc xanh biếc, phát ra âm thanh xào xạc, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, mờ mờ có thể nhìn ra những hạt li ti phiêu lãng trong không trung.

Giống như ngày thường, ta cầm cây phát trần dọn dẹp chung quanh một lần, lại sửa sang lại sách trên giá lần nữa, sau đó tiện tay cầm lấy một quyển sách mở ra xem.

Ai ngờ tùy ý rút một quyển, lại rút trúng quyển ghi chú giải của Thái tử « Chú sớ* thập tam kinh».

*Chú sớ: chú giải và chú thích

Mặt trên ghi lại một chút phê bình cùng chú giải của hần, chữ Thái tử điện hạ cũng lịch sự tao nhã như con người của hần, chữ nổi chữ liền tiếp, cách hành văn trôi chảy, xem ra không giống với những Hoàng tử sống lâu trong tranh đấu Hoàng quyền, ngược lại càng giống như tài tử tay cầm chiết phiến, tác phong nhanh nhẹn đứng dưới cơn mưa bụi Giang Nam.

Ngẫm lại mấy năm tiến cung của ta rất ít có cơ hội được cầm bút, một tay luyện chữ trước đây cũng có chút không quen rồi.

Vì thế, ta vươn tay dùng ngón trỏ di chuyển dọc theo chữ viết trên sách, đầu ngón tay giống như bút vẽ di động như đang nhảy múa theo điệu nhạc.

Lúc viết đến chữ "Chi" cuối cùng, ngón tay giống như bướm bướm đậu trên nhành hoa vươn cánh bay đi, khóe mắt ta đột nhiên nhìn thấy một người đứng ở cửa.

Chương 17: Thái tử muốn nói gì?

Editor: Nhóm Ladies

Thái tử Bùi Nguyên Tu đứng ở cửa, trên mặt là nụ cười nhẹ.

"Thái tử điện hạ?" Ta kinh ngạc một phen, vội vàng quỳ xuống hành lễ, nói: "Nô tỳ bái kiến thái tử điện hạ."

Hắn từ từ đi đến, khi đến trước mặt ta, vạt áo tuyết trắng ngay trước mắt khẽ bay bay, hắn cúi đầu nhìn ta một cái, ôn hòa nói: "Đứng lên đi."

"Tạ điện hạ."

Ta không dám thở mạnh, chỉ sợ dáng vẻ vừa học theo chữ viết của hắn bị hắn nhìn thấy, nhưng hắn chỉ cười khẽ, đi đến trước kệ sách đọc sách, giống như không hề xảy ra chuyện gì.

Nội Tàng Các chìm trong tĩnh lặng, giống như mỗi lần hắn tới đây, đều yên tĩnh như nước, ta cúi đầu đi theo bên cạnh hắn, yên lặng hầu hạ. Lúc này, Bùi Nguyên Tu vừa đọc sách, vừa không chút để ý nói: "Mồng năm ngày đó, sao ngươi không ở đây?"

Mồng năm? Ta sững sốt, lập tức nhớ lại, mồng năm vốn là ngày ta phải trực, nhưng ngày đó Bùi Nguyên Hạo đến Dịch Đình tìm người, cho nên chúng ta đều bị bắt ở đó, Nội Tàng Các cũng không có người trực, Thái tử điện hạ làm sao có thể biết, chẳng lẽ, ngày đó hắn đến Nội Tàng Các đọc sách?

Ta vội vàng nói: "Mồng năm ngày đó, Tam điện hạ đến Dịch Đình có việc, nhóm người nô tỳ đều bị lưu lại."

"Ồ..., " Lòng mi Bùi Nguyên Tu khẽ chớp, như chợt nhớ ra cái gì: "Đúng rồi, nghe nói ngày đó hắn đi tìm một cung nữ đã từng sủng hạnh, tìm được không?"

"Tìm được."

"Là ai?"

"Là một nữ quan, tên là Diêu Ánh Tuyết."

"Diêu Ánh Tuyết..." Thái tử yên lặng nhắm cái tên này, lại cúi đầu nhìn ta một cái, đột nhiên cười, nói: "Cũng được, ta còn tưởng rằng hắn dẫn người đi rồi."

"Dạ?" Trong lòng ta khẽ nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn hắn, đã thấy Bùi Nguyên Tu mỉm cười nhìn ta, ánh mặt trời bao phủ lấy gương mặt tuấn tú, ôn nhuận như ngọc của hắn, ánh mắt của hắn rất dịu dàng, cho dù trời có chút lạnh vẫn khiến người ta có cảm giác ấm áp như gió xuân.

Ta bị ánh mắt như vậy nhìn đến đỏ mặt, cúi đầu.

Nhìn dáng vẻ của ta, hắn cười cười, quay đầu tiếp tục nhìn sách trên giá, không mở miệng nữa, chỉ còn lại tiếng hít thở khe khẽ của ta và hắn vang lên trong không gian.

Nhưng thật lâu sau, hắn vẫn chỉ nhìn nơi đó, không hề lấy bất cứ quyển sách nào trên giá.

Ta nghĩ nghĩ, mở miệng khẽ nói: "Điện hạ, không biết điện hạ muốn tìm quyển sách nào, nô tỳ tìm giúp điện hạ."

"Đã tìm được, chỉ là - -"

"Chỉ là cái gì?"

Hắn mỉm cười, quay đầu lại nhìn ta: "Không biết người đã xem xong chưa."

Ta sững sốt, lập tức hiểu ra, hai tay vội vàng cầm cuốn《chú sớ thập tam kinh》đăng lên, nói: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không biết đây là sách điện hạ muốn tìm, nô tỳ - -"

"Có cái gì đáng chết?" Hắn cười khẽ: "Sách nếu không có người xem, để ở đó cũng như đồ bỏ đi, còn có ý nghĩa gì?"

Nói xong, hắn nhận quyển sách trên tay ta, tùy ý lật hai cái, lại ngẩng đầu nhìn ta: "Nhạc Thanh Anh."

"Điện hạ còn có gì phân phó."

"..."

Hắn dừng một chút, biểu tình có chút mất tự nhiên, ta nghi ngờ nhìn hắn, không biết hắn muốn nói gì với ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đẹp tới kinh tâm động phách

Qua một hồi lâu, hắn nhẹ nhàng nói, "Người vẫn ở lại Nội Tàng Các, bổn cung thực sự rất vui."

Ta sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn.

Gương mặt hắn vậy là cũng đỏ lên một chút, không biết là do đứng dưới ánh mặt trời, hay vì nguyên nhân khác, gặp ánh mắt kinh ngạc của ta, hắn cúi đầu thấp hơn nữa, rồi lại nhìn ta cười cười.

Giờ phút này ta cũng có chút hoảng hốt, gật đầu cười đáp lại nụ cười ôn hòa của hắn.

Nội Tàng Các vẫn luôn yên tĩnh, trong không gian dường như tràn ngập sự ảm áp nhàn nhạt.

Lại qua một lúc sau, một bóng dáng xuất hiện trước đại môn, một giọng nói dịu dàng ảm áp như chim hoàng oanh vang lên, "Điện hạ."

Ta và Bùi Nguyên Tu đều gật mình, hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng thon thả đứng ở cửa.

Nhận ra người mới tới, ta liền cảm thấy ánh mặt trời trở nên ảm đạm.

Mỹ nhân trong cung rất nhiều, phi tần của Hoàng thượng, sủng thiếp của Hoàng tử, tính cả các cung nữ như hoa như ngọc đua nhau khoe sắc, tất cả đều kinh diễm động lòng người. Nhưng nếu tất cả những mỹ nhân này ở chung một chỗ, cũng không thể so bì được hai phần với người trước mặt. Gương mặt kia dường như là món quà mà ông trời ban cho, chân mày lá liễu, làn da nõn nà, cánh môi như hoa anh đào, ánh mắt đầy tình ý lấp lánh như ánh trăng, đẹp không sao tả xiết.

Nàng mặc một thân váy dài màu đỏ tươi, bàn tay thon nâng áo váy từ từ đi tới, chân bước khoan thai, giống như một đóa Hồng Liên trong nước, thướt tha mà lộng lẫy, khiến người ta không thể rời mắt.

Thái tử vừa thấy nàng tới, liền mỉm cười nói, "Ly Châu? Sao nàng lại tới đây?"

Nam Cung Ly Châu – Thái tử phi đương triều!

Ta thầm thở dài một hơi, đã sớm nghe nói cháu ngoại của Ân Hoàng Hậu – Nam Cung Ly Châu này là đệ nhất mỹ nhân của Thiên triều, cho tới hôm nay mới được diện kiến, lời đồn quả nhiên là thật, còn nghe nói khi Thái tử tuyển phi, các họa sĩ trong cung đều vẽ lại chân dung của các nhân tuyển, chỉ riêng Nam Cung Ly Châu không có bức họa chân dung, hơn mười vị họa sĩ cuối cùng đều phải buông bút từ bỏ, bởi không ai có thể khắc họa được trọn vẹn vẻ đẹp của nàng.

Nhan sắc của nàng, quả thực không có ngôn từ nào đủ để diễn tả!

Ta nhìn nàng đến ngây ngẩn cả người, Nam Cung Ly Châu nói với Thái tử, "Thần thiếp cũng là tình cờ đi tới đây, nghe thấy giọng nói của Điện hạ nên mới ghé vào."

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía ta, "Đây là..."

"Nàng ấy là Thanh Anh," Thái tử nhìn ta một cái, "Nàng ấy là cung nữ của Nội Tàng Các, phụ trách trông giữ nơi này."

"Ồ..."

Nam Cung Ly Châu nhún mày, lại nhìn ta một cái, lúc này ta mới hoàn hồn, vội vàng quỳ xuống lạy, "Nô tỳ bái kiến Thái tử phi Điện hạ."

"Miễn lễ, đứng lên đi."

Nàng ôn hòa nói, lại quay đầu nhìn Bùi Nguyên Tu, "Điện hạ, cũng không còn sớm nữa. Lúc thần thiếp qua đây liền nghe thấy trong cung truyền lệnh,

chúng ta nên trở về thôi.”

“Được.”

Hai người nắm tay nhau rời khỏi, ta đứng ở cửa, nhìn theo bóng dáng cặp phu phụ tuyệt bích đó dần dần biến mất sau đường mòn trong rừng trúc, trong lòng không khỏi hâm mộ, nếu ta có được một người bạn đời như vậy, đời người còn gì để nuối tiếc đây!

Ta nhàn nhạt cười, đang muốn xoay người đi vào, ngẩng đầu lên lại thấy lại có một người xuất hiện trên đường mòn trong rừng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Viêt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhà ở đâu?

Bóng dáng kia ta đã quá quen thuộc, chỉ cần liếc mắt đã nhận ra, toàn thân lập tức cứng lại.

Bùi Nguyên Hạo! Sao hắn lại tới đây?

Ngay khi ta vẫn kinh ngạc không thôi, hắn đã đi tới cửa Nội Tàng Các, cặp mắt thâm thúy sâu không thấy đáy kia lạnh lùng nhìn ta, trong lòng ta không khỏi rét lạnh, vội vàng quý xuống lạy, “Nô tỳ bái kiến Tam Hoàng tử Điện hạ.”

“Đứng lên đi.”

Hắn nhàn nhạt nói xong liền nhấc chân đi vào Nội Tàng Các.

Nhìn dáng vẻ của hắn, có lẽ không hề nhớ ra ta, đáy lòng mới nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận đi vào theo.

Chỉ thấy hắn chậm rãi đi qua các gian sách, nhìn cái đầu sách, hắn không mở miệng, ta cũng không dám trút giận, toàn bộ Nội Tàng Các lập tức trở nên tĩnh lặng, không gian dường như ngưng kết lại, khiến người ta hít thở không thông.

Ngay khi ta vẫn không ngừng căng thẳng, hắn thông dong lấy một quyển sách xuống, lật lật vài trang, tỏ ra vô ý hỏi, “Vừa rồi Thái tử điện hạ có tới đây?”

“Vâng ạ.”

“Hắn thường xuyên lui tới?”

“Không, không có.”

Vốn dĩ khi đối mặt với nam nhân này, trái tim ta như bị siết chặt, nghe hắn hỏi chuyện về Thái tử, ta càng cảm thấy sợ hãi không kể siết, theo bản năng nói năng lắp bắp, lông mày hắn nhíu lại, quay đầu nhìn ta, ánh mắt kia sắc bén như đao kiếm, toàn thân ta lập tức toát mồ hôi lạnh.

Bùi Nguyên Hạo từng bước từng bước tới trước mặt ta.

Hắn tới thật gần, hơi thở nóng bỏng phả xuống trán ta, mang đến cho ta từng trận run rẩy, cho dù không dám ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hắn, ta cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hắn đang dán chặt vào ta, giống như bị dã thú vây quanh, ta căng thẳng đến mức đầu ngón tay cũng run lên.

Hắn, không phải đã nhận ra ta rồi chứ

Ngay lúc ta căng thẳng tới đỉnh điểm, một quyển sách đột nhiên xuất hiện trước mắt ta.

“Đi.”

“A?”

Trong lúc nhất thời ta có chút hoảng hốt, ngẩng đầu sững sờ nhìn hắn, hắn nhíu mày, “Mượn sách của Nội Tàng Các không phải ghi chép gì sao?”

“A...a...”

Ta vội vàng nhận lấy quyển sách trên tay hắn đi tới bàn giấy, cầm bút lông mở sổ sách ra ghi chép lại, hắn lẳng lặng đứng trước bàn nhìn ta viết chữ, đột nhiên nói, “Vi sao người lại biết chữ?”

Ta cúi đầu, "Hồi nô tỳ còn nhỏ, trong nhà từng mời phu tử tới giảng bài."

"Ồ.. Nhà ngươi ở đâu?"

Đầu ngón tay ta run lên, một giọt mực rơi xuống trang sách.

Nhiều năm như vậy, trước khi vào cung từng có thái giám quản sự hỏi chuyện trong nhà, đã thật lâu không có ai nhắc tới, dường như nơi đó dần dần đã trở nên phai nhạt trong trí nhớ, đối với cung nữ mà nói, nhà, thực sự là một nơi quá xa xôi.

Càng không ngờ rằng, người hỏi ta câu này lại là hắn.

Ta cúi đầu, nhẹ nhàng nói, "Nô tỳ không còn nhớ nữa."

"..."

Nói xong ta liền biết mình vừa nói ra một điều ngu xuẩn, rõ ràng nhớ mình học chữ ở nhà, làm sao không thể nhớ được nhà ở đâu chứ, quả nhiên, có ánh sáng khác thường xẹt qua đáy mắt Bùi Nguyên Hạo, ần ần sự tức giận.

Trái tim ta trùng xuống, đúng lúc này liền nghe thấy ngoài cửa truyền tới một giọng nói, "Tam điện hạ?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thị nữ thân cận

Ngẩng đầu lên liền thấy Diêu Ánh Tuyết đứng ở cửa, nàng ta nhìn thấy chúng ta dường như cũng có chút giật mình, vẻ mặt kinh ngạc nhưng vẫn nhanh chân bước tới, "Thần thiếp bái kiến Tam điện hạ."

"Ánh Tuyết, sao nàng lại tới đây?"

"Thần thiếp tới tìm Thanh Anh."

"Nàng ta?"

Bùi Nguyên Hạo hơi nhíu mày, quay đầu nhìn ta, trong lòng ta không khỏi kinh ngạc, Diêu Ánh Tuyết đến tìm ta? Để làm gì?

"Nàng tìm nàng ta có chuyện gì?"

Diêu Ánh Tuyết mỉm cười, dịu dàng nói, "Không phải Điện hạ đã phân phó phủ Nội Vụ phái một cung nữ tới cho thần thiếp sao? Thần thiếp nghĩ, nếu phải tới một người mới khó tránh khỏi phạm sai lầm, thần thiếp bất tiện thì cũng thôi đi, chỉ e lại gây phiền toái cho Điện hạ, nên thần thiếp muốn để Thanh Anh tới làm thị nữ thân cận của thần thiếp."

Lời này vừa thốt ra, làm ta thất kinh đến trợn mắt há mồm.

Để ta làm thị nữ thân cận của nàng ta?

Diêu Ánh Tuyết nghĩ gì vậy? Nàng ta không thích ta, thậm chí còn chán ghét ta, tất cả là tại Dịch Đình đã công khai bí mật, sau khi ta tiến cung nơi nơi gây khó dễ cho ta và Ngưng Yên, Ngưng Yên vừa trở thành nữ nhân của Bùi Nguyên Hạo, nàng ta liền tận lực đối phó với ta, điều ta tới Nội Tàng Các cả ngày không nhìn thấy ánh mặt trời này, ngày ngày nhục nhã ta khiến không thể không có lòng phòng bị.

Nhưng hiện tại nàng ta lại muốn cho ta làm thị nữ thân cận?

"Nàng ta?" Bùi Nguyên Hạo dường như cũng có chút không ngờ tới, Diêu Ánh Tuyết chân thành đi tới, nắm hai tay ta nói, "Thanh Anh, ngươi và ta vốn là tỷ muội tốt, từ bây giờ người đến bên cạnh ta, chúng ta cũng có thể chiếu cố cho nhau, ngươi phải đồng ý với ta nhé."

"Ta..."

Ta toan mở miệng cự tuyệt theo bản năng, nhưng không thốt ra được lời này, ta lập tức đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Hạo.

Từ một cung nữ của Nội Tàng Các trở thành thị nữ thân cận bên người Hoàng tử phi, đối với người khác là một sự thăng tiến, sẽ không có ai từ chối, nếu ta từ chối, chắc chắn sẽ chọc giận Diêu Ánh Tuyết, hiện tại nàng ta còn là người mà Bùi Nguyên Hạo sủng ái nhất...

Ta cắn môi dưới, gượng gạo nói, "Chỉ e Thanh Anh vụng về, sẽ khiến phu nhân tức giận."

“Vậy là người đồng ý rồi!”

Nàng ta lập tức nở nụ cười, gương mặt kia bừng sáng như đóa hoa mùa xuân, quay đầu nói với Bùi Nguyên Hạo, “Điện hạ, thần thiếp muốn đưa Thanh Anh tới Thượng Dương cung, xin Điện hạ ân uân.”

Bùi Nguyên Hạo vẫn thờ ơ quan sát, không có biểu cảm gì, “Đây là chuyện của nữ nhân các nàng, bản cung không muốn đề cập tới.”

Nói xong liền xoay người chậm rãi rời đi.

Nhìn bóng lưng hắt dần biến mất dưới ánh mặt trời, không biết vì sao ta lại cảm thấy dường như ánh dương kia cũng dần tan biến.

Điều Ánh Tuyết nắm lấy cổ tay ta khiến ta rùng cả mình.

Ta rời khỏi Dịch Đình đến Thượng Dương cung là vào một chiều chạng vạng đầy sương.

Vừa ra khỏi nội cung, liền nhìn thấy một tòa cung điện nguy nga cao ngất ở phía trước, trong màn sương mù dường như đã tạo ra một loại áp lực vô hình, giống y như chủ nhân của nó, vĩnh viễn cao cao tại thượng, vĩnh viễn làm cho người ta bất an không yên.

Đó chính là Thượng Dương của Bùi Nguyên Hạo.

Ta đi tắm rửa thay bộ quần áo mà cô cô đưa cho, rồi một mình đi vào trong viện của Điều Ánh Tuyết, liền thấy nàng ta đang ngồi trước bàn trang điểm thào trang sức, vừa nhìn thấy ta, nàng ta liền miễn cưỡng nói, “Còn không mau vào đây hầu hạ.”

Ta đi tới sau lưng nàng ta, ngẩng đầu nhìn vào gương đầu, trên gương mặt mỹ lệ của nàng ta hiện lên một tia cười thần bí, lạnh lùng nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mỹ nữ Như Vân trong Thượng Dương cung

“Người thật đẹp.”

Ta cúi đầu từ từ đỡ xuống trâm cài trên đầu cô, bình tĩnh nói: “Phu nhân khen nhầm rồi, phu nhân mới đúng là xinh đẹp, tư thế thiên nhân.”

“Vậy sao?” Nàng nhìn chằm chằm ta ở trong gương: “Vậy người nói xem, nếu người đứng bên cạnh bản phu nhân, điện hạ sẽ chọn ai?”

Tay cầm trâm cài của ta hơi run lên, nhưng lập tức dồn ép những cuồng loạn trong lòng này xuống, bình tĩnh nói: “Đương nhiên là phu nhân. Thanh Anh chỉ như ánh sáng của đom đóm, sao dám tranh phát sáng với phu nhân.”

“Vậy sao? Như thế, nếu là Liễu Ngưng Yên, và bản phu nhân?”

Trong lòng ta kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn nàng, chỉ thấy nàng từ từ đứng dậy, nhìn gần ánh mắt ta: “Lúc trước người giúp kẻ tiện nhân kia lọt vào mắt xanh của điện hạ, hiện giờ thì như thế nào?”

Nghe câu như thế, trong đầu ta chớp lóe lên, đột nhiên hiểu rõ rồi.

Ngày đó ở Dịch Đình cung, nàng từng nói chính mình vẫn thích Bùi Nguyên Hạo, nhưng khoảng hai năm trước, là ta giúp Ngưng Yên lọt vào mắt xanh của Bùi Nguyên Hạo, trong lúc vô ý cũng để cho ái mộ của nàng ta trở thành công dã tràng, có thể hiểu được khi đó nàng ta thất vọng như thế nào, cho nên nàng ta mới chán ghét ta, mấy ngày nay đều nhắm vào ta.

Mà hiện giờ, nàng ta đã lên làm phu nhân của Bùi Nguyên Hạo, tự nhiên là muốn tính sổ với ta rồi.

Ta nhẹ nhàng nói: “Phu nhân, chuyện đã qua, huống hồ hiện giờ phu nhân đã được Tam điện hạ sủng ái, việc gì vẫn phải canh cánh trong lòng.”

“Đúng thế, bản phu nhân hiện giờ là người thắng cuộc, đúng là không nên nhân hạ thoải mái so đo với những tướng thua cuộc như các người.”

Nàng nói xong lại đến gần một bước, nhìn chằm chằm vào ánh mắt ta, nói: “Nhạc Thanh Anh, người tự biết thân phận của mình là được, nếu để ta nghe được cái gì không nên nghe được ở trong Thượng Dương cung này, người biết thủ đoạn của bản phu nhân rồi, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như thế!”

“Vâng ạ!”

Cứ như vậy, ta ở lại Thượng Dương Cung, trở thành thị nữ bên người của Điều Ánh Tuyết, tuy bồng lộc nhiều hơn so với khi làm ở trong Tàng Các, nhưng dù sao cũng là bên cạnh Điều Ánh Tuyết, những ngày tiếp theo gian nan thế nào cũng ở trong dự liệu rồi.

Mặc kệ như thế nào, lại vẫn có mấy tháng nữa là lễ đại xã, chỉ cần vượt qua mấy ngày này là tốt rồi.

Nhưng là, có một chút bất ngờ không dự đoán trước, Điều Ánh Tuyết, dường như cũng không dễ chịu.

Nhập vào Thượng Dương đã hơn một tháng, Bùi Nguyên Hạo cũng chưa triệu nàng đến ngủ cùng dù chỉ một lần.

Trước đây ta cũng nghe nói qua, Tam điện hạ phong lưu thích nữ sắc, tuy nhiên chính thức sắc phong tước vị phu nhân chỉ có Ngưng Yên ngày trước và Điều Ánh Tuyết hiện tại, nhưng trong Thượng Dương Cung có mỹ nữ Như Vân, mấy ngày nay, hẳn vẫn cho truyền những thẻ thiếp này đến ngủ cùng, cũng không có tìm đến Điều Ánh Tuyết, điều này làm cho vị phu nhân Ánh Tuyết này lâm vào tình trạng xấu hổ.

Liên tiếp mấy ngày, nàng chỉ có thể giả vờ như bị cảm phong hàn, tránh ra khỏi cửa.

Hôm nay, ta mang thức ăn trở về từ nhà bếp, đi ngang qua cây mai, nghe thấy bên kia truyền đến một trận tiếng cười như chuông bạc, là mấy người cơ thiếp của Bùi Nguyên Hạo đang đi du ngoạn.

Ta cúi đầu đang muốn đi qua, liền nghe thấy một âm thanh nói: “A, đây không phải nô tỳ theo hầu phu nhân Ánh Tuyết sao?”

Là một người thiếp tên là Hồng Vi, nàng chân thành đi đến trước mặt ta, trên dưới đánh giá ta một chút, cười nói: “Chủ tử của người đâu? Sao không thấy nàng ta ra ngoài?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lành Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tranh thủ tình cảm 1

Ta ngẩng đầu nhìn vài người bọn họ, trên mặt đều là vẻ xem kịch vui, dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta.

Ta nhẹ nhàng nói: “Phu nhân bị cảm không được khỏe, cho nên vẫn nghỉ ngơi ở trong phòng, không hề ra ngoài.”

“Bị cảm không khỏe?” Người tên là Lục Hà ở bên cạnh cười nhạo một tiếng, lạnh lùng nói: “Là bị cảm không khỏe, hay là không có mặt mũi gặp người khác? Nhập Thượng Dương cung lâu như vậy, cũng không được truyền đến điện, nếu ta là nàng, ghê lạnh cũng ngồi không được.”

“Cũng không phải thế sao.” Tư Dao đứng sau lưng nàng cười nói: “Cũng không biết điện hạ phong nàng ta là phu nhân là có ý tứ gì. Cho dù là trang trí, cũng kém xa mấy tỷ muội chúng ta!”

“Liền là thôi...”

Nghe lời nói khiêu khích của bọn họ, ta chỉ nhàn nhạt cúi đầu, không nói được một lời, bọn họ thấy ta không hề phản ứng, đang định tức giận, liền thấy phía trước truyền đến một âm thanh nói: “Các người đang nói gì?”

Ngẩng đầu, liền thấy một nữ nhân từ từ đi tới.

Dáng người nữ nhân này rất cao, thậm chí còn cao hơn ta một chút, mặt mày thanh tú, tuy không phải xinh đẹp tuyệt sắc, nhưng lại vô cùng đoan chính, làm cho người ta không thể nghĩ bậy.

Mấy người thiếp vừa nhìn thấy nàng, liền hạ hết hung hãn kiêu ngạo xuống, quy củ đứng ở một bên: “Kim Kiều tỷ.”

Kim Kiều, ta từng nghe nói qua, phụ thân của nàng là thương nhân Dương Vạn Vân, lúc trước vì nịnh bợ Tam điện hạ mà dâng nữ nhân này vào Thượng Dương cung, Tam điện hạ cũng là xem mặt mũi của phụ thân nàng, đối với nàng cũng coi như tôn trọng, tuy không danh không phận, nhưng tất cả cơ thiếp trong Thượng Dương cung đều phải nghe lời nàng.

Nàng đi đến trước mặt ta, nhìn ta một cái, sau đó từ từ quay đầu nhìn về phía mấy người thiếp kia, lạnh lùng nói: “Điện hạ làm việc, tự nhiên có đạo lý của điện hạ, không cần các người phải lắm miệng, sau này đừng để ta nghe thấy mấy lời nói không biết sâu cạn nặng nề như vậy nữa.”

“Vâng ạ.”

Ta ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nàng cũng đang nhìn về phía ta, trên khuôn mặt đoan trang tú lệ vẫn không có vẻ gì như cũ, nói: “Người đi xuống đi.”

“Đa tạ.”

Ta nhẹ nhàng vuốt cằm, liền cùng nàng gấp thoáng qua, trở về gian phòng của Diêu Ánh Tuyết.

Vừa mới đi đến cửa lớn, liền nghe bên trong truyền đến một âm thanh, cẩn thận nghe ngóng, là tiếng của Triệu ma ma trong Thượng Dương cung, cười nói: “Phu nhân ban cho, nô tì tham tài rồi.”

“Triệu ma ma không cần khách khí, người chỉ cần nói cho bản phu nhân, làm thế nào mới có thể đạt được sự sủng ái của điện hạ.”

Ta giật mình, xem ra là Diêu Ánh Tuyết không cam lòng bị vắng vẻ, cho nên đã nghĩ cách rồi.

Chỉ nghe Triệu ma ma kia thấp giọng nói: “Phu nhân có điều không biết, người gần đây hầu hạ sát bên người điện hạ là Lưu công công, phu nhân chỉ cần chuẩn bị đầy đủ cho hắn, thì Lưu công công sẽ an bài giúp phu nhân. Lúc trước nha đầu Hồng Vi kia vào cung, cũng bị vắng vẻ mấy tháng, sau đó Hồng Vi liền tặng Lưu công công một cái nhẫn ngọc, ba ngày sau, điện hạ liền truyền nàng ta đến rồi.”

Âm thanh bên trong càng ngày càng thấp, qua một lúc lâu sau, cửa được mở ra, chỉ thấy Triệu ma ma ôm một túi gì đó đi tới, thấy ta, lạnh lùng xuy một tiếng, liền đi rồi.

Ta từ từ vào phòng, quả nhiên thấy Diêu Ánh Tuyết lung tung đồ đạc tìm túi bạc, vừa thấy ta, đã nói: “Đi, đem túi bạc này giao cho Lưu công công, nói là bản phu nhân thưởng cho hắn.”

Ta yên lặng đặt hộp đựng thức ăn xuống, đi qua tiếp nhận.

Đi tới cửa, ta vẫn còn dừng bước, quay đầu nói với Diêu Ánh Tuyết: “Phu nhân, xin người không cần phải làm vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tranh thủ tình cảm 2

"Người nói cái gì?"

Ta hít sâu một hơi, nói: "Hiện tại Phu nhân đã được điện hạ sắc phong, thân phận không giống những cơ thiếp này, nếu như vẫn còn tư tưởng làm ra chuyện tranh thủ tình cảm sau lưng, chỉ sợ sẽ để người khác lấy đó làm cớ, cũng là tự hạ thân phận của mình. Lại vẫn xin phu nhân bình tĩnh một đoạn thời gian, điện hạ sẽ không vẫn vằng về phu nhân."

Diêu Ánh Tuyết kinh ngạc một trận, nàng nhìn ta, đột nhiên ánh mắt chớp lóe lên, cười lạnh nói: "Người vẫn còn đợi? Như thế nào, người là còn muốn ta tiếp tục bị điện hạ vắng vẻ như vậy, người có thể xem truyện cười của ta, phải hay không?!"

"Không, không phải!"

Trong lòng ta có chút sốt ruột, vội vàng giải thích: "Nô tỳ, chỉ là vì phu nhân."

Tuy trong lòng ta cũng không thích nàng, nhưng nghĩ lại chuyện mình đã làm hai năm trước, tuy là giúp Ngưng Yên, nhưng cuối cùng vẫn là để cho tình cảm của nàng đối với Bùi nguyên Hạo trôi theo nước chảy, trong lòng vẫn là có chút áy náy, không muốn nàng lâm đường lỡ bước.

Huống hồ, theo như tính cách của Bùi nguyên Hạo, hắn sẽ không làm chuyện vô dụng, nếu hắn đã sắc phong Diêu Ánh Tuyết là phu nhân, vì cái gì còn lạnh lùng vắng vẻ nàng, tất nhiên là có mục đích; mà hiện tại Diêu Ánh Tuyết làm chuyện như vậy, không thể nghi ngờ là tự hạ thân phận, hành động như vậy, sao có thể xứng làm nữ nhân bên người hoàng tử.

Thấy ta còn muốn nói gì nữa, Diêu Ánh Tuyết hung tợn cắt ngang ta: "Ngậm miệng! Nhạc Thanh Anh, người đừng quên, hiện tại người là nô tì của ta, ta muốn người làm cái gì thì làm cái đó, nếu như người còn dám nhiều lời, người xem ta dạy dỗ người như thế nào!"

Trong lòng ta kinh ngạc, chỉ có thể nuốt lời nói trở vào.

"Lại vẫn bất động làm gì, còn không mau đi!"

"... Vâng"

Ta chỉ có thể xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã đi đến trong vườn, liền nghe thấy phía trước không xa một chỗ góc tường, Tư Dao đang cùng Lưu công công đứng ở nơi đó, thấp giọng nói gì đó.

Ta vừa muốn đến gần, liền thấy Tư Dao lấy ra một cái thứ gì đó nhét vào trong tay Luru công công, tập trung nhìn vào, là một thỏi vàng, ta dừng bước theo bản năng, liền nghe thấy nàng cười nói: "Xin Công công vui lòng nhận cho, chuyện này còn làm phiền công công rồi."

"Tư Dao cô nương, ngại yên tâm."

Luru công công cúi đầu nhìn thoáng qua, trên mặt lập tức lộ ra tham lam tươi cười, vội vàng tiếp nhận nhét vào trong ống tay áo, nói: "mấy ngày nay buổi tối Điện hạ đều đã triệu vời vị đến ngủ cùng, có lý nào không nhớ tới cô nương, chỉ có điều là sự vụ bận rộn, chưa kịp an bài, ta thì sẽ nhắc nhở."

"Đa tạ Luru công công."

Mặt mày Tư Dao hớn hờ, khẽ chào Luru công công, liền xoay người đi.

Chờ nàng vừa đi, Luru công công lấy ra thỏi vàng nhìn thoáng qua, lúc này mới cười tít mắt lại để vào trong ngực, vừa định đi, quay người lại liền thấy ta. Con người của hắn khẽ động, như là ý thức được cái gì, vì thế đi tới, cười nói: "Là người?"

"Gặp qua Luru công công."

"Như thế nào, là phu nhân nhà người kêu người tìm đến ta?"

Xem ra, hắn thật sự đã luyện thành thói quen đối loại sự tình này, trong Thượng Dương cung này, nếu cơ thiếp muốn lọt vào mắt xanh của Bùi nguyên Hạo, đều phải hiểu kính hắn một phen, cho nên vừa nhìn thấy ta, hắn liền biết là đường tài lộc đến đây.

Đúng là - -

Ta cắn chặt răng, đem túi bạc kia giấu ở sau lưng, sau đó mỉm cười với hắn: "Không có, nô tỳ chỉ là trùng hợp đi ngang qua mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thị tẩm

Editor: Nhóm Ladies

Vốn hắn còn cười tít mắt, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, liếc mắt đánh giá ta, cười lạnh nói: "Đi ngang qua? Xem ra vị phu nhân kia nhà người vẫn hết sức bình thân, như thế nào, tư vị bị ghê lạnh này, nàng ta đã được ném thử rồi chứ?"

Ta cười khê, nói: "Công công nói đùa. Địa vị của Ánh Tuyết phu nhân chính là do điện hạ sắc phong, tuyệt không có chuyện bị ghê lạnh, nàng ta là phu nhân."

Vừa nghe lời ta nói, sắc mặt của hắn càng khó coi hơn, hừ lạnh một tiếng nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không cần nói nhiều nữa."

Nói xong hắn liền phẩy tay áo bỏ đi, miệng còn không quên thấp giọng nói: "Hừ, người không thức thời, ta xem nàng ta có thể cứng rắn tới khi nào!"

Ta mang tâm tình phức tạp đứng tại chỗ, chờ đến khi bóng lưng hắn biến mất tại khúc ngoặt hành lang mới lấy cái túi kia ra, cúi đầu vừa thấy, mồ hôi ở lòng bàn tay đã thấm ướt vải dệt.

Bây giờ, cứ coi như ta tự chủ trương, vì nàng ta đánh cuộc một lần đi.

Ba ngày, ta cá là ba ngày, nếu như trong vòng ba ngày, Bùi Nguyên Hạo còn không truyền nàng ta thị tẩm, ta liền đưa bạc này cho Luru công công, còn nếu Bùi Nguyên Hạo cho truyền nàng ta, thì coi như ta đền bù cho lỗi lầm vô ý xảy ra vào hai năm trước của bản thân đi.

Chỉ là ta không biết, ta làm như vậy, là giúp nàng ta, hay là hại nàng ta đây?

Chớp mắt, ba ngày trôi qua.

Tuy Diêu Ánh Tuyết vẫn không mở miệng, nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy nỗi lòng của nàng ta qua ánh mắt càng ngày càng nóng vội, mà bản thân ta cũng bị dày vò từng giây từng phút.

Chạng vạng hôm nay, ta đốt ngọn nến trên bàn, ngẩng đầu liền thấy nàng ta mang về mặt cô đơn ngồi trong góc, xem ra ta thật sự sai rồi, đang định ngày mai mang theo bạc đi tìm Luru công công, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến gõ đập cửa, đi qua mở cửa mới thấy, là một nam tử trẻ tuổi, đúng là người theo hầu bên cạnh Tam điện hạ.

Hắn cúi người hành lễ với Diêu Ánh Tuyết: "Gặp qua Ánh Tuyết phu nhân."

"Chuyện gì?"

"Hoàng tử cho truyền Ánh Tuyết phu nhân."

Diêu Ánh Tuyết vừa nghe thấy, vội vàng đứng lên, nhất thời kích động vùng tay khiến ly trà trên bàn bị đổ, trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Ba ngày nay, những dây vô trong lòng nàng ta, ít nhiều ta có thể cảm giác được, không nghĩ tới Bùi Nguyên Hạo thật sự triệu nàng ta thị tẩm, trong lòng mừng như điên không cách nào có thể diễn tả nổi, nàng ta vội vàng đáp ứng, vội vàng đi đến trước bàn trang điểm chỉnh chu lại nhan sắc, y phục.

Ta đứng ở cửa, tâm tình thật sự phức tạp, Diêu Ánh Tuyết soi gương lấy lược chải tóc một hồi, lại quay đầu nhìn về phía ta: "Còn không qua đây?!"

“Vâng ạ.”

Ta nghe thấy, vội vàng đi đến chải một đầu tóc đen như mực giúp nàng ta, búi tóc xong cắm lên một cây trâm vàng, trông có vẻ lười nhác mà nhàn nhã, dùng son màu hồng nhạt tô vẽ cho đôi môi anh đào của nàng ta, nhìn kỹ sẽ thấy mày như viền son*, da như mỡ đông, khiến cho người ta không dời được mắt.

* Mày như viền son: miêu tả lông mày người phụ nữ xưa mang nét thanh đậm giống như núi nhìn từ xa.

Ta nhìn nàng trong gương, mỹ nhân xinh đẹp động lòng người, lại nhìn sắc mặt trắng xanh của bản thân, không khỏi tự biết xấu hổ cúi đầu, mà Diêu Ánh Tuyết đã hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, căn bản không rảnh nhìn ta, sau khi trang điểm ăn mặc xong, liền vui vẻ đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Vừa mới đi tới cửa, đã thấy người hầu kia nói thêm: "Phu nhân, thị nữ của ngài cũng cần phải đi theo."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thị tẩm tại tẩm cung của hắn

Editor: Nhóm Ladies

"Cái gì?"

Ta chấn động, hốt hoảng đứng ở đó, người kia nhìn ta một cái, nói: "Đây là quy củ trong cung."

Quy củ trong cung, chủ nhân thị tẩm, thị nữ phải đi theo canh giữ bên ngoài cửa, tùy lúc có thể hầu hạ chủ nhân rời giường. Lúc trước Du Nhi đã từng hầu hạ Nhân phi nương nương, ta thường xuyên nghe nàng ấy nhắc tới chuyện như vậy, mỗi lần nói ra hai người đều đỏ mặt cười không ngừng, nhưng cũng chỉ là cười một cái.

Không nghĩ tới, có một ngày, ta cũng phải canh ở ngoài cửa, hơn nữa còn canh giữ tại- -

Lúc ngẩng đầu nhìn Diêu Ánh Tuyết, nàng ta nhú nhú đầu lông mày, giống như nhớ tới gì đó, cười lạnh nói: "Cũng được. Nhạc Thanh Anh, còn không đi mau!"

Ta chỉ có thể yên lặng đi theo nàng ta ra cửa.

Ánh trăng mang theo cái lạnh trong trẻo luân tới mọi ngõ ngách trong Thượng Dương cung, giống như phủ thêm một tầng ánh sáng bạc cho tòa cung điện, phóng mắt ra xa có thể nhìn thấy đều là một mảnh ánh trắng như nước, đi lại trong bóng đêm như thế, lòng người tựa như cũng yên tĩnh trở lại.

Chỉ chốc lát sau chúng ta liền đến hoa viên, Diêu Ánh Tuyết vừa thấy con đường phía trước, liền phát hiện có chỗ không đúng.

"Như thế nào, con đường này là - - "

Người hầu nọ quay đầu lại nói: "Phu nhân, tối nay điện hạ truyền ngài thị tẩm tại tẩm cung của ngài ấy."

Tiếng nói vừa dứt, Diêu Ánh Tuyết liền sợ ngây người.

Sau khi tiến vào Thượng Dương cung chúng ta cũng nghe nói qua một số chuyện của Bùi Nguyên Hạo, cho tới bây giờ hắn truyền cơ thiếp thị tẩm đều là tại thiên điện, lại chưa từng để cho bất cứ cơ thiếp nào tiến vào tẩm cung của hắn, nhưng tối nay, hắn lại để cho Diêu Ánh Tuyết vào tẩm cung của hắn thị

tắm, đãi ngộ như vậy chưa ai từng có!

Chuyện này giống như tuyên bố với mọi người, địa vị của Diêu Ánh Tuyết phu nhân, không giống người thường!

Trên mặt Diêu Ánh Tuyết lộ ra biểu tình kinh hãi, lúc mờ miêng có chút kích động đến nỗi nói lắp: "Được, người, người dẫn đường."

Người hầu kia gật đầu, chúng ta lại tiếp tục đi về phía trước.

Mắt thấy đã đến tẩm cung của Tam điện hạ, ta ngẩng đầu, nhìn bóng tối bao trùm lấy cánh đêm, đúng lúc này, Diêu Ánh Tuyết quay đầu nhìn ta: "Nhạc Thanh Anh, người cực kỳ thất vọng đi."

"..."

Ta sững sốt, ngẩng đầu nhìn nàng ta.

Trên mặt nàng ta mang theo vài phần châm chọc cười lạnh, nói: "Người không phải nói bản phu nhân làm như vậy là tự hạ thân phận, sẽ bị người đòi phi nhỏ sao? Bây giờ điện hạ cho gọi ta thị tẩm trong tẩm cung của hân, là chuyện gì đây? Là điện hạ cảm thấy bản phu nhân quá bỉ ổi, không xứng với hân, phải không?"

Ta cúi đầu: "Không phải."

Nàng ta lại cười lạnh một tiếng, nói: "Ta ngược lại muốn hỏi người một chút, nếu bản phu nhân làm theo lời người nói, tối hôm nay, điện hạ còn có thể truyền ta thị tẩm sao?"

"Phu nhân - -"

Nàng ta dừng bước, từ từ đến trước mặt ta, ánh mắt nhìn ta gần trong gang tấc, nói: "Nhạc Thanh Anh, người chỉ mong sao cả đời ta đều bị điện hạ vắng vẻ, đúng không? Đáng tiếc, hy vọng của người không thành sự thật!"

Tiếng nói vừa dứt, nàng ta đột nhiên giơ tay nắm lấy cái cằm của ta, móng tay dùng sức cắm sâu vào da thịt, chỗ cằm bị nắm lập tức truyền đến đau đớn, ta hừ một tiếng, cố nhịn, chỉ thấy nàng ta cười lạnh nói: "Đêm nay, người cứ ở ngoài cửa mà nghe, nghe xem người điện hạ muốn là ai!"

Nói xong, nàng ta liền bỏ ta ra, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thanh âm của người thật dễ nghe

Thanh âm kia đặc biệt mềm mại, đặc biệt quyến rũ, mang theo một loại cảm giác mát hờn đến tận xương, giống như U Lan đột nhiên nở rộ dưới ánh trăng, xinh đẹp mê người.

Hòa cùng thanh âm ấy, là tiếng thở dốc nặng nề của nam tử.

Hai thanh âm ở trong màn đêm luân phiên vang lên, dường như đứng ngoài cửa cũng có thể tưởng tượng ra cảnh hai người bên trong quần quýt si mê như thế nào, nghiễm nhiên chính là một mảnh hoạt sắc sinh hương.

Gương mặt ta sung huyết đỏ bừng, đầu ngón tay giấu trong áo run rẩy.

Chung quanh rõ ràng tối đen, nhưng trước mắt ta lại dần hiện lên một cảnh, cũng là buổi đêm thế này, cũng là tiếng rên ngâm cùng thở dốc như vậy, hai người quần quýt si mê, da thịt nóng bỏng, tiếng ngâm nga mát hờn, giống như vẫn còn ở trên người, vang ở bên tai, ta thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nam tính phả vào bên má.

Không! Không - -!

Ta lập tức giật mình tỉnh lại, mạnh mẽ mở to hai mắt - - Nhạc Thanh Anh, người đang nghĩ cái gì?

Không phải người đã nghĩ thông suốt rồi à? Để cho tất cả những thứ này qua đi, quên mất những chuyện đã xảy ra, người chỉ là Nhạc Thanh Anh, là cung nữ bình thường mấy tháng sau liền phải rời khỏi nơi này, người không có chút liên quan gì với nơi đây, lại càng không có liên quan gì đến nam nhân kia.

Người hấn muốn không phải người, cũng không có khả năng muốn người!

Cùng với tiếng thở dốc ngày càng nặng nề còn có từng tiếng ngâm nga mất hồn, ta từng bước một lui về phía sau, cuối cùng chạy tới một góc xó xỉnh nào đó ở gian phòng ngoài, liều mạng che lỗ tai, để cho bản thân không nghe thấy gì, không thêm nghĩ nữa.

Mau ngủ, ngủ thiếp đi sẽ không nghe được, cũng sẽ không miên man suy nghĩ, mau ngủ đi!

Đêm càng lúc càng sâu, tất cả Thượng Dương cung đều đã ngủ say, chỉ còn lại bóng dáng nhỏ bé yếu ớt trong vườn, vẫn còn đang vô tội đầu tranh, lại không biết đầu tranh kia chỉ ở trong lời nói, hay còn tồn tại trong chính trái tim mình...

Không biết qua bao lâu, rốt cục trời cũng sáng.

Chậm rãi mở hai mắt ra, trước mắt là một mảnh sương mờ, cả người ta vẫn còn có chút mê mang, đã nghe thấy thanh âm rất nhỏ truyền đến từ tấm điện bên kia.

Giống như tiếng người mặc quần áo, một lúc sau, chỉ nghe thấy một tiếng gọi kiều mỵ: "Điện hạ..."

Là giọng của Điều Ánh Tuyết, vẫn còn mang theo một chút lười biếng mập mờ sau khi trải qua chuyện đó, thật sự câu hồn nhiếp phách, tiếp đó liền nghe thấy Bùi Nguyên Hạo thân nhiên nói: "Sớm như vậy đã muốn? Là bản cung không đủ sủng ái người?"

"Điện hạ..." Điều Ánh Tuyết hồn dỗi một tiếng, trong phòng lại truyền đến một hồi âm thanh khác thường.

Ta cắn răng ôm chặt hai tay, chỉ cảm thấy rung mình lạnh đến thấu xương, là sương sớm nhiễm ướt cả quần áo, ngay lúc ta đang lạnh run, đột nhiên nghe Bùi Nguyên Hạo nói: "Thanh âm của người thật dễ nghe, rất giống tiếng mèo, chẳng qua - -"

"Chẳng qua cái gì?"

"Đêm hôm đó, người không kêu đến mất hồn như vậy."

"..."

Tâm lý của ta trầm xuống, trong phòng cũng lập tức yên lặng trở lại.

Một lúc sau mới nghe thấy Điều Ánh Tuyết có chút miễn cưỡng cười nói: "Điện hạ - - không hài lòng với thân thiếp?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ngã vào trong lòng hấn

"Không sao cả, bản cung đã sớm quen, " Trong phòng truyền đến một tiếng cười lạnh không chút để ý, chỉ nghe Bùi Nguyên Hạo lười biếng nói: "Người hầu hạ bản cung rất thoải mái, có điều này là đủ rồi."

Nói xong, cửa lớn bị kéo ra, hấn phản chấn kéo vạt áo đi ra.

Sương sớm còn chưa tan, nhưng hấn lại thấy ta cuộn mình ở góc tường, có chút sùng sốt, lúc này ta mới như tỉnh lại trong mộng, vội vàng đứng dậy hành lễ với hấn.

"Nô tỳ bái kiến - -"

Nhưng cuộn mình ở góc tường cả buổi tối, hai bên đùi đã sớm mất cảm giác, còn chưa đứng thẳng liền cảm thấy đầu gối như nhũn ra, cả người không không chē được ngã xuống đất!

"Á - -!"

Ta hô một tiếng, mắt thấy sắp sửa ngã sắp mặt, đột nhiên bên cạnh vuton ra một cánh tay tiếp được ta, dưới chân ta vấp một cái, lao đảo ngã vào một vòng ôm ấm áp.

Lúc gò má va phải lồng ngực vững trãi, trong đầu ta liền trống rỗng, hốt hoảng ngẩng đầu, liền thấy một gương mặt lạnh như băng.

Là Bùi Nguyên Hạo, là hấn đỡ ta, nhưng vẻ mặt của hấn vẫn lạnh như thế, cặp mắt thâm thúy sâu không thấy đáy không chỉ không có dao động mà ngay

cả một chút nhiệt độ cũng không có, nhìn ta thật kỹ; mà ta ở trong lòng hẳn rõ ràng cảm nhận được một loại hơi thở nóng bỏng nam tính đặc trưng, loại hơi thở này vây quanh khiến cho cả người ta run rẩy.

"Điện - - điện hạ."

Đúng lúc này, Diêu Ánh Tuyết cũng đi ra, nàng ta liếc mắt một cái nhìn thấy chúng ta, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi: "Điện hạ!"

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn ta một cái, ngay lúc ta vừa muốn vùng vẫy đứng dậy, tay hắn đột nhiên đẩy ta ra, ta bất ngờ không phòng bị, cả người chật vật ngã từ trong lòng hắn xuống và phải ghé đá bên cạnh, nhất thời một trận đau xót truyền đến, ta thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Nhưng vẫn cắn chặt răng, đứng dậy hành lễ với bọn họ: "Nô tỳ thất lễ, mong điện hạ thứ tội."

"Điện hạ, nàng ta không va phải người chứ?"

"Không có việc gì."

Bùi Nguyên Hạo phui phui ống tay áo, lại nhìn ta, cười lạnh nói: "Nàng ta là người mà ngươi điều từ Nội Tàng Các đến?"

"Là lỗi của thiếp thân, để cho nàng ta va phải điện hạ."

"Va phải thì không, " Bùi Nguyên Hạo miễn cưỡng nhìn ta một cái, đột nhiên cười lạnh: "Nhưng loại thủ đoạn này, cũng quá vụng về."

Trong lòng ta phát lạnh, chẳng lẽ, hẳn nghĩ mới vừa rồi là ta cố ý - -

Ta vội vàng muốn giải thích, nhưng mới vừa ngẩng đầu, liền chống lại ánh mắt hắn, cái loại ánh mắt tràn ngập chán ghét này, lúc nhìn ta giống như nhìn một con rệp, chán ghét như chẳng muốn nhìn tới, giống như dính phải hơi thở của ta là một chuyện vô cùng ghê tởm, ta chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, cái gì cũng không nói nên lời.

Thấy ta không phản bác, hắn hừ lạnh một tiếng vung tay áo liền đi, người đã đi xa nhưng giọng nói còn vọng lại: "Người như thế, nếu như không dạy dỗ cho tốt, cũng đừng để bản cung phải nhìn thấy nàng ta."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chúng cơ thiếp a dua nịnh hót

Chỉ một lát sau, chúng ta đã về tới viện của Diêu Ánh Tuyết.

Tuy nhiên dọc đường đi nàng ta không nói nửa lời, nhưng ta cũng biết nàng ta sẽ không dễ dàng buông tha cho ta như thế, nhất là sau câu nói kia của Bùi Nguyên Hạo, ta có chút không dám tưởng tượng, nàng ta định làm gì ta.

Chúng ta vừa mới vào viện liền nghe thấy âm thanh một đám oanh oanh yến yến truyền tới, ngẩng đầu liền nhận ra là nhóm cơ thiếp của Bùi Nguyên Hạo, Hồng Vi, Lục Hà, Tư Dao, còn có mấy người đứng ở cửa, dường như đều đến rất đông đủ, bọn họ vừa nhìn thấy Diêu Ánh Tuyết đều vội vàng chào đón.

“Ánh Tuyết tỷ tỷ đã về!”

“Ánh Tuyết phu nhân, thiếp thân xin thỉnh an phu nhân.”

“Tỷ tỷ, xin nhận của muội một lạy.”

Ta còn không kịp phản ứng, đám nữ nhân ăn mặc lêu lợt này đã vây quanh Diêu Ánh Tuyết, tươi cười đầy mặt, vô cùng thân thiết, một màn này so với cảnh tượng vắng vẻ quanh hiu, cùng với những lời châm chọc của bọn họ mà nói, đúng là khác nhau một trời một vực.

Xem ra đám người này cũng gió chiều nào theo chiều ấy, Bùi Nguyên Hạo chưa bao giờ lưu lại người nào ngủ cùng trong tấm đệm của mình, mà Diêu Ánh Tuyết đã ở đó một đêm, không phải đã chính thức thừa nhận thân phận của nàng ta sao, một đám cơ thiếp không danh không phận này đương nhiên không thể so bì được với phu nhân, chẳng trách tất cả đều kéo đến đây nịnh hót.

Diêu Ánh Tuyết nhìn một màn này, hiểu ý cười nói, “Các người đang làm cái gì vậy?”

“Ánh Tuyết tỷ tỷ.” Hồng Vi thân thiết tiến lên phía trước nói, “Ánh Tuyết tỷ tỷ tới Thượng Dương cung mấy ngày nay, nghe nói thân thể của tỷ không

khỏe, thiếp thân vẫn là không dám quấy rầy, hôm nay đặc biệt đưa tới Trường Bạch Sơn Dã Sơn Tham, mong tỷ tỷ vui lòng nhận cho.”

Nói xong liền muốn hai tay dâng lên hộp lễ, Điện Nhi bên cạnh liền chen qua, “Tỷ tỷ, đây là nhân sâm đường vinh hoàn, thiếp thân đặc biệt nhờ người khai hóa mang tới, để tỷ tỷ bồi dưỡng thân thể.”

Mắt thấy đám người đó mồm năm miệng mười dâng lễ vật lên, Diêu Ánh Tuyết đương nhiên biết nguyên nhân, trong mắt hiện một tia đắc ý, toan nói gì đó đột nhiên lại nhìn ngó xung quanh, sắc mặt khẽ biến đổi.

Ta sớm đã bị bọn họ chen chúc đẩy sang một bên, nhưng nhận ra đám cơ thiếp của Bùi Nguyên Hạo hình như thiếu mất ai đó.

Kim Kiều không hề có mặt ở đây.

Diêu Ánh Tuyết rời ánh mắt, liền cười nói, “Để chúng muội lo lắng rồi, ta cũng nên sớm trở về một chút, chỉ là..ta không thể không nghe theo Điện hạ, nên mới về trễ như vậy, lại để cho mọi người đợi lâu.”

Đám người nghe xong đều ngượng ngùng, Diêu Ánh Tuyết đã cười nói, “Vào đi.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều bước vào phòng trong, ta cũng theo đám người đi vào, vừa mới đẩy cửa lớn liền nghe thấy Diêu Ánh Tuyết lạnh lùng nói, “Nhạc Thanh Anh, ai cho ngươi vào?”

Ta sững sờ ngẩng đầu nhìn nàng ta.

“Còn không mau quỳ xuống cho ta, ngươi quên điện hạ đã nói gì rồi sao?”

Ta cắn môi, chỉ có thể nhịn nhục quỳ gối trước cửa.

Nhóm cơ thiếp nhìn ta, rồi lại nhìn Diêu Ánh Tuyết, Tư Dao lập tức cười nói, “Ánh Tuyết tỷ tỷ sao lại tức giận như vậy? Điện hạ đã nói gì sao?”

“À.. cũng không có gì.” Diêu Ánh Tuyết lười nhác quay đầu nhìn bọn họ, “Điện hạ chỉ nói, cung nhân trong Thượng Dương cung càng ngày càng không có quy củ, nhắc nhở bốn phu nhân dạy dỗ lại cho tốt.”

Lời nói vừa dứt sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Khổ hình rét lạnh thấu xương

Ta lập tức hiểu ra, nàng ta muốn lập uy trước đám cơ thiếp của Thượng Dương cung.

Trước đó vài ngày, vì bị Bùi Nguyên Hạo vắng vẻ, nàng ta mất hết thể diện, đám nữ nhân này nhất định đã từng chê cười nàng ta, nếu không cho bọn họ biết đến uy tín của phu nhân thì địa vị phu nhân này vĩnh viễn chỉ là hữu danh vô thực, vừa hay có câu nói của Bùi Nguyên Hạo để nàng ta mượn đề tài nói chuyện của mình.

Nhìn ta quỳ ở ngoài cửa, đám cơ thiếp sắc mặt đều có chút khó coi, đương nhiên không đồng tình cho ta, chỉ là bọn họ đều đang nghĩ tới tương lai chỉ e sẽ không dễ chịu lắm.

Lúc này, Diêu Ánh Tuyết lại cười khanh khách nói, “Thôi, không nói những chuyện phiền lòng này nữa. Các vị muội muội đã đến, bốn phu nhân cũng nên làm một chủ nhà thật tốt.”

Nói xong nàng ta liền phân phó người dưới bố trí một bàn tiệc rượu.

Nàng ta đứng ở cửa, nhìn ta quỳ nơi đó, lạnh lùng nói, “Còn ngươi, cứ ngoan ngoãn quỳ tiếp đi!”

Nói xong liền đóng cửa lại.

Lúc này sắc trời còn sớm, trên mặt đất vẫn còn lưu lại sự lạnh lẽo từ đêm qua, quỳ một lúc liền cảm thấy một trận hàn khí không ngừng phả vào cơ thể, điều này cũng không phải không chịu đựng được, bọn họ bắt ta canh cửa suốt một đêm, lúc này thể lực ta đã tới cực hạn, trong thoáng chốc, ta khó chịu đến mức gần như hôn mê ngất lịm.

Bên kia cánh cửa là một màn ăn uống linh đình, tiếng nói cười vô cùng huyền ảo, vừa mới bắt đầu ta còn nghe thấy tiếng tĩnh hót của Hồng Vi và Lục Hà, càng về sau, cả người đều bị lạnh đến hoảng hốt, trước mắt là một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy nữa.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên có ai đổ hắt nước lạnh vào mặt ta.

“Người thật to gan, bọn phu nhân phạt người quỳ mà người dám ngủ gục!”

Ta lập tức giật mình tỉnh lại, mới phát hiện ra không biết mình đã ngất đi từ lúc nào, trong phòng sớm đã trống không, chỉ có Diêu Ánh Tuyết đang cầm trong tay một cái chén, đang đứng trước mặt trừng mắt nhìn ta.

“Xin phu nhân thứ tội.” Ta cắn răng bám lấy khung cửa, từ từ đứng lên.

Nàng ta nhìn bộ dáng nhẩn nại nhưng bình tĩnh của ta, đột nhiên cười lạnh nói, “Nhạc Thanh Anh, có phải người vẫn cảm thấy không phục, hay người cảm thấy vị trí này vốn nên là của người?”

Vừa nghe những lời này, sắc mặt ta lập tức trắng bệch, “Không, ta... nô tỳ chưa từng nghĩ như vậy.”

“Chưa?” Nàng ta cười lạnh một tiếng, từ từ cúi xuống nhìn vào mắt ta, “Người cho ta là người mù sao? Nhạc Thanh Anh, đừng tưởng ta không biết người đang nghĩ gì, ngày đó người theo ta đã nói những gì, tranh giành tình cảm là tự hạ thấp thân phận, không phải người hi vọng ta vĩnh viễn bị Điện hạ văng về sao? Giờ thì thế nào, trong Thượng Dương cung này, ai là phu nhân, ai mới là người được Điện hạ sủng ái nhất?”

“...”

“Nếu theo như người nói, ta đưa bạc cho Lưu công công là tự hạ thấp thân phận, thì Điện hạ làm sao có thể để ta ngủ lại trong tâm điện? Đám người đó còn có thể tới nịnh hót ta hay sao?”

“...”

Ta trầm mặc không mở miệng, nàng ta hừ lạnh một tiếng, “Chỉ có điều ta thực sự không nên coi thường người, xem ra người biết Liễu Ngưng Yên đã không thể trở mình, rồi chính người lên đài đúng không?”

Cái gì? Ta sững sờ ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn nàng ta.

Nàng ta vươn tay nắm lấy cằm ta, lạnh lùng nói, “Chẳng qua, người cũng nên tự nhìn lại mình, chỉ bằng cái bộ dáng này của người cũng dám mơ tưởng tới Điện hạ, người thực sự cho rằng giường của Điện hạ chó mèo đều có thể trèo lên hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cung tỳ tâm cơ

“Nô tỳ không dám mơ tưởng tới Điện hạ, nô tỳ chỉ là...không cẩn thận bị té ngã.”

“Không cẩn thận bị té ngã, người nơi nào không ngã lại cứ phải ngã vào lòng Điện hạ?” Nàng ta nhìn ta cười lạnh, “Xem ra, người là thấy đêm qua Điện hạ sủng hạnh bọn phu nhân trong tâm điện, càng thêm sủng ái ta, nên mới cho rằng Điện hạ cũng sẽ xem trọng người thêm vài phần sao?”

Sắc mặt ta trắng bệch, “Không, nô tỳ không hề nghĩ như vậy.”

“Vậy sao?”

Nhìn nàng ta dường như vẫn muốn phát tác, ta rũ mắt xuống nhẹ nhàng nói, “Phu nhân, nô tỳ vô cùng biết rõ thân phận của mình, nô tỳ ở bên phu nhân chỉ là muốn làm tròn bổn phận của mình, nô tỳ chưa bao giờ dám vọng tưởng có được sự sủng ái của Điện hạ, xin phu nhân hãy tin tưởng nô tỳ.”

Nghe được ngữ khí đầy kính cẩn của ta, khiến Diêu Ánh Tuyết cũng không tiện phát tác, nàng ta trừng mắt nhìn ta một lúc, mới từ từ buông tay.

“Được, Nhạc Thanh Anh, tốt nhất người nên nói được làm được, nếu không, đừng trách bọn phu nhân không thủ hạ lưu tình!”

“Vâng ạ.”

Ta lại cúi đầu, lúc này mới dựa vào khung cửa đứng lên, hai chân ta cứ như không còn là của ta nữa, thêm một đầu đầy nước lạnh, bộ dáng vô cùng chật vật, Diêu Ánh Tuyết chán ghét vung tay áo, “Cút!”

Ta ra khỏi viện của nàng ta về phòng của hạ nhân, đoạn đường không xa nhưng ta đi đứng đặc biệt gian nan, nhiều lần lao đảo suýt ngã nhào ra đất, chỉ có thể bám vào mặt tường thô ráp mà đi.

Ngay khi ta đi đến một thông đạo hẹp dài, đột nhiên nhìn thấy cuối đường, một bóng dáng mỹ lệ đang đi về phía ta, nàng ta càng tới gần, ta gian nan cúi

người chào, “Kim Kiều tiểu thư.”

Nàng ta dường như không hề liếc mắt nhìn ta mà đi thẳng về phía trước, ta cùng nàng ta đi lướt qua nhau.

Nhưng mới đi được hai bước liền nghe thấy một giọng nói trầm tĩnh vang lên phía sau, “Nhìn không ra người lại là một kẻ tâm cơ?”

Ta sững sốt, quay đầu nhìn nàng ta, chỉ thấy nàng ta cũng chậm rãi quay đầu, gương mặt đoan trang xinh đẹp kia thần sắc thản nhiên, giống như thời tiết cuối thu, lạnh mà tĩnh lặng.

Ta cười cười, “Kim Kiều tiểu thư đang nói chuyện với nô tỳ sao?”

“Chẳng lẽ trong Thượng Dương cung này còn có người thứ hai có thể đem Ánh Tuyết phu nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay sao?”

“Đùa bỡn?” Ta cười khanh khách, “Kim Kiều tiểu thư đang nói đùa với Thanh Anh sao? Thanh Anh chỉ là một nô tỳ, nào dám đùa bỡn Hoàng tử phi.”

Nàng ta cười cười, từng bước một đi về phía ta, nói, “Vị trí phu nhân của Tam Điện hạ được tuyển chọn thật lâu, Hồng Vi, Lục Hà bọn họ cả ngày tranh giành nhau, làm trò cười, không được tích sự gì, mà ta lại xuất thân từ nhà thương nhân, còn là thứ xuất, cũng không có cái phúc này. Tuy nhiên ta không biết vì sao Tam Điện hạ lại sắc phong nàng ta làm phu nhân, nhưng vắng vẻ nàng ta mấy ngày nay, chính là muốn xem tâm tính của nàng ta có tư cách để trở thành nữ nhân của Hoàng tử hay không.”

Ta nghe lời nàng ta, trong lòng càng lúc càng căng thẳng.

“Nếu không phải người.” Nàng ta đi tới trước mặt ta, “Tự mình giữ lại bạc mà Ánh Tuyết phu nhân đưa cho Lưu công công, chỉ e Điện hạ sớm đã nhìn ra nàng ta chẳng khác gì đám Hồng Vi và Lục Hà, đâu ra cơ hội cho hầu nữ trong tam điện như vậy?”

Ta chấn động, mở to mắt nhìn nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Lưu lại một mối họa

Không thể tưởng tượng được chuyện ta giữ lại thù lao kia, nàng biết.

Chỉ có điều nghĩ đến chuyện này cũng không kỳ quái, nàng ta ở trong Thượng Dương Cung nhiều năm như thế, có thể trở thành người đứng đầu của bọn cơ thiếp, tất nhiên là có thể lực của chính mình, tai mắt chắc cũng không phải ít, dù cho trong Thượng Dương Cung xảy ra bất cứ chuyện gì cũng chạy không thoát khỏi ánh mắt của nàng. Triệu ma ma cầm bạc từ người nào, Lưu công công lấy bạc từ người nào, nàng đã sớm một rõ hai ràng rồi!

Ta nhìn nàng một cái, lập tức cười lạnh nói: “giữ lại chỗ thù lao kia, chỉ là trong chốc lát nô tỳ nổi lên lòng tham, lại vẫn xin tiểu thư Kim Kiều không cần lộ ra.”

“A...?” Nàng nhún mày nhìn ta.

“Chỉ có điều, vừa rồi tiểu thư Kim Kiều nói những lời này, nô tỳ đều đã nghe không rõ.” Ta mỉm cười nói: “Huống chi, nếu đúng như lời tiểu thư đã nói, nếu như nô tỳ có tâm cơ như vậy, sao còn có thể bị phu nhân trừng phạt thế thảm như thế.”

Kim Kiều nhìn ta một cái, âm thầm cười: “Tuy ta không biết vì sao người phải làm việc này, cũng không biết vì sao người thà rằng để cho Diêu Ánh Tuyết trừng phạt người, chỉ có điều ta muốn nói cho người...”

Đột nhiên khẩu khí của nàng trở nên trầm trọng: “Nước trong Thượng Dương cung này, cũng không phải là một cung nữ nhỏ nhoi như người có thể trộn lẫn, cần thận có một ngày, sẽ nuốt người vào.”

Lúc nàng nói xong một lời cuối cùng, ta chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống.

Thượng Dương cung, ở trong cung điện nặng nề khói mù này, là nơi ta nằm mơ cũng muốn rời đi, nó thật sự sẽ nuốt chửng ta sao?

Không, ta không thể bị chỗ này nuốt chửng, ta phải rời khỏi nơi này, ta phải rời khỏi hoàng cung!

Vì thế ta cười cười nói: “Những gì tiểu thư Kim Kiều nói, nô tỳ vẫn nghe không hiểu. nếu tiểu thư không còn chuyện gì khác, nô tỳ xin cáo lui rồi.”

Ta xoay người rời đi, lúc này sau lưng ta Kim Kiều lại nói: “Nếu người đã nghe không hiểu, ta cũng không nói nhiều, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều cái gì?”

Ta quay đầu xem nàng, chỉ thấy nàng mỉm cười: ‘Nếu ta là người, ta nhất định sẽ mau chóng xử lý chỗ túi bạc kia, nếu không lưu lại, cuối cùng chính là một mối họa.’”

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Ta đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của nàng từ từ rời đi, chỉ cảm thấy trên người phát lạnh một trận, có cảm giác bị người khác liếc mắt một cái nhìn thấu, sợ hãi trào lên trong lòng không chút nào che giấu.

Nàng nói không sai, đúng là ta đang giúp Diêu Ánh Tuyết, mà còn không chỉ bởi vì muốn bù lại sự việc lúc trước.

Điểm quan trọng hơn là, những năm gần đây Diêu Ánh Tuyết vẫn đều làm khó ta, hiển nhiên là vì sự việc năm đó của Ngưng Yên mà giận chó đánh mèo, cho nên sau khi nàng lên làm phu nhân liền điều ta đến bên cạnh, là vì muốn rửa sạch nỗi sỉ nhục trước kia, nếu bây giờ nàng còn không chiếm được sự sủng ái của Bùi Nguyên Hạo, chỉ biết là càng do lúc trước ta tạo nghiệt, lại càng không dễ dàng buông tha cho ta.

Chỉ khi nàng ta được sủng ái, mối hận của nàng ta đối với ta mới có thể coi bỏ, chỉ có để cho nàng ta nhả ra ngậm ác khí này, ta mới có thể rời khỏi hoàng cung an toàn.

Cho nên, mấy ngày này ở bên cạnh nàng, như ta suy nghĩ, càng thêm khó chịu.

Nhưng mặc kệ thế nào, ta đều phải kiên trì tiếp, ta nhất định phải rời khỏi Hoàng cung.

Suy nghĩ như vậy, ta cũng bắt chấp chỗ đầu gối truyền đến từng trận đau nhức, vội vàng xoay người đi đến phòng của ta, Kim Kiều nói đúng, ta phải xử lý xong chỗ bạc kia ngay tức khắc, nếu không. . .

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hắn bắt được cổ tay của ta

Đáng tiếc vài ngày kế tiếp, Lưu công công vô cùng bận rộn công việc, dường như không tìm được lúc nào hắn ngẩng ngốc một mình, cũng khiến lòng ta nóng như lửa đốt, chỉ sợ túi bạc kia chính là mối họa.

Rốt cuộc ngày thứ ba tìm được một cơ hội, ta thấy một mình hắn đi ở trong hành lang, liền vội vàng cầm túi bạc kia đuổi theo hắn.

‘Lưu công công, xin dừng bước.’”

Hắn dừng bước lại quay đầu nhìn ta, lông mi hoa râm nhíu lại: ‘‘A, là cô nương Thanh Anh.’’

Ta cười đi lên phía trước: ‘Công công, Thanh Anh tới quấy rầy người rồi.’”

‘Ôi, lời này nói.’” Hắn ôn hòa nói: ‘Hiện giờ phu nhân Ánh Tuyết đúng là người tâm phúc bên cạnh Điện hạ, nói quấy rầy cái gì chứ, cô nương Thanh Anh có gì muốn phân phó ta, mở miệng là được.’”

Âm thanh nói chuyện của hắn có chút quái gở, ta cũng biết rõ là vì chuyện đắc tội hắn lần trước, mà còn sau khi Diêu Ánh Tuyết được sủng ái, cũng vẫn chưa bày tỏ cái gì với hắn, càng làm cho hắn kinh ngạc, nhưng dù sao hiện giờ Diêu Ánh Tuyết cũng đang được sủng ái, mà ta lại là thị nữ bên người Diêu Ánh Tuyết, hắn cũng không nên đắc tội với ta, nhưng cuối cùng cũng không có sắc mặt gì hay với ta.

Ta cười nói: ‘Công công nói chỗ nào thế.’”

‘Có chuyện gì, người cứ nói đi, nếu không có chuyện gì, ta còn bận việc.’”

Nói xong, hắn vung phát trần lên, xoay người muốn đi, ta liền bước lên phía trước ngăn hắn lại: ‘Công công, xin chờ một chút.’”

Sắc mặt hắn càng thêm hờn giận: ‘Làm gì?’”

Ta thật cẩn thận lấy túi bạc từ sau lưng bày ra, đưa tới trước mặt hắn, ánh mắt của Lưu công công lập tức sáng lên, nhìn túi bạc kia: ‘Cô nương Thanh Anh, đây là...’”

‘Xin Lưu công công vui lòng nhận cho.’” Ta thấp giọng nói: ‘Đây là...’”

Mấy chữ ‘phu nhân ban cho’ còn chưa nói ra, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy sắc mặt của Lưu công công lập tức thay đổi, vội vàng quỳ xuống sau lưng ta: ‘Nô tài bái kiến Hoàng tử điện hạ.’”

Hoàng tử?

Ta kinh ngạc, vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Bùi Nguyên Hạo đang đứng sau lưng ta, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta.

Ta vội vàng quỳ xuống lạy: ‘Nô tỳ bái kiến Điện hạ.’

Chỉ thấy đôi giày đen kia đi tới trước mặt ta thì dừng lại, qua một lúc lâu, mới nghe được âm thanh đậm đặc của hán vang lên trên đỉnh đầu: ‘Luru Toàn, đi nói cho phu nhân Ánh Tuyết, ban đêm bản cung muốn đến Lạc Mai Trai của nàng dùng bữa, để nàng chuẩn bị một chút.’

‘Vâng, nô tài đi làm ngay.’

Nói xong, Luru công công, liền vội vàng vàng đứng dậy, vội vàng vàng chạy đi, mà ta còn quỳ gối dưới chân hắn, cảm giác được ánh mắt của hắn sắc nhọn như châm, từ từ dò xét trên người ta, không khỏi có chút run rẩy.

Qua một hồi lâu, mới nghe thấy âm thanh của hán vang lên: ‘Đứng dậy.’

‘Tạ, tạ điện hạ.’

Ta run rẩy đứng lên, mới vừa ngẩng đầu, liền chống lại con người đen tối thâm thúy của hắn, nhìn chăm chăm vào ta, giống như muốn nhìn thấu cơ thể của ta, cũng như nhìn thấu linh hồn của ta. Loại ánh mắt sắc bén này để cho trong lòng ta trở nên hết hoảng, theo bản năng lui về phía sau một bước: ‘Nô tỳ, nô tỳ cáo lui.’

Vừa muốn xoay người, đột nhiên hắn vươn tay, đồng thời bắt được cổ tay của ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bản cung không có hứng thú với người

Ta ngẩng đầu, chỉ thấy hắn nhìn thoáng qua túi bạc trong tay ta, lạnh lùng nói: ‘Người nào?’

‘...’ Ta cắn môi dưới, cúi đầu.

‘Là phu nhân?’

Trong lòng ta kinh ngạc, vội vàng lắc đầu phủ nhận: ‘Không, không phải phu nhân, thù lao này chính là...’

‘Là của ai?’

‘...Là, nô tỳ.’ Nói xong câu đó, mặt ta đã sung huyết đỏ bừng, trong lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, mà hắn đang cầm lấy cổ tay của ta cũng từ từ buông lỏng ra.

‘A...’

Hắn nhíu lông mày, lúc ánh mắt lại nhìn về phía ta không chỉ có bá đạo kiệt ngạo như thường ngày, càng nhiều thêm một phần khinh miệt hiểu rõ, bị ánh mắt như vậy nhìn, ta cũng cảm giác được tôn nghiêm của chính mình bị giẫm thành bùn dưới chân hắn, một cảm giác hồ thẹn chưa xốt trào lên trong lòng, cúi đầu càng thấp hơn.

Một bàn tay duỗi ra, nâng cằm của ta lên.

‘Thật ra, đáng về người cũng không tồi.’

Âm thanh rất nhẹ, tùy tiện, thậm chí mang theo chút trêu tức, trái tim của ta khẽ run lên, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn hắn, khóe môi đơn bạc Bùi Nguyên Hạo hơi cong lên, hiện lên vẻ lạnh nhạt trên mặt hắn, hắn từ từ cúi đầu, ta tự nhiên khấn trương đến mức cả người đều cứng ngắc lại rồi, cảm giác hơi thở nóng bỏng của hắn đang phả vào cổ ta.

Hít thật sâu vào một hơi: ‘Hương vị cũng rất dễ chịu.’

Sau đó, hắn từ từ ngẩng mặt lên, lại từ từ cúi đầu, gần sát đến môi của ta.

Khoảng cách gần trong gang tấc, lông mi dài đen tuyền của hắn dường như chạm khẽ ở trên mí mắt của ta, mang đến từng đợt cảm giác tê dại, mà hơi thở của hắn đã vương mắc ở viền môi của ta, một loại nhiệt độ càng nóng bỏng hơn so với ái muội.

Không, không cần!

Tâm lý của ta điên cuồng hô lên, có thể tưởng tượng được muốn từ chối hắn ta như thế nào lại không thể nhấc nổi tay lên, ngón tay gần như co rút, trong tích tắc hắn tới gần sát ta đột nhiên mất lực, bạc từ trong tay của ta rơi xuống đất.

Mà lúc này, môi của hắn cũng gần như không còn khoảng cách ở trước mặt ta, cặp mắt như chim ưng kia bỗng nhiên mở ra, mắt sáng như đuốc nhìn ta.

“Nhưng là, bản cung đối với ngươi, một chút hứng thú cũng không có.”

Những lời này như một chậu nước lạnh, lập tức hất xuống, để cho ta giật mình tỉnh lại.

Hắn từ từ đứng thẳng người, nhiệt độ trong mắt càng thêm lạnh lẽo hơn so với nước lạnh, nhìn ta, lạnh lùng nói: “Bởi vì, bản cung ghét nhất loại nữ nhân như ngươi.”

Nói xong, hắn lạnh lùng bỏ qua ta, xoay người rời đi.

Ta đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của hắn từ từ biến mất trên hành lang dài vô tận, qua một lúc lâu, mới ngồi xổm người xuống, nhặt bạc rơi tán loạn trên mặt đất, mỗi lần nhặt lên, liền có một giọt lệ rơi xuống, ánh mắt dần trở nên mờ hồ, cái gì cũng đều không nhìn thấy rồi.

Đối với ta, một chút hứng thú cũng không có.

Như vậy, không phải là tốt nhất sao?

Nhưng là, vì sao ta lại khóc, vì sao trong lòng càng ngày càng chua xót nặng nề, giống như bị bóng đè trong đêm tối đen, như thế nào cũng không thoát được?

Chẳng lẽ cũng bởi vì trên người có dấu vết của hắn để lại, cho nên, ngay cả trái tim cũng đã bị thua mà đi ra ngoài theo?

Chờ đến giờ tỵ, khi cả thể xác và tinh thần của ta đều đã mệt mỏi trở lại chính căn phòng nhỏ kia của mình, sắc trời đã không còn sớm, vừa mới vào cửa, liền nghe thấy sau lưng có một cung nữ chạy tới.

“Thanh Anh tỵ tỵ, Tam điện hạ đến Lạc Mai trai, phu nhân bảo tỵ lập tức đi qua hầu hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cút ra ngoài!

Cái gọi là nhà đã đốt còn gặp trời mưa, có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Khi ta lê cước bộ nặng nề đến Lạc Mai trai, vừa mới bước lên bậc thang, cửa lớn rộng mở, cũng vừa lúc nhìn thấy Bùi Nguyên Hạo ngồi nghiêm chỉnh ngay chính giữa, mà hắn tựa hồ như cũng cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía ta.

Ánh mắt lạnh lẽo lại sắc bén nhìn đến khiến ta phát lạnh.

"Thanh Anh, sao ngươi lại thế?"

Diêu Ánh Tuyết mang theo nỗi giận nói: "Điện hạ tới đã lâu, giờ ngươi mới qua hầu hạ, là muốn điện hạ chờ ngươi sao?"

"Nô tỳ biết tội."

Ta khẽ nhún người hành lễ với nàng ta, lại hành lễ với Bùi Nguyên Hạo: "Nô tỳ bái kiến Tam điện hạ."

Hắn nhìn cũng không nhìn ta, chỉ lạnh lùng ngồi ở chỗ kia, Diêu Ánh Tuyết thấy vậy, cũng không phát giận nữa, chỉ vung tay áo nói: "Còn không mau gấp thức ăn!"

“Vâng ạ.”

Khi nói chuyện, ma ma quản sự đã bưng hộp đựng thức ăn đến, ta cất bước tiến lên phía trước mở ra, bên trong đều là những món ăn tinh xảo, mới vừa mở nắp đã ngửi được mùi hương mê người, ta đặt từng món ăn lên bàn.

Chiếc hộp cuối cùng đựng một chén canh gà hầm măng, nước canh trong vắt, trên mặt canh phất phơ một hai miếng rau xanh biếc, hương sắc khiến người ta rất muốn ăn, ta vừa mới mở nắp, liền nghe ma ma kia thấp giọng nói: "Đây là canh điện hạ rất thích."

Ngụ ý, muốn ta đặt trước mặt Bùi Nguyên Hạo.

Ta khẽ gạt đầu, bưng chén canh lên, vừa quay đầu liền nhìn đến Bùi Nguyên Hạo ngồi ở chỗ kia, toàn thân tỏa ra hơi thở người sống chờ lại gần. Ta biết hẳn chán ghét ta, chỉ sợ là nhìn cũng không muốn nhìn ta, mà hiện tại ta còn phải đi đến bên cạnh hắn, chỉ sợ càng khiến hắn thêm chán ghét.

Ta cắn chặt răng, từ từ đi tới.

Vừa định đặt chén canh lên trên bàn, ta theo bản năng cúi đầu, mà hắn cũng đang nhìn về phía ta, ánh mắt lạnh như băng đâm thẳng vào trái tim ta đau nhói, bàn tay run lên, nước canh nóng hổi lập tức hắt ra tay, trên mu bàn tay bị bỏng đến nóng rát.

Đau quá! Ta vội vàng đặt chén canh xuống che tay, Diêu Ánh Tuyết cả giận nói: "Nhạc Thanh Anh, ngươi thật to gan!"

"Điện hạ, phu nhân, xin thứ tội."

"Ngươi thật sự càng ngày càng không có quy củ, lúc này còn có điện hạ ở đây, ngươi lại dám - -"

Con giận còn sót lại của Diêu Ánh Tuyết chưa tan, đang muốn chỉ người mắng mỏ, liền nghe thấy Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng mở miệng: "Cút ra ngoài!"

Ta ôm tay, nhìn biểu tình lạnh lùng của hắn, nhưng hắn ngay cả liếc mắt nhìn bên này một cái cũng không, giống như chuyện xảy ra chẳng liên quan gì đến hắn, trái lại Diêu Ánh Tuyết nhìn thấy dáng vẻ lạnh băng của hắn, trong mắt hiện lên một tia mừng thầm, lập tức nói: "Còn chưa cút ra ngoài!"

"Nô tỳ, cáo lui."

Ta cúi đầu, vội vàng chạy ra ngoài.

Bàn tay chỗ bị nước canh nóng hắt vào giống như có lửa đốt, nổi lên một dãy mụn nước, ta dựa người vào cột đá trong hoa viên, buồn bã cúi đầu nhìn vết thương, nước mắt lại một lần tràn mi, tí tách rơi trên mu bàn tay.

Giọt lệ nóng, nhỏ lên vết bỏng, cũng không quá đau.

Có lẽ, nơi đau nhất, không phải ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Mỹ thiếu niên xa lạ trong Thượng Dương cung

Một lát sau, cuối cùng tâm tình cũng khôi phục lại, ta lau khô nước mắt, đang định đứng dậy đi, liền nghe thấy một thanh âm cực kỳ trong trẻo vang lên ở phía trước - -

"Oa? Tay ngươi bị bỏng hả?"

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đứng trước mặt ta, nhìn tay của ta.

Đây là một nam tử còn rất trẻ, xem ra hắn còn nhỏ hơn ta, đại khái mới chỉ mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt tuấn lãng vẫn còn chút trẻ con, đôi mắt tròn tròn như mắt hổ, ánh mắt sạch sẽ đơn thuần, ngay cả vẻ mặt của hắn cũng sạch sẽ như chính bầu trời xanh thẳm không một gợn mây trên đỉnh đầu.

Thượng Dương cung không giống với nội viện hoàng cung cho phép nam nhân khác bước vào, nhưng - - cũng không cho phép nam nhân nói chuyện với cung nữ không hề cô kỳ như vậy.

Ta nhất thời không phản ứng kịp, hắn chạy tới trước mặt ta, tùy tiện bắt lấy cổ tay ta: "Ngươi bị thương không nhẹ đâu, cho ta xem."

Ta vội vàng rút tay về: "Ngươi là ai?"

"Hả?" Hắn nhìn ta, chớp chớp mắt: "Ngươi không biết ta?"

"..." Ta đánh giá hắn trên dưới một phen, trẻ tuổi, lại không có quy củ, chẳng lẽ là người mới tới Thượng Dương cung, nhìn hắn một thân trang phục đơn

giàn già dặn, chẳng lẽ - -

"Người là tùy tùng theo hầu điện hạ?"

Hắn nhìn ta hồi lâu, cười cười: "Đúng vậy. Người là ai? Sao ta chưa thấy qua người bao giờ?"

Quả nhiên là tùy tùng mới tới của Thượng Dương cung, ta cũng mới tới không lâu, khó trách chưa từng gặp mặt. Ta khẽ vuốt cằm nhìn hắn, bày tỏ cảm ơn, sau đó nói: "Ta là nữ hầu của Ánh Tuyết phu nhân."

Nói xong, xoay người liền đi, hắn đi nhanh vài bước tới trước ngăn cản ta: "Aizz, người đừng đi mà! Để ta nhìn vết thương của người."

Ta kinh ngạc bởi sự lỗ mãng của hắn, nhưng người này thật không xấu, còn có một lòng nhiệt tình. Quay đầu nhìn nhìn chung quanh, may mắn không có ai, vì thế thấp giọng nói: "Người mới tới, đừng không quy củ như vậy, trong cung không cho phép nam nhân bên ngoài tùy tiện nói chuyện với cung nữ, nếu bị quân sự thấy, cẩn thận bị phạt. Sau này đừng như vậy nữa."

Hắn sững sờ một phen, trong đôi mắt sạch sẽ dần hiện lên ý cười, cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu: "Được, ta nghe lời người."

Ta khẽ gật đầu, đang muốn đi, lại nghe thấy hắn nói: "Nhưng cho ta xem vết thương của người đi."

Nói xong, hắn liền bắt lấy tay ta.

Người này! Trong lòng ta nhất thời nóng nảy, trong cung ngay cả tùy tiện nói chuyện cũng không được, hắn cư nhiên lỗ mãng bắt lấy tay ta, ta lập tức vùng vẫy muốn rút tay lại, nhưng hắn lại chặt chẽ cầm lấy không buông, cúi đầu nhìn vết thương đã sưng nổi mụn nước của ta, nói: "Người đừng động, nếu vết thương của người không thoa thuốc sẽ lưu lại sẹo."

Cái gì?

Ta sững sờ, chỉ thấy hắn rút ra một cây trâm bạc chọc những mụn nước trên tay ta, sau đó lấy một hộp thuốc mỡ từ trong lồng ngực ra, tinh tế thoa lên trên, cả quá trình liền mạch lưu loát, vô cùng thuần熟.

Nơi được thoa thuốc truyền đến một trận mát rượi, tốt hơn so với bông rất lúc này rất nhiều.

Ta có chút kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy hắn lại lấy ra một chiếc khăn tay, một bên giúp ta băng bó, một bên tự nhiên nói: "Bị bông sẽ lưu lại sẹo, tay nữ hài tử các người trắng trẻo nhìn rất đẹp, để lại sẹo sẽ rất đáng tiếc đó."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đôi mắt sạch sẽ nhất

Hắn ngừng đầu, thấy ta ngỡ ngàng nhìn hắn, vừa cười vừa giơ tay lên, cho ta nhìn mu bàn tay của hắn, nói: "Yên tâm, thuốc cho người là đồ tốt, người xem tay của ta này, trước kia đã từng bị thuốc nổ tổn thương, hiện tại không phải ngay cả một vết sẹo cũng không thấy sao?"

Tuy hắn còn là đứa trẻ khờ dại lỗ mãng, nhưng làm việc lại mang theo sự trầm ổn lão luyện đến không biết nói thế nào.

Chẳng qua là, nếu có thể làm tùy tùng theo hầu Tam điện hạ, đương nhiên đều đã trải qua chọn lựa khắt khe, mọi kỹ năng đều tinh thông, nghe hắn nói tay hắn đã từng bị thuốc nổ làm bị thương, chỉ sợ trước kia cũng đã trải qua không ít tôi luyện, nếu không làm sao có thể tiến vào Thượng Dương cung.

Ta cúi đầu nhìn chiếc khăn quần trên mu bàn tay, nhẹ nhàng nói: "Đa tạ."

"Ha ha, đừng khách khí."

Hắn gãi gãi cái gáy, cười đến có chút ngại ngùng: "Đúng rồi, ta còn không biết tên của người."

"..." Ta do dự một chút, nhẹ nhàng nói: "Nhạc Thanh Anh."

"Nhạc - - Thanh - - Anh, tên của người thật dễ nghe."

Ta ngừng đầu, có phần sững sờ nhìn hắn, thiếu niên xa lạ trước mắt, tuy không biết hắn họ gì tên gì, nhưng- - hắn có một đôi mắt rất sạch sẽ, là loại sạch sẽ đến trong suốt, giống như tùy tiện nhìn đến nơi đâu cũng như xuân về hoa nở, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Không biết vì sao, trước đôi mắt ấy, bản thân ta lại có chút xấu hổ.

Vì thế ta thấp giọng nói một câu "Đa tạ, cáo từ" sau đó vội vàng tránh khỏi hân rồi đi, cũng không biết hân ở sau lưng, đã đi chưa.

Từ khi tiến vào Thượng Dương cung, ta còn chưa qua lãnh cung thăm Ngưng Yên, thứ nhất là vì không có thời gian, thứ hai, Diêu Ảnh Tuyết vẫn đối với chuyện ban đầu canh cánh trong lòng, ta sợ chọc giận nàng ta, nên vẫn không dám đi.

Có điều ngày đó sau khi Bùi Nguyên Hạo làm mặt lạnh mắng ta, tâm tình nàng ta dường như tốt hơn rất nhiều, cũng nói lòng quân chế ta, hôm nay, ta liền tranh thủ thời gian làm một chút điểm tâm, tính lặng lẽ mang đến lãnh cung cho Ngưng Yên.

Vừa mới đi qua chỗ núi già, liền thấy một người bất ngờ nhảy ra từ sau núi đá: "Chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Ta giật bản mình. Ngẩng đầu nhìn, thì ra là người trẻ tuổi kia: "Là ngươi à."

Hân cười ha ha chạy tới, ánh mắt rơi vào trên tay ta, lập tức cao hứng nói: "Ha ha, quả nhiên không lưu lại sẹo. Như thế nào, ta không lừa ngươi đi."

Ta cảm kích nói: "Cảm ơn thuốc của ngươi."

"Đừng khách khí."

Đang nói ta đột nhiên nhớ tới, khăn tay giặt sạch rồi vẫn chưa kịp trả lại cho hân, vội vàng từ trong tay áo lấy ra khăn tay đã được gấp lại ngay ngắn chỉnh tề, đang định đưa cho hân, lại thấy hân nhìn về đĩa điểm tâm trong tay ta, ánh mắt sáng lên.

Ta xem dáng vẻ của hân, nhìn không được cười ra tiếng: "Đói bụng à?"

"Ha ha." Hân xấu hổ gãi đầu cười.

"Vây, cho ngươi."

Hân vừa nghe thấy, lập tức vui vẻ nhận lấy, cầm một miếng bánh nhét vào trong miệng, ăn ngon lành, cái miệng phồng lên còn không quên lầu bầu lầm bầm nói: "Ừm, ăn rất ngon. Hôm nay ta đến doanh trại - còn chưa được ăn cơm, chết đói rồi đây này - ừm, ăn ngon thật."

Thật là đứa bé, ăn điểm tâm miệng cũng dạt đầy đường, nhìn thấy rất buồn cười.

Ta nén cười, cầm lấy khăn trong tay thay hân phì phòi: "Đừng vội, đều cho ngươi, ăn từ từ thôi."

Hân ngẩng đầu, nhìn ta cười đến ngây ngẩn cả người, trong tay cầm nửa miếng điểm tâm cũng quên đưa vào trong miệng, ngo ngoác nói: "Ngươi - -"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tai họa đến nhanh như vậy

"Sao thế?" Ta nghi ngờ nhìn hân.

"Không, không có gì." Hân lắc đầu, giống như có chút đỏ mặt, ấp úng nhét miếng điểm tâm lớn còn lại vào miệng.

Nhìn đứa bé hồ đồ ngây thơ, tựa như đệ đệ nhà bên cái gì cũng không hiểu, lỗ mãng lại thẳng thắn, ta mỉm cười lại dùng khăn tay lau sạch khóe miệng còn dính vụn bánh của hân, nói: "Ngươi xem ngươi này, ăn cái gì cũng để dính bên môi, là muốn giữ lại đến tối ăn khuya sao?"

Đối với hân, ta cũng không có cảm giác rứt rứt xấu hổ của nữ nhân, có lẽ có thể có một người đệ đệ như vậy cũng tốt.

Hân xấu hổ cười cười, nói: "Thật sự ăn rất ngon, đây chính là do ngươi làm sao?"

"Đúng vậy."

"Làm như thế nào thế? Hương vị thực đặc biệt."

Ta cười nói: "Nhân bánh được làm từ hoa quế cùng hoa hồng đã ngâm đường ba ngày, lại dùng dầu nóng rang lên; bên ngoài điểm tâm dùng gạo nếp rang chín bảy phần, giã thành bột, lại cho thêm mỡ heo nặn thành vỏ bánh sau đó gói nhân ở giữa, đặt trong lồng hấp, chưng chín rồi lại quét một tầng rượu trái cây, sau đó rắc một chút bột đường là xong."

Hắn nghe đến trợn mắt há hốc mồm, nói: "Phức tạp như vậy, khó trách ăn rất ngon, ta ở - - bên người điện hạ, cũng chưa từng nếm qua điểm tâm ngon như vậy."

"Ta đã nói cách làm cho ngươi, nếu thích, ngươi có thể bảo mẫu thân ngươi làm cho ăn."

"Mẫu thân của ta? Cho tới bây giờ bà ấy chưa từng làm cho ta ăn, huống chi - -" Hắn nhún vai, tiếc nuối nói: "Mẫu thân bà ấy không thích nhất chính là hương hoa quế, mỗi lần người thấy liền phát giận thì sao có thể dùng hoa quế làm điểm tâm cho ta."

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của hắn, ta không đành lòng, nói: "Vậy - - ta làm cho ngươi ăn nhé. Sau này ngươi muốn ăn thì tới tìm ta."

"Thật chứ?" Hắn mở to hai mắt, vui vẻ nhìn ta.

"Ừ."

"Cảm ơn, ngươi thật tốt!"

Hắn cười đến đôi mắt cũng híp thành một đường nhỏ, nhìn hắn vui vẻ, ta cũng không nhịn được mà bị quán theo, nở nụ cười với hắn, lúc này mới nhớ ra ta còn không biết tên của hắn, liền hỏi: "Đúng rồi, ta còn chưa biết ngươi tên gì."

"Ta hả?" Hắn chớp chớp mắt, nói: "Ngươi gọi ta Tiểu Vũ là được."

"Tiểu Vũ..." Nhìn hắn khờ khạo gãi đầu, thân thể cường tráng, võ nghệ cũng nhất định không kém, ta cười nói: "Cứ quyết định thế đi, sau này ngươi muốn ăn có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào, chỉ là - - đừng nên không biết quy củ như thế, nếu bị quân sự thấy được nhất định sẽ phạt ngươi."

"Được, biết rồi!"

Điểm tâm ta làm hôm nay đều đã chui vào trong bụng Tiểu Vũ, không có cách nào khác, ngày hôm sau ta lại tranh thủ thời gian làm một đĩa điểm tâm khác, tính mạng tới lãnh cung, ai ngờ Ngưng Yên lại giống như ra quyết tâm, căn bản trốn tránh không muốn gặp ta, điểm tâm ta đặt lên cửa sổ, cũng bị nàng một tay hất hết xuống đất, bánh trong đĩa nát bét.

Ta biết, nàng gửi gắm tất cả hi vọng lên người ta, hi vọng ta có thể giúp nàng một lần nữa đoạt lại sự sủng ái của Tam điện hạ, nhưng ở Thượng Dương cung ngày ngốc một thời gian cũng đủ để ta biết, ở bên cạnh nam nhân kia không phải là một chuyện hạnh phúc, hoặc là nói, không an toàn.

Kim Kiều nói với ta một câu kia, lời nói như còn văng vẳng bên tai, ta tin, nàng ấy không có gạt ta, Thượng Dương cung chính là đầm lầy ăn thịt người.

Chỉ là ta không nghĩ tới, tai họa sẽ đến nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ta và Thái tử phi Điện hạ

Từ khi bị Bùi Nguyên Hạo ra mặt trách cứ, ta đều thừa dịp trốn tránh hắn, mỗi lần hắn rời bước tới Lạc Mai Trai, ta đều cáo lui trước để các tỷ muội khác tới hầu hạ. Điều Ánh Tuyết ngoài mặt mắng hai câu, cũng không gây khó dễ cho ta thêm nữa, mà Bùi Nguyên Hạo, ta nghĩ nếu hắn không nhìn thấy ta hẳn là tâm tình sẽ tốt hơn không ít.

Mỗi lần nghĩ như vậy, trong lòng ta đều nổi lên một hồi chua xót không dễ dàng nhận ra, nhưng cảm giác đó cũng không kéo dài được bao lâu.

Bởi vì mấy ngày nay, Tiểu Vũ luôn tới tìm ta, hắn dường như rất thích điểm tâm ta làm, lần nào tới cũng ăn nhiều đến mỡ đầy miệng, làm người ta buồn cười.

"Ngươi đó," mảnh khăn giấy này của hắn ta không nhớ đã dùng bao nhiêu lần để lau miệng cho hắn mấy ngày nay, ta cười nói, "Chẳng lẽ Tam Điện hạ bỏ đói ngươi, ngươi xem ngươi ăn xong mặt mày liền biến thành mặt mèo hoa rồi."

"Haha," Hắn xấu hổ cười nói, "Là ta để giành bụng đến đây đó."

"Thực sự ngon đến vậy sao? Ngươi đi theo điện hạ, chắc cũng từng nếm qua không ít sơn hào hải vị rồi chứ?"

"Sơn hào hải vị đã là cái gì?"

Tiểu Vũ ngẩng đầu lên nhìn ta, hai mắt sáng ngời, "Ta thấy điểm tâm của ngươi mới là ngon nhất thiên hạ!"

"Thật sao?"

"Thật!"

Nhìn bộ dáng gât đầu thành thật của hắn, ta không nhịn được cười rộ lên, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, Tiểu Vũ thực sự giống như đệ đệ của ta, thường thường lỗ mãng khiến người ta lo lắng, nhưng lại thân thiết như thế, ta cũng không biết vì sao ta và hắn lại hợp nhau như vậy, mỉm cười đưa tay giúp hắn vén lên sợi tóc rủ trước trán.

Hắn nhìn ta, ánh mắt có chút ngơ ngác, nói, "Thanh Anh, ngươi ...cười lên thật là đẹp."

Ta tròn mắt nhìn hắn, "Nói hiều nói vượn."

"Thật đó." hắn dường như có chút nóng nảy, vội nói, "Người người đều nói, Thái tử phi là tuyệt sắc mỹ nhân, Ánh Tuyết phu nhân cũng là một đại mỹ nhân, còn ngươi khi cười lên, so với bọn họ không hề thua kém, thật đó!"

Đứa nhỏ này, nói chuyện luôn không câu nệ như vậy, khuyên thế nào cũng không chịu, một nô tỳ hèn mọn như ta, đừng nói tới việc so sánh với Diêu Ánh Tuyết, dựa vào đâu mà được đánh đồng với Thái tử phi? Vì thế chỉ có thể oán trách nhìn hắn liếc mắt một cái.

"Được rồi, biết ngươi miệng ngọt, ngày mai ta sẽ làm nhiều điểm tâm hơn cho ngươi, giờ thì ngậm miệng lại đi."

Hắn càng nóng nảy, mặt càng đỏ hơn, muốn nói gì nó đột nhiên nghe thấy tiếng người vọng tới, cẩn thận lắng nghe, là một đám thị vệ hô lên, "Tề Vương Điện hạ, Tề Vương Điện hạ!"

"Tìm thấy người chưa?"

"Chưa ạ."

"Mau đi tìm, Hoàng thượng muốn triệu Điện hạ thương nghị."

Ta sùng sốt, "Tề Vương Điện hạ? Không phải là Ngũ Hoàng tử sao? Sao bọn họ lại tới Thượng Dương cung tìm người?"

Tiểu Vũ sắc mặt hơi đổi, sau đó nói, "Có lẽ là Tề Vương đến tìm Tam Điện hạ." Nói xong hắn liền nhét miếng điểm tâm trên tay vào miệng rồi đứng lên, "Ta đi giúp bọn họ tìm người."

"A, từ từ."

Ta cũng đứng lên, lấy khăn tay lau khô miệng cho hắn, "Đừng để nguyên mặt bần ra ngoài."

Hắn gât đầu cười khờ khạo, nghe thấy đám người đó càng lúc càng tới gần, hắn vẫy vẫy tay với ra rồi xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng hắn ta không nhịn được cười, thu lại đĩa và khăn tay trên núi giả, xoay người rời khỏi góc khuất này, nhưng vừa mới ra ngoài nụ cười trên gương mặt ta còn chưa kịp thu lại, liền thấy một người đang khoanh tay đứng nhìn lạnh lùng nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tối nay ngươi đi cùng ta qua đó

Đầu óc ta trống rỗng, mãi đến khi hắn dừng lại trước mặt ta, ta mới đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng quỳ xuống, "Nô tỳ bái kiến Tam điện hạ."

Bùi Nguyên Hạo từ trên cao liếc nhìn ta, không nói một lời.

Ta bị dọa đến toát mồ hôi lạnh đầy người, không biết hắn đã đứng đó bao lâu, đã nghe được những gì.

Ta và Tiểu Vũ kết giao đương nhiên không liên quan tới tình cảm nam nữ, dù sao cũng không hợp với lễ nghi trong cung, huống hồ vừa rồi khi chúng ta nói chuyện dường như cũng quá mức thân thiết, nếu Bùi Nguyên Hạo nghe thấy, không biết hắn sẽ nghĩ ta ra sao.

Nghĩ tới đây, trong lòng ta không nhịn được mà cười khổ.

Hắn nhìn ta còn có thể thế nào đây? Nhạc Thanh Anh, chẳng lẽ ngươi vẫn không biết trong mắt hắn ngươi chỉ là một cung nữ ti tiện không biết liêm sỉ, chẳng lẽ ngươi vẫn hi vọng hắn coi trọng ngươi hay sao?

Ta quý sụp xuống trước mặt hắn, chờ hắn trách phạt.

Nhưng ngoài dự đoán của ta, hồi lâu sau hắn cũng không nói câu này, không gian yên tĩnh đến mức quý dị, ta lờ mờ cảm nhận được có chút không bình thường, nhẹ nhàng nói, “Điện hạ..?”

Hắn chỉ nhìn ta, rồi xoay người rời đi, một câu trách mắng cũng không có.

Ta từ từ đứng dậy, nhìn theo bóng lưng cao lớn mạnh mẽ của hắn biến mất cuối hàng lang dài vô tận.

Ta cười khò, hóa ra, hắn chán ghét ta đến vậy, chán ghét đến mức một câu cũng không buồn nói...

Ta mang theo tâm trạng âm ảm về Lạc Mai trai, vừa mới hầu hạ Diêu Ánh Tuyết dùng xong bữa tối, liền thấy một người hầu tới, cung kính hành lễ với nàng ta, “Bái kiến Ánh Tuyết phu nhân.”

Diêu Ánh Tuyết ngồi trước gương đồng miễn cưỡng đỡ xuống một cây trâm bạc, “Chuyện gì?”

“Điện hạ triệu phu nhân đến tắm điện hầu ngủ.”

Diêu Ánh Tuyết nghe xong liền mừng rỡ, vội vàng bảo ta lấy mấy lượng bạc thưởng cho người hầu nọ, sau đó liền ngồi xuống bàn trang điểm, người hầu nọ cảm tạ khen thưởng, còn nói thêm, “Mong phu nhân người đến nhanh một chút, Điện hạ đang rất sốt ruột.”

Diêu Ánh Tuyết nghe vậy liền gọi ta, “Còn không mau qua đây chải đầu cho ta?”

Ta vội vàng đi tới, giúp nàng ta chải một đầu tóc dài đen tuyền, nhưng bàn tay đang cầm lược gỗ của ta run rẩy, mấy lần suýt làm rối tóc.

Bình thường Bùi Nguyên Hạo tới Lạc Mai trai đều có quân sự tới thông báo, ta có thể xin Diêu Ánh Tuyết cáo lui, để tránh việc mình ở đây khiến bọn họ chướng mắt, nhưng tối nay, hắn thúc giục gấp gấp như vậy, tìm ai đó tới thay ta cũng không kịp nữa rồi.

Quả nhiên, chải đầu xong, Diêu Ánh Tuyết nhìn ta một cái, thản nhiên nói, “Tối nay ngươi theo ta qua đó đi.”

“Vâng.”

Ta im lặng cúi đầu, đi theo nàng ta ra khỏi Lạc Mai trai.

Lúc này mặt trời đã khuất núi, hơi lạnh bắt đầu ập xuống, từng trận gió đêm lạnh buốt từ phía hồ thổi tới không ngừng thấm vào cơ thể.

Ngẩng đầu nhìn trời đêm trong tấm điện.

Rõ ràng thường ngày nơi này cao lớn nguy nga, nhưng giờ phút này lại xuất hiện cảm giác diêm dúa lạnh lẽo không nói nên lời.

Ta giấu bàn tay đang run rẩy vào trong tay áo.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đêm mị hoặc

Lại là một đêm mị hoặc nhuộm đầy dục vọng.

Cũng giống như lần trước, ta lại một mình dựa vào cánh cửa ngoài hành lang dài, phải nghe tiếng rên rỉ say đắm lòng người cùng tiếng thờ dục nặng nề mãi tới tận đêm khuya, mùi hương mê hoặc cùng tiếng hít thở không ngừng lan tràn khắp không gian.

Không biết qua bao lâu, tiếng thờ dục rốt cuộc cũng dừng.

Lúc này ta mới hạ bàn tay đang bịt chặt lỗ tai xuống, nhưng đúng lúc đó giọng nói của Diêu Ánh Tuyết lọt vào lỗ tai ta.

“Điện hạ.”

Cũng giống như lần trước, âm thanh kiều mỹ mang theo một tia lười nhác cùng sự quyến rũ nhàn nhạt, đúng là câu hồn nhiếp phách.

Nhưng ngoài dự đoán, bên trong còn truyền ra một câu khác khiến ta giật mình.

“Được rồi, nàng về đi.”

Giọng nói của Bùi Nguyên Hạo vẫn còn mang theo hơi thở thắm đẫm dục vọng, nhưng lời thốt ra lại lạnh nhạt như vậy, hấn cứ thế để Diêu Ánh Tuyết trở về sao?

Quả nhiên, Diêu Ánh Tuyết cũng ngây ngẩn cả người, “Điện hạ, thần thiếp..”

“Đêm nay bốn cung muốn ngủ một mình, nàng về đi.”

...

Trầm mặc một lúc lâu, ta nghe thấy tiếng mặc quần áo, nhưng mãi mà không mặc xong, như bị vướng mắc ở đâu đó, liền nghe thấy Bùi Nguyên Hạo nói, “Để người hầu vào giúp nàng.”

“Vào đi!”

Thanh âm của Diêu Ánh Tuyết vẫn rất dịu dàng, nhưng ta biết trong lòng nàng ta nhất định đang rất tức giận, vội vàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy màn ngủ buông xuống, lò mờ có thể nhìn thấy bóng dáng một nam nhân, mà Diêu Ánh Tuyết đã xuống giường, đang khoác mảnh lụa lên người, nửa bầu ngực lộ ra, trên da thịt trắng tuyết vẫn còn đầy những vết màu phấn hồng.

“Thất thân làm gì? Còn không mau qua đây?”

Ta vội vàng thu hồi ánh mắt, đi tới giúp nàng ta mặc áo.

Trong khi đó, Diêu Ánh Tuyết có quay đầu lại vài lần, dường như hy vọng Bùi Nguyên Hạo có thể giữ nàng ta lại, nhưng hấn dường như đã ngủ thiếp đi. Y phục đã mặc xong, nàng ta cũng không thể chần chừ nữa, chỉ có thể nén giận cúi đầu, “Thần thiếp cáo lui.”

Nói xong liền dẫn ta đi tới ngưỡng cửa.

Vừa mới đặt một chân ra ngoài, sau lưng liền nghe thấy giọng nói lười nhác của Bùi Nguyên Hạo, “Trà.”

Ta sừng sốt, quay đầu lại nhìn, lại nhìn Diêu Ánh Tuyết, gương mặt nàng ta vốn đang ửng hồng giờ lại tức giận đến trắng bệch, cắn răng nói, “Mau quay lại!”

Nói xong nàng ta liền vung tay áo, xoay người rời đi.

Ta đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng nàng ta biến mất trong bóng đêm, chỉ có thể quay vào trong, đến bên bàn rót một chén trà, nhẹ nhàng mang tới trước giường, “Điện hạ, mời dùng trà.”

Một bàn tay đưa lên vén màn che, hấn xoay người nhận lấy trà liền nhìn thấy ta.

“Là người?”

Ta ngẩng đầu theo bản năng, trái tim nhảy nhót như muốn bắn ra ngoài.”

Hấn ngồi trước mặt ta, xiêm y rộng thùng thình khoác lên vai, không hề buộc lại, vòng ngực rắn chắc trắng kien lộ ra, làn da màu mật dưới ánh sáng nhàn nhàn tron bóng, một đầu tóc dài như mực buông xuống, ôm trọn gương mặt tuất dật lạnh lùng, càng làm nổi bật vài phần tao nhã cùng sự ngang ngược của hấn.

Mặt ta nóng lên, vội vàng cúi đầu.

Hấn cầm lấy chén trà uống một ngụm, rồi lại nhìn ta đắm chiêu.

Cuối cùng đợi hấn uống hết trà, đưa lại chén cho ta, ta mới ngậm thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa muốn lui ra liền nghe thấy hấn nói, “Tôi nay ngại trực đêm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trước tiên cùng ta

“A?”

Ta chấn động, mở to hai mắt nhìn hắn, đã thấy hắn miễn cưỡng nâng mí mắt nhìn ta, thấy ta hồi lâu cũng chưa phản ứng, đã nói: “Đóng cửa.”

...

Trục đêm, chẳng lẽ muốn ta ở lại chỗ này, ở lại trong gian phòng chỉ có hắn, cùng hắn đơn độc ở chung, suốt cả một đêm sao?

Vừa nghĩ đến đây, ta chỉ cảm thấy cả người có chút bối rối, lắp bắp nói: “Điện hạ, nô tỳ - nô tỳ đi réo người đến, Lưu công công, nhất định sắp xếp.”

“Lớn mật!” Hắn nhú mày rậm lại: “Lời bản cung nói, người cũng dám cãi lời.”

“Nô tỳ không dám!”

“Nếu không dám, vậy thì đi đóng cửa.”

“...”

Biết hắn nổi giận, ta cũng không dám nhiều lời nữa, so với Diêu Ánh Tuyết ngày thường luôn làm khó xử ta, người nam nhân trước mắt này mới là nơi chân chính khiến ta sợ hãi. Ta chỉ có thể từ từ đi qua đóng cửa lại, sau đó từng bước một di chuyển đến bên giường.

Ngồi đến ghế nhỏ bên giường, trong màn che truyền đến tiếng cời quần áo, ta cúi đầu càng thấp hơn.

Sau khi hắn nằm xuống, an tĩnh một chút, lại mở miệng: “Không gì qua đêm?”

“Ách?”

“Ngọn nến.”

“A...”

Ta vội vàng đứng dậy đi thổi tắt nến trên bàn giá cắm, chỉnh lại gian phòng tự nhiên lâm vào một mảnh hắc ám.

Càng hắc ám, mũi của con người lại càng minh mẫn, ta ngồi ở ở gian phòng vừa mới trải qua một hồi ái dục vướng mắc, trong không khí thậm chí lại vẫn tràn ngập hương vị ái ân nồng đậm, không ngừng xuyên vào trong lỗ mũi, không chỉ là thế, còn có tiếng hít thở của hắn, cũng ở gần bên tai. ...

Tay của ta đặt trên đầu gối khẽ run lên.

Không biết qua bao lâu, trong bóng đêm lại vang lên tiếng của Bùi Nguyên Hạo, mang theo chút khàn khàn khác thường: “Trà.”

Sao hắn lại khát như thế, vừa mới uống vào một tách mà?”

Ta vội vàng đứng dậy, đốt nến, ánh sáng chiếu rọi qua tấm màn che, ẩn hiện nhìn thấy thân hình của hắn, trong ngực lên xuống kịch liệt, ta vội vã rời mắt đi, đi đến bên cạnh bát rót cho hắn một tách trà, hai tay dâng qua đi: “Điện hạ, mời dùng trà.”

Màn che bị vén lên, một bàn tay duỗi ra, đột nhiên đồng loạt bắt được cổ tay của ta.

Tay của ta mạnh mẽ run lên, giống như bị phỏng, chén trà rời khỏi tay, lập tức đánh nghiêng giá cắm nến bên giường, ánh nến văng khắp nơi, màn che buông xuống dưới đất lập tức bị nhuộm lửa, dấy lên một đám lửa nhỏ.

“Điện hạ!” Ta vừa sợ vừa hoảng, theo bản năng bắt đầu từ chối, nói: “Nô tỳ biết tội, xin điện hạ buông tay!”

Nhưng người kia lại chặt chẽ bắt lấy tay của ta, một chút cũng không hề thả lỏng, mà càng ngày càng gấp, trái tim của ta cũng càng ngày càng hoảng, bắt đầu dùng lực vùng vẫy, lúc mở miệng nói chuyện, âm thanh cũng đang phát run: “Điện hạ, cháy rồi, cháy...”

Nói còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên dùng lực, thậm chí ta còn chưa phản ứng kịp, tất cả người đã bị hắn kéo đến trên giường, nghiêng người, đè ta ở dưới thân.

Hắn cúi người nhìn ta, trong phòng u ám như thế, ta hoảng sợ mở to hai mắt, chỉ có thể nhìn thấy hắn đầy mồ hôi ẩm ướt, ánh lửa nhàn nhạt, ánh mắt sáng ngời giống như con thú thèm khát máu tươi.

Khều nhẹ khóe miệng, lộ ra nét cười quỷ dị.

“Trước tiên cùng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Nhục nhã đến từ hấn

“Vừa rồi chính người nói, người tới trực đêm, hiện giờ còn chưa hết đêm, người muốn đi?”

Hấn, là muốn ta tiếp tục ở lại trực đêm vì hấn?

Nhưng là, nơi này vừa rồi đã xảy ra chuyện như vậy, mà trên người ta, gần như trần trụi, cũng không có mặc quần áo, vẫn còn lưu lại, ở lại bên cạnh hấn.

Ta nhìn ánh mắt hấn ở trong bóng đêm, rõ ràng là lộ ra vẻ mặt xem kịch vui.

Đây là, từ chối hấn, cái giá của việc chọc giận hấn đi.

“Vâng, nô tỳ tiếp tục trực đêm vì điện hạ.” Ta cắn chặt răng, đi trở về, hấn đúng là có chút ngoài ý muốn nhìn ta một cái, thấy ta đồ dẫn tiêu sái đi đến bên giường, chỉnh sửa lại màn che hỗn độn, sau đó hầu hạ hấn nằm xuống đi ngủ, trong bóng đêm hấn hừ lạnh một tiếng, giống như đang nói, ta xem người có thể cứng rắn tới khi nào.

Chờ sau khi hấn nằm ngủ, ta lại nhanh chóng thu dọn một chút, liền ngồi trở lại một bên ghế cầm.

Một đêm này càng khó chịu hơn so với trong tưởng tượng, không chỉ là bởi vì cảm giác thẹn vì thân thể đang trần truồng, đêm dài để trần, khí lạnh thấm vào người, ta chỉ có thể gặt gao dùng hai tay ôm lấy chính mình để không bị lạnh, nhưng trong bóng đêm tối đen, lại cảm giác như có đôi mắt đang nhìn ta, ánh mắt sắc bén mà lạnh lẽo, giống như muốn cắn nuốt ta từng tắc một.

Cho dù ở trong mộng, cái loại cảm giác bị săn bắt này, cũng khiến ta bất an.

Rất không dễ dàng gì chịu được đến bình minh, lúc ánh sáng trong veo lạnh lùng ngoài cửa sổ biến thành tia nắng ban mai ôn nhuận, rốt cuộc ta cũng từ từ mở mắt, mà vừa mở mắt, liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đứng ở trước mặt.

Ta lập tức giật mình tỉnh lại – là, Bùi Nguyên Hạo.

Hấn đã mặc xong quần áo, áo mũ chỉnh tề đứng ở nơi đó, từ trên cao nhìn xuống ta, thấy ta trợn mắt, lạnh lùng nói: “Trời đã sáng, người cần phải đi.”

“...”

Ta còn chưa tỉnh táo lại, nhưng bốn chữ ‘người cần phải đi’ vẫn lại là khiến cho ta rung mình một cái, rốt cục ý thức cũng từ từ về tới trong người, cũng chân chính cảm giác được rét lạnh – ta cứ như vậy trần trụi ngồi bên cạnh giường hấn cả một đêm...

“Đi mau.”

“Vâng ạ.”

Từ từ muốn đứng lên, nhưng tứ chi lạnh lẽo vốn dĩ không nghe theo sự sai khiến, nhiều lần thiếu chút nữa là té ngã, ta theo bản năng đưa tay ra bám lấy thứ gì đó, liền bắt được ống tay áo của hấn, vội vàng rút tay về.

Vốn cho là hấn sẽ tức giận, nhưng đôi môi đơn bạc chỉ hơi dương lên, nhìn đáng vẻ chặt vật của ta.

“Nhanh một chút, bản cung còn muốn đi thượng triều.”

Rất không dễ dàng gì đứng thẳng người, đối với người lại bất động một bước, đem qua quần áo của ta đã bị hấn phá thành từng mảnh, vài miếng quần áo hỗn độn cũng chỉ có thể miễn cưỡng che khuất nơi cảm thấy hổ thẹn nhất, nhưng như vậy mà đi ra ngoài...

“Còn không mau đi...”

Nghe tiếng thúc giục của hấn ở sau lưng, tuyến phòng ngự sau cùng trong lòng ta rốt cuộc cũng tan vỡ, một giọt lệ từ trong mắt rơi ra, lách cách rơi ở trên đất, tóe lên một mảnh.

Lại là một giọt nữa rơi xuống, trong phòng an tĩnh, nghe cũng đặc biệt rõ ràng.

Hấn như là cảm giác được điều gì, tiến lên một bước cúi đầu nhìn ta, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

Qua một lúc lâu sau, đột nhiên hấn xoay người tránh ra, chờ lúc hấn trở về, một bộ y phục được ném lên đỉnh đầu ta, ta ngẩng đầu, chỉ thấy hấn ném qua.

Là của hấn.

Đột nhiên hấn lại tức giận, lạnh lùng nói: ‘Mặc vào rồi mau cút đi, bản cung ghét nhất nhìn thấy loại nữ nhân như người khóc!’”

Chương 43: Diêu Ánh Tuyết nổi giận

Ta mặc bộ quần áo rộng rãi kia, vội vã đi về phòng của hạ nhân, nhưng vừa vặn đi đến chỗ hành lang hẹp dài, liền nhìn thấy Triệu ma ma mang theo hai cung nữ, đi về phía ta.

Đi đến trước mặt ta, bà ta liếc mắt đánh giá ta trên dưới một cái, trên mặt lộ ra tươi cười ái muội: “Cô nương Thanh Anh, sớm, phu nhân Ánh Tuyết muốn ngời lập tức đến Lạc Mai Trai.”

Diêu Ánh Tuyết?

Trong lòng ta kinh ngạc, hỏi: “Phu nhân, tìm ta có chuyện gì?”

“Chuyện này, lão nô cũng không biết.”

Trong lòng dâng lên bất an, chỉ sợ là vì chuyện đêm qua, ta cúi đầu nhìn dáng vẻ của mình, miễn cưỡng nói: “Đề ta về phòng thay một bộ quần áo được không?”

“Phu nhân Ánh Tuyết muốn ngời đi qua ngay lập tức, cô nương Thanh Anh, ngời đừng làm khó dễ chúng ta.”

Nói xong, Triệu ma ma liếc mắt ra hiệu cho hai cung nữ ở phía sau, hai người bọn họ lập tức kẹp ta ở giữa, ta cũng biết rõ chỉ sợ là tránh không được, chỉ có thể đi theo bọn họ đến Lạc Mai Trai.

Sau khi đi đến cửa lớn, chỉ thấy Diêu Ánh Tuyết ngồi bên cạnh bàn, sắc mặt xanh mét, mà ta liếc thấy túi bạc đặt trên bàn, đúng là lúc trước nàng muốn ta đưa cho Lưu công công, nhưng được ta âm thầm giữ lại.

Nàng đến phòng của ta? Sắc mặt của ta tự nhiên trắng bệch ra.

“Phu nhân, mang Nhạc Thanh Anh tới rồi.”

Triệu ma ma vừa dứt lời, Diêu Ánh Tuyết liền ngẩng đầu lên, lúc nàng vừa thấy ta, trong mắt liền tỏa lên lửa giận.

“Ngời, kẻ tiện nhân này!”

Nàng lập tức đi qua, hung hăng đạp một cước vào lòng ngực của ta, ta bị hai cung nữ kia giữ lấy, căn bản không thể kịp trốn tránh, cả người bị đạp ngã xuống đất, trước ngực lập tức truyền đến một trận đau nhức.

“Phu nhân...”

Ta muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng đau khổ trước ngực đánh úp lại, ngay cả nói cũng không nói ra được, liền thấy Diêu Ánh Tuyết nổi giận nói: “Ngời lại có thể làm hại ta, giữ lấy số bạc kia, ngời muốn dùng chỗ bạc này làm gì, lấy lòng Lưu công công, để hắn nói tốt cho ngời trước mặt điện hạ, để điện hạ sủng hạnh ngời?”

“Không có, nô tỳ không có...” ta chịu đựng đau nhức, gian nan nói: “Phu nhân, nô tỳ tuyệt đối không có ý tứ hại ngời.”

“Ngời còn dám nói không có, nếu ngời không làm như vậy, đêm qua vì sao điện hạ lại giữ ngời lại.”

Nàng vừa nói, vừa nhìn vạt áo rộng rãi trên thân ta, đúng là Bùi Nguyên Hạo mặc cho ta, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng và xương quai xanh, còn có dấu vết tàn sát bừa bãi của hắn đêm qua, ánh mắt của Diêu Ánh Tuyết tự nhiên sung huyết đỏ lên rồi.

Nàng tức giận đến cắn chặt răng được ken kết, đột nhiên đạp một cước vào trên bụng ta.

“A...”

Ta phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả người bị nàng đã cút đến trong góc khuất, tự nhiên đau đớn đến đầu đầy mồ hôi, trước mắt một mảnh tối đen, cuồn mình lại. Mà nàng vẫn chưa hết giận, một cước lại một cước không ngừng đá, mắng: “Ta cho ngời hại ta, ta cho ngời câu dẫn chàng!”

Lực phủ ngũ tạng giống như đều bị nàng đá vào, ta đau đến muốn ngất đi, mà nàng lại vẫn chưa dừng tay, bọn Triệu ma ma cũng bị dọa đến sợ, vội vàng đi qua ngăn nàng lại: “Phu nhân hạ thủ lưu tình!”

“Phu nhân, người như vậy sẽ đánh chết nàng ta!”

“Ta chính là muốn đánh chết con tiện tỳ này!”

Ta cúi đến trong góc khuất, đầu đến mắt hết cảm giác, mơ hồ nhìn thấy Điều Ánh Tuyết bị bọn họ ngăn lại, lại vẫn hung tợn nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lúc trước là nữ nhân kia câu dẫn Tam điện hạ, nhiều năm như thế, rất không dễ dàng gì ta mới đợi được đến lúc lọt vào mắt xanh của Tam điện hạ, hiện giờ nó lại muốn làm hỏng chuyện của ta! Ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào cướp đi Tam điện hạ, người nào cũng không được!”

Nữ nhân kia...

Trước khi sắp mất đi ý thức, ta chỉ mơ hồ nhớ lại, nàng nói, là... nàng sao?

Không kịp nghĩ cái gì, ta đã không thể chịu nổi từng trận đau nhức trên người, lâm vào trong hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cực hình tay đứt ruột xót

Không biết qua bao lâu, ta mới từ từ tỉnh lại từ trong u tối.

Mắt khẽ mở, liền phát hiện bản thân quỳ rạp trên mặt đất hôn mê, mà tỉnh rồi ta mới cảm nhận được tất cả thống khổ xông tới, nhanh chóng lan tràn toàn thân, ta đau đến run rẩy.

Lúc này, bên tai truyền đến thanh âm Triệu ma ma nói chuyện:

"Phu nhân, chuyện này cũng không phải nói dối, trong phòng mặc dù có chút loạn, nhưng Tam điện hạ thật sự không sùng hạnh nha đầu này."

"Ồ...?"

"Quy củ Thượng Dương cung, điện hạ sùng hạnh bất cứ ai, đều phải ghi vào sách, Tam điện hạ hẳn sẽ không để nàng ta cứ không công trở về như vậy đâu, hơn nữa, bọn hắn còn nghe được - -"

Ta từ từ ngẩng đầu, thấy Triệu ma ma chính là đang ghé vào lỗ tai Điều Ánh Tuyết nói gì đó, Điều Ánh Tuyết nghe xong lời của nàng ta, lúc này vẻ mặt giận dữ mới thoáng dịu đi một chút, cúi đầu nhìn ta, ánh mắt vẫn lạnh như đao.

Sau một lúc lâu, nàng ta nói: "Nói như vậy, nàng ta chỉ trộm bạc của ta thôi sao?"

"Chỉ sợ là như vậy."

Điều Ánh Tuyết từ từ đứng dậy đi về phía ta, nhìn ta hấp hối, trong mắt hiện lên một cỗ ý lạnh, đột nhiên một cước hung hăng dẫm nát mu bàn tay ta, nhất thời một trận đau nhức truyền đến, máu tươi lập tức trào ra.

Ta kêu đến thảm thiết, cả người đau đến mức co rút lại.

"Tiện nhân, trộm bạc của ta này!" Nàng ta dồn lực lên bàn chân hung hăng nghiền nát tay ta, tay đứt ruột xót, ta gần như sắp hôn mê ngất lịm, chỉ nghe thấy nàng ta mắng: "Nếu không phải điện hạ thật tình sùng ái ta, ta liền bị người hại đến không nơi sống yên ổn trong Thượng Dương cung này rồi, người cái đồ tiện nhân!"

Ta gần như nghe được thanh âm xương cốt vỡ vụn, đau đến đầu đầy mồ hôi, nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

Không có, ta thật sự không có hại người...

Mất thấy ta sắp đau đến hôn mê bất tỉnh, bên ngoài đột nhiên có một tên tiểu thái giám vội vàng vàng chạy tới, nói: "Phu nhân, Tam điện hạ đến!"

Điều Ánh Tuyết vừa nghe thấy, vội vàng buông ta ra, lúc này ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, là Bùi Nguyên Hạo mang theo tất cả người hầu lại đây, xem trên người hắn vẫn còn mặc triều phục, hẳn là lên triều về liền qua đây luôn, Điều Ánh Tuyết vội vàng quý gối ở cửa: "Thần thiếp cung nghênh điện hạ."

Bùi Nguyên Hạo ừ một tiếng, vừa đi vào trong, vừa nói: "Có một việc, bản cung muốn giao cho người - -" Còn chưa dứt lời, liền nhìn đến ta mình đầy thương tích quỳ rạp trên mặt đất.

"Sao lại thế này?"

Điều Ánh Tuyết nghe thấy, vội vàng đi tới nói: "Điện hạ, thần thiếp đang giáo huấn nàng ta."

"Giáo huấn nàng ấy?" Hân nhìn ta một cái, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, không chút để ý giống như nhìn mèo hoang chó dại ven đường: "Giáo huấn nàng ấy cái gì?"

"Điện hạ, tay chân nàng ta không sạch sẽ, trộm này nọ trong Thượng Dương cung!" Điều Ánh Tuyết vội vàng đi tới, cầm lấy túi bạc trên bàn, nói: "Bạc này thiếp bảo nàng ta thưởng cho Lưu công công, nàng lại dám lấy làm của riêng, nếu không phải hôm nay thần thiếp lục soát phòng nàng ta, còn không biết nàng định trộm cái gì ở Thượng Dương cung nữa."

...

Trong phòng trở nên yên tĩnh, một lúc lâu sau, mới nghe thấy Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nói.

"Người nói, bạc này, là của người?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Người ngàn vạn lần không được thừa nhận

Không cần, không cần, người ngàn vạn lần không được thừa nhận...

Ta liều mạng lắc đầu, liều mạng muốn ngăn cản nàng ta, mà ta lại không biết, ngay cả một câu bản thân cũng không nói được, lời đến miệng chỉ toàn tiếng nức nở như tiếng mèo kêu.

"Vâng, là thần thiếp muốn thưởng cho Lưu công công."

...

Bùi Nguyên Hạo tiếp tục yên lặng, quay đầu lại lập tức trừng ta, tuy ta đã đau đến sắp mất đi tri giác, nhưng vẫn có thể cảm giác được cặp mắt như ưng kia giống như cây kim đâm vào thân ta.

Mà lúc này, ta đã đau đến không còn cảm giác rồi.

Không biết qua bao lâu, ta nghe thấy tiếng cười vang lên bên tai: "Được, được lắm..."

Ta rùng hết cả mình, lạnh đến thấu xương, theo bản năng co rúm lại.

Điều Ánh Tuyết giống như cũng cảm nhận được cái gì, cười lạnh nói: "Điện hạ, nếu điện hạ không muốn thần thiếp trừng phạt nàng ta, thần thiếp liền tha cho nàng ta."

"Đây là người của người, bản cung không muốn quản."

Hân lạnh lùng vung tay lên, nói: "Hôm nay bản cung tới, là có chuyện muốn người đi làm."

"Điện hạ xin cứ dặn dò."

"Còn ba ngày nữa chính là ngày hội tắm Lan, hôm nay phụ hoàng phân phó, tất cả mọi người sẽ tới Thượng Dương cung uống rượu, chuyện yến tiệc, bản cung liền giao cho người làm."

Điều Ánh Tuyết vừa nghe thấy, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình mừng như điên, rất lâu sau cũng không nói nên lời, hiển nhiên là vui sướng quá mức. Quả thực, nếu dạ yến ngày hội tắm Lan có Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đến tham dự, đây sẽ không còn là dạ yến thông thường, mà là gia yến, gia yến như vậy để cho nàng ta làm, không thể nghi ngờ chính là thừa nhận thân phận nữ chủ nhân Thượng Dương cung của nàng ta!

Nàng ta vội vàng quỳ xuống, nói: "Thần thiếp lĩnh mệnh. Thần thiếp nhất định chuẩn bị thật tốt cho dạ yến ngày hội tắm Lan!"

"Nhớ kỹ, lần này chỉ là gia yến, không cần quá mức xa hoa lãng phí."

"Vâng ạ."

"Bản cung đưa lệnh bài cho người, có gì muốn dùng, trực tiếp nói với Lưu Thanh."

"Ta điện hạ."

Bùi Nguyên Hạo dừng lại một phen, nói: "Những năm qua yến hội trong phủ, đều do Kim Kiều xử lý, nếu người có chỗ nào không rõ, có thể đến tìm nàng."

Trong mắt Diêu Ánh Tuyết hiện lên một tia oán hận khinh thường, nhưng vẫn lập tức nói: "Thần thiếp biết rồi."

Bùi Nguyên Hạo không nói gì nữa, đứng dậy liền đi, lúc đi tới cửa, lại nhìn ta một cái.

Ánh mắt kia, lạnh như băng, sắc bén như đao, ta bị ánh mắt đó nhìn mà cả người lạnh lẽo, lập tức mất đi tri giác.

Lúc tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày hôm sau.

Mở mắt ra liền nhìn thấy căn phòng sơ sài của mình, màn che tuyết trắng buông xuống bốn phía, giống như mây mù che khuất bầu trời, khiến ta không rõ đâu là thật, đâu là ảo.

Lúc lâu sau, ta mới ngồi dậy từ trên giường.

Suốt cả một ngày không ăn không uống, toàn thân mềm nhũn vô lực, ta thiếu chút nữa ngã trở lại, lúc này mới phát hiện vết thương trên người đều được thoa thuốc, thậm chí vết thương chỗ tay bị giẫm lên cũng được băng bó cẩn thận.

Là ai, ở trong Thượng Dương cung này, còn có ai có thể giúp ta?

Đang lúc ta khó hiểu nghi ngờ, chỉ nghe kết... một tiếng, cửa bị đẩy ra, một bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Xin thái tử điện hạ giúp đỡ

"Thanh Anh!"

Đứng ở cửa xác thực là Du Nhi, nàng lập tức chạy tới ôm lấy ta: "Ta rất nhớ người!"

"Du Nhi..." Ta sững sờ bị nàng ôm, mặc dù trên người có chút đau, nhưng loại cảm giác ấm áp này vẫn khiến ta không đành lòng rời khỏi, nghe tiếng nói nghẹn ngào của nàng, nước mắt ta cũng đọng đầy hốc mắt.

Một lúc sau, nàng ấy mới từ từ buông ta ra, nhưng vẫn nắm cổ tay mảnh khảnh của ta, ta hỏi trước: "Du Nhi, sao người có thể tới đây?"

"Ta ở Dịch Đình nghe nói người bị Diêu Ánh Tuyết hành hạ, liền xin ma ma cho ta nghỉ nửa ngày, ta mới vụng trộm qua đây thăm người."

Trong cung này thứ lan truyền nhanh nhất, chính là tin tức, Hoàng thượng hắt hơi một cái, một nén nhang sau ngay cả tiểu thái giám ở cửa hông cũng biết, chuyện cũng không có gì lạ, nhưng Du Nhi đến thăm ta, vẫn khiến ta vô cùng cảm động: "Du Nhi, cảm ơn người."

"Tỷ muội tốt nói cảm ơn làm gì."

Nàng ấy nói xong, lại đánh giá ta trên dưới một lần, lúc nhìn đến vết thương trên tay ta, đau lòng không thôi: "Thanh Anh, có phải người sống không tốt không?"

Ta cúi đầu, nghẹn ngào không nói nên lời.

"Lúc ta nghe nói nàng ta điều người đến Thượng Dương cung, ta liền biết nàng ta khẳng định là muốn mượn cơ hội chính người."

"Không, cũng không có."

Chuyện này, chỉ có thể trách bản thân ta quá vô ý, nàng ta hiểu lầm, muốn trừng phạt ta, một chút cũng không sai.

"Người cũng đừng che che giấu giấu thay nàng ta làm gì," Trên mặt Du Nhi lộ ra tức giận, oán hận nói: "Người nghĩ rằng ta và người cùng nhau ở tại Dịch Đình còn không biết sao? Cái tính ương ngạnh của nàng ta đã có tiếng rồi, hai ngày nay, ra lệnh cấm túc Dương Kim Kiều, mấy cơ thiếp khác trong Thượng Dương cung đều bị nàng ta tìm lý do trừng phạt, vài người còn không được đến dạ yến tối mai."

Cái gì?!

Ta chấn động: "Nàng ta cảm tức Dương Kim Kiều? Vì sao?"

"Cái này ta cũng không biết, nghe nói là vì chuyện dạ yến tối mai, Dương Kim Kiều nói năng lỗ mãng với nàng ta, cho nên..."

Dương Kim Kiều sẽ nói năng lỗ mãng với nàng ta?

Ta nhớ tới gương mặt đoan trang tú lệ, ánh mắt trong veo lại mang theo chút thâm trầm lạnh lùng, Dương Kim Kiều tuyệt đối không phải là người như vậy, nữ nhân kia càng thâm trầm, càng giỏi nhẫn nhịn hơn nhiều người nàng biết, làm sao có thể dễ dàng bị kích thích?

Bùi Nguyên Hạo đâu, hẳn chịu nhìn cơ thiếp được mình sủng ái bị Diêu Ánh Tuyết trừng phạt sao?

"Vậy, Tam điện hạ nói như thế nào?"

"Không nghe thấy nói gì."

"..." Ta nhất thời nói không nên lời, Bùi Nguyên Hạo, hẳn thật sự đã sủng ái Diêu Ánh Tuyết đến trình độ này rồi sao?

Ta còn đang suy nghĩ, Du Nhi đã nâng bàn tay chồng chất vết thương của ta lên, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nói: "Thanh Anh, nhìn người bây giờ, ta thật sự rất đau lòng, người có thể nghĩ cách rời khỏi nàng ta không, nếu không thì ta thực sợ nàng ta sẽ hành người đến chết!"

Rời khỏi nàng ta? Ta nở nụ cười khô.

Làm sao ta lại không muốn, nhưng lúc này nàng ta là phu nhân được sủng ái nhất bên người Tam hoàng tử, ta chẳng qua cũng chỉ là cung nữ không nơi nương tựa, ta dựa vào cái gì để cứu lấy vận mệnh chính mình?

Vì thế ta nghiêm nghị nói: "Du Nhi, ta biết người lo lắng cho ta, nhưng ai có thể giúp ta rời khỏi nàng ta đây?"

Du Nhi nhìn đáng vẻ tiêu tụy của ta, cũng trầm mặc theo.

Nàng ấy giống như đột nhiên nghĩ ra cách, nói: "Thanh Anh, nếu ta giúp người đi cầu xin Thái tử điện hạ thì sao?"

Ta vừa nghe, lập tức ngây người.

Thái tử điện hạ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ai bắt nạt người hã

"Người nói cái gì? Thái tử điện hạ?"

"Đừng vậy", Du Nhi nghiêm túc gật đầu, nói: "Ta thấy lần trước hẳn đến Nội Tàng Các, đối xử với người cũng không tồi, hẳn là người tốt, hẳn sẽ giúp người đi?"

Trong lúc này ta không biết nên khóc hay nên cười.

Nha đầu kia tiến cung nhiều năm như vậy vẫn còn rất khờ dại, cư nhiên còn muốn vì chuyện này mà đi cầu Thái tử điện hạ, không nói đến đường đường là Thái tử sao có thể đi quản mấy chuyện vặt vãnh này, mà hẳn còn nhớ rõ ta sao?

Vì thế, ta gập đầu ngón tay gõ lên trán nàng ấy một cái: "Người đó, thật là sốt đến choáng đầu, nói năng hồ đồ!"

"Thanh Anh, ta không nói hồ đồ, " Hai mắt Du Nhi vụt sáng, nói với ta: "Người có biết ngày đó ta đi ngang qua Nội Tàng Các, đã thấy gì không?"

"Người thấy cái gì?"

"Ta nhìn thấy, Thái tử điện hạ một mình đứng trước cửa Nội Tàng Các, bên trong rõ ràng cũng có cung nữ đang trực, nhưng hẳn không đi vào, chỉ đứng ở đó nhìn, giống như - - giống như đang nhìn vật nhớ người đó."

Ta nghe thấy liền sùng sốt, không biết vì sao trước mắt lại hiện lên khuôn mặt tuấn tú kia.

Còn nhớ rõ hần khẽ mỉm cười, nói với ta - - "Người vẫn còn ở Nội Tàng Các, bản cung thật cao hứng."

Hần, chẳng lẽ còn nhớ rõ ta?

Nghĩ đến đây ta bỗng cảm thấy buồn cười, làm sao có thể, ta đã từng gặp qua Thái tử phi Nam Cung Ly Châu, dung nhan khuynh thành, ai còn có thể dưới ánh hào quang chói rọi lại đi tìm đom đóm mỏng manh yếu ớt? Thái tử hần, sao có thể nhớ rõ một Nhạc Thanh Anh nho nhỏ là ta?

Vì thế ta cười âm thầm: "Du Nhi, người đừng ngây thơ như thế, đó là Thái tử, chúng ta chỉ là cung nữ, hần làm sao có thể nhớ rõ ta."

Du Nhi nhìn ta, bĩu môi cúi đầu.

Nhìn nàng ấy uể oải, ta an ủi nàng ấy nói: "Ta biết người muốn tốt cho ta, nhưng người yên tâm, ta nhất định không có việc gì."

Sau tiết Trung Thu, chính là ngày hoàng cung đại xá, ta có thể vĩnh viễn rời khỏi chỗ này, mặc kệ bây giờ có xảy ra chuyện gì, ta nhất định phải nhin!

Huống hồ, ta bị thương, Diêu Ánh Tuyết nhất định sẽ không cho ta đến dạ yến, chỉ cần nàng ta không xảy ra chuyện gì, chịu thêm mấy ngày nữa, ta có thể chờ đến ngày đại xá rồi!

Chỉ cần qua dạ yến tới mai, toàn bộ đều sẽ tốt.

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng dâng lên chút hi vọng, ta mỉm cười nói: "Được rồi, người cũng đã ra ngoài một lúc, đừng về muộn, bị ma ma phát hiện sẽ không tốt, nhanh về đi."

Du Nhi lưu luyến nhìn ta: "Vậy, người phải chăm sóc bản thân cho tốt."

"Yên tâm đi."

Ta miễn cưỡng đứng dậy đưa nàng đến cửa, lúc này mặt trời đã ngã về tây, gió đêm hơi lạnh, nàng ấy không cho ta đi nữa, dặn dò ta vài câu, sau đó một mình rời khỏi Thượng Dương cung.

Ta đứng ở cửa, nhìn bóng lưng nàng ấy biến mất nơi cuối đường, lúc này mới xoay người chuẩn bị vào nhà, nhưng vừa quay người, đã thấy một người nhảy đến bên cạnh, đứng trước mặt ta: "Thanh Anh!"

Ta hoảng sợ, tập trung nhìn thì ra là Tiểu Vũ!

"Tiểu Vũ, sao người lại tới đây?"

Hần cười tí mắt: "Mấy ngày nay cũng chưa gặp người, ta lo lắng cho người!"

Nói xong, hần lập tức nhìn đến vết thương được băng bó trên tay ta: "Sao lại thế này?"

Ta vội vàng muốn rút tay về, nhưng hần lại nắm chặt không rời, mày kiếm nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ: "Làm sao người lại bị thương? Ai bắt nạt người hả?!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hần không thuộc về ta

Nhìn bộ dáng vừa vội vàng vừa tức giận của hần, lòng ta không khỏi cảm thấy ấm áp, trong hoàng cung lạnh lẽo vô tình này, vẫn có người quan tâm ta, yêu quý ta, điều này làm ta hạnh phúc hơn cả.

“Không có, không có ai bắt nạt ta, tại ta không cẩn thận nên bị bỏng.”

“Tại người? Sao đột nhiên lại bị bỏng?”

Ta không muốn nói cho hần biết chuyện của Diêu Ánh Tuyết, liền nói bừa, “Tối hôm qua lúc châm đèn ta không cẩn thận nên bị ngã, sấp đèn rơi xuống tay ta nên mới bị bỏng.”

Hắn nghe xong, nâng tay ta lên nhìn kỹ một chút, đau lòng nói: “Sao lại bất cẩn như vậy? Có nặng không? Còn cử động được không?”

Ta vui mừng cười nói: “Không nghiêm trọng, đừng lo lắng, quá hai ngày nữa là có thể làm điểm tâm ngon cho người ăn rồi.”

Hắn nghe xong, tỏ ra không vui, oán hận nói: “Ta, ta không phải vì điểm tâm, ta là ... là ...”

Nhìn hắn ấp úng nửa ngày nói không ra lời, mặt mũi sầm lại rồi lại đỏ bừng, ta mỉm cười, “Được rồi, ta biết người là quan tâm đến ta.”

Ta nâng bàn tay bị thương vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, nghiêm túc nói: “Cảm ơn người, Tiểu Vũ.”

Đôi khi mong muốn rời xa cuộc sống hiện tại, nhưng điều khiến ta luyến tiếc nhất chính là sự trong sáng không chút đen tối của Du Nhi, còn có sự thẳng thắn lỗ mãng của Tiểu Vũ, nếu thật sự phải rời khỏi, bọn họ chính là những người mà ta lo lắng nhất...

Còn những người khác, ta chỉ cần nghĩ tới liên hung hăng gạt bỏ hình bóng quen thuộc mà u ám kia ra khỏi đầu.

Hắn, không thuộc về ta, mà ta, cũng tuyệt đối không thuộc về hắn!

Tiểu Vũ nhìn ta, hai mắt sáng ngời, mặt mũi càng đỏ hơn, một lúc lâu sau, hắn mới đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “Đúng rồi Thanh Anh, hôm nay ta tới là muốn hỏi người một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Dạ yến đêm mai, người... người có tới không?”

Ta nghi hoặc một chút, không biết vì sao hắn lại hỏi ta việc này, nhưng ta cũng nhanh chóng hiểu ra, hắn là tùy tùng của Điện hạ, sẽ theo Điện hạ tham dự, cho nên mới hỏi ta. Nhưng nhớ tới những lời Du Nhi vừa nói, đến Dương Kim Kiều còn bị Điều Ánh Tuyết phạt cấm túc, còn không cho các cơ thiếp khác tham dự nữa là ta.

Ta cười nói: “Tay của ta bị thương, phu nhân sẽ không cho ta đi.”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm nói: “Ừm, vậy ta an tâm rồi.”

“Sao cơ?”

“Không, không có việc gì.” Hắn dường như rất cao hứng, nói: “Vậy người cứ dưỡng thương cho tốt, ta về đây, tới mai ta sẽ lại đến thăm người!”

Nói xong, hắn liền vẫy vẫy tay với ta, rồi xoay người rời khỏi.

Ta còn chưa phục hồi tinh thần, nhìn bóng lưng hắn dần biến mất, cũng có chút buồn cười, đứa nhỏ này, luôn lỗ mãng như vậy, không đầu không đuôi, thật khiến người ta không yên lòng.

Quay đầu lại nhìn căn phòng bên cạnh hồ, hoàng hôn tuy đã buông xuống nhưng vẫn còn le lói ánh dương, trăng cũng đã lên, ánh trăng nhàn nhạt phản chiếu xuống nước, phảng phất một mảnh ánh sáng trắng rạng rỡ.

“Thiên giang hữu thủy thiên giang nguyệt.”

(Ngàn sông có nước ngàn sông trăng)

Thời gian trôi qua nhanh như dòng nước chảy, trời tối rồi, dù là tiết tắm lan cũng chỉ là một hồ nước bình thường, ánh trăng phản chiếu rực rỡ, tròn đầy như Ngọc, ánh sáng bạc tỏa ra trong veo mà lạnh lùng

Nhưng bên kia Thượng Dương Cung lại vô cùng náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuyển Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hồng Vi cười lạnh

Trong hoa viên cách đó không xa, tiếng người ồn ào ăn uống linh đình, màn đêm cũng không át đi được đèn đuốc sáng trưng nơi đó, sắc màu rực rỡ, tiếng đàn sáo động lòng người lơ mơ theo gió đêm bay tới, mùi rượu thanh ngọt quần quanh bên chóp mũi, người nào cũng muốn say, nơi đó chính là dạ

yến thưởng nguyệt.

Chỉ có điều chốn phồn hoa đó cách ta quá xa.

Ta đứng ở bên hồ, nghe nơi đó nhảy múa mừng cảnh thái bình, chung quanh lại là một mảnh tịch liêu, chỉ bóng trăng trên mặt hồ bầu bạn, yên tĩnh mà lạnh lẽo.

Chậm rãi đi dọc theo mép hồ, vừa mới đặt chân tới một hành lang gấp khúc liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, quay đầu nhìn lại liền thấy một tiểu cung nữ vội vàng chạy qua một bụi hoa, trên mặt tràn đầy sự kinh hoàng, nàng ta không thấy ta, băng qua hành lang gấp khúc rồi chạy sang bên kia.

Xảy ra chuyện gì sao?

Ta qua bên đó theo bản năng, vừa mới đi đến chỗ ngoặt, liền nhìn thấy nàng ta chạy vào đình nghỉ chân bên hồ, đứng trong đình là những hình dáng quen thuộc, ta liếc mắt qua liền nhận ra, chính là nhóm cơ thiếp bị Điều Ánh Tuyết trừng phạt không được tham dự dạ yến đêm nay.

Hồng Vi, Lục Hà, Tư Dao..... Các nàng đang làm gì ở đây?

Ta dừng bước chân, núp vào bụi hoa quan sát bọn họ, chỉ thấy tiểu cung nữ kia chạy tới hành lễ với bọn họ, Hồng Vi tiến lên một bước, dường như hỏi han nàng ta, tiểu cung nữ kia cung kính trả lời, nhưng chỗ ta đứng quá xa, không nghe được bọn họ đang nói cái gì

Bọn họ liếc nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra tia đắc ý, Tư Dao vẫy vẫy tay, tiểu cung nữ kia liền lui xuống.

Trong lòng ta dâng lên một tia bất an, lờ mờ cảm thấy có gì đó không thích hợp, vì thế tiếp tục đứng bên này, chờ tiểu cung nữ kia đi xa, liền thấy Hồng Vi chậm rãi đi ra khỏi đình nghỉ chân, nhìn về phía dạ yến mà cười lạnh.

Trong gió đêm, ta rõ rệt cũng nghe được lời nàng nàng ta nói.

“Điều Ánh Tuyết, ta sẽ khiến ngươi phải hối hận!”

Vừa nghe lời này, lòng ta bỗng cả kinh!

Bọn họ muốn đối phó với Điều Ánh Tuyết, chẳng lẽ chính tại đêm dạ yến này?

Nghĩ tới đây, ta vội vàng trở lại hoa viên, nhưng đi một đoạn lại có chút do dự.

Ta định làm gì đây? Nếu trên dạ yến đêm nay thực sự xảy ra chuyện gì thì liên quan gì đến ta chứ, nếu ta xuất hiện thế nào cũng sẽ bị liên lụy. Huống hồ, Bùi Nguyên Hạo và Điều Ánh Tuyết đều chán ghét ta tới cực điểm, hiện tại chỉ e bọn họ sẽ cho rằng chính ta mới là kẻ phá hoại.

Ta dừng bước, cắn chặt răng, đang muốn xoay người trở về, lại thấy tiểu nha đầu Bích Tú đi theo Điều Ánh Tuyết dự tiệc đêm nay vội vã chạy tới, nàng vừa thấy thấy ta, lập tức cao hứng nói: “Thanh Anh, có người ở đây thật tốt quá!”

“Chuyện gì vậy?”

“Trời lạnh, phu nhân sai ta về lấy lò sưởi, nhưng ta đang rất rất đau bụng.”

“Hả?” Ta vội vàng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Nàng ta ôm bụng gấp người lại, vẻ mặt vô cùng khổ sở: “Chỉ e là do buổi trưa ăn mấy miếng dưa lạnh lên bị lạnh bụng, Thanh Anh, ta đi nhà xí một chút, người giúp ra mang cái này cho phu nhân nhé, mau đi đi!”

Nói xong, nàng ta ấn lò sưởi vào tay ta rồi xoay người chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không muốn vào dạ yến

Ta cảm lò sưởi do dự một lúc lâu, không thấy Bích Tú quay lại, có lẽ nàng ta cho rằng ta đã mang lò sưởi qua dạ yến nên chính mình cũng đi tới đó rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, ta quyết định sẽ qua đó, cùng lắm thì nhờ người mang vào cho Điều Ánh Tuyết rồi lên rồi đi.

Chủ ý đã định, ta liền đi về phía hoa viên.

Dọc đường đi mới nhận ra, Diêu Ánh Tuyết thật sự đã trang hoàng Thượng Dương Cung trở nên vô cùng lộng lẫy tinh xảo, nơi nào cũng đèn đuốc sáng trưng, trên ngọn cây, dưới mái hiên đều treo đầy đèn hoa đăng đủ mọi kiểu dáng, đặc sắc mà đẹp mắt không sao tả xiết, có thêm trăng tròn sáng tỏ cả bầu trời, Thượng Dương Cung rực rỡ chẳng khác gì một dải ngân hà.

Nhìn qua thì không thể nào biết được, đằng sau dải ngân hà này ẩn giấu không biết bao nhiêu mạch nước ngầm dữ dội.

Xuyên qua con đường hoa, liền nhìn thấy một mảnh phồn hoa thịnh cảnh phía trước.

Đã vào đêm, trong hoa viên sáng rực, cả hàng dài cung nữ thái giám nối đuôi nhau dâng lên Quỳnh Tương Mỹ, giờ phút này không khí dạ yến cũng đạt tới cao trào, tất cả mọi người đều nâng chén, ăn uống linh đình, tiếng nói tiếng cười vô cùng náo nhiệt.

Ta đứng từ xa, thị và cung nữ đứng san sát, nơi ta nhìn đầu tiên chính là vị trí của hoàng đế.

Đương kim Thiên tử Bùi Ký là một nam nhân trung niên gầy yếu, thân thể hắn vẫn luôn không tốt, từ khi ta vào cung thường xuyên nghe nói Hoàng Thượng long thể bất an, lại rất ít có tin tức Thái Y Viện hội chẩn, bởi vì hắn hết lòng tin theo Đạo giáo, còn triệu đạo sĩ vào cung bầu bạn, suốt ngày ngồi thiền luyện đan, cầu được trường sinh bất lão.

Ngồi ở bên cạnh hắn là Ân Hoàng hậu.

Vị Hoàng Hậu này không phải là nguyên phối của Hoàng Thượng, năm đó bà vẫn là Hiền phi, sau khi Tiên hoàng băng hà 3 năm mới được tấn phong Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Tính ra bà cũng gần ngũ tuần, nhưng làn da vẫn trơn bóng, mắt phượng ân tình, lông mày mảnh như liễu, là một mỹ nhân hiếm có.

Thái tử Bùi Nguyên Tu tuần mỹ như thiên tiên hạ phàm, khí chất thoá tục ít nhiều cũng được thừa hưởng từ mẫu thân.

Giờ phút này, hắn đang ngồi phía dưới bên trái Hoàng Thượng, vẫn khoác bạch y trắng như tuyết, mặt mày sáng trong như họa, nhưng vẻ mặt lại không nhân từ như thường ngày, ánh mắt luôn đảo qua đám người dưới, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Lúc này, một ly rượu màu hổ phách đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, Bùi Nguyên Tu quay đầu liền thấy Thái tử phi Nam Cung Ly Châu mỉm cười với hắn, như hoa như ngọc, trong khoảnh khắc toàn bộ khung cảnh xung quanh như bị lu mờ, Bùi Nguyên Tu mỉm cười tiếp nhận lấy, một hơi uống cạn.

Nam Cung Ly Châu nhìn hắn, sóng mắt lưu động, nhìn thoáng qua phía đối diện.

Đối diện bọn họ, chính là Tam Điện hạ Bùi Nguyên Hạo.

Từ ngày đó ta chưa hề nhìn thấy hắn, vẫn luôn lạnh băng như vậy, hắn chỉ im lặng nhìn phía đối diện, tự mình rót một ly rượu, Diêu Ánh Tuyết ngồi bên cạnh cũng không có phản ứng gì, chỉ lo lắng quan sát phản ứng của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, dường như chỉ cần bọn họ không hài lòng, chính mình sẽ gặp phải tai ương.

Thấy một màn này trong lòng ta không khỏi sợ hãi.

Vì thế ta nhẹ nhàng nhón chân, muốn gọi một tiểu cung nữ mang lò sưởi cho Diêu Ánh Tuyết, rồi toan lên lút chạy đi.

Ai ngờ ta vừa mới vừa quay đầu, lại bị lọt vào tầm mắt của Ân Hoàng hậu, ánh mắt bà ta sắc bén, giống như vừa nhìn thấu ta.

“Cung nữ kia, đang đứng đó làm gì vậy?”

Bà vừa cất tiếng, ánh mắt mọi người đều dồn về phía ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đứng sóng đôi trên dạ yến

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng đi ra phía trước, Bùi Nguyên Hạo đã ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng, cũng sắc như kiếm, theo bản năng ta quay đầu tránh đi, lại nhìn thấy Bùi Nguyên Tu mở to hai mắt nhìn ta, giống như có chút vui mừng.

Ta đi đến giữa dạ yến, quỳ lạy nói: “Nô tỳ bái kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, bái kiến Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Người là ai, đứng ở đằng kia làm gì?”

“Nô tỳ...”

Ta vừa muốn mở miệng, chỉ thấy Diêu Ánh Tuyết đứng lên nói: “Hồi bẩm nương nương, nàng là thị nữ bên cạnh của thần hiệp, bởi vì tay bị thương nên thần thiếp để nàng nghỉ ngơi không cần đến rồi. Chỉ có điều vừa rồi thần thiếp cảm thấy hơi lạnh, cho người đi châm lò sưởi, nên nàng mới đến.”

“A... là như thế này.” Hoàng hậu nương nương gật đầu.

Ta cúi đầu quỳ gối giữa dạ yến, chung quanh đều đã yên tĩnh trở lại, ta cũng không biết giờ phút này có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn ta, thấy trong lòng ta căng thẳng sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, đang chuẩn bị đưa lò sưởi đến trong tay Diêu Ánh Tuyết, đã thấy Ân Hoàng hậu đi về phía ta.

Nàng đưa tay nâng cằm của ta lên, tinh tế quan sát một chút, đột nhiên cười nói: “Nhắc tới trong cung vẫn là Tam hoàng tử giỏi chọn người nhất, Ánh Tuyết là đại mỹ nhân, không nghĩ tới, ngay cả ti thiếp bên người cũng đều giống như thủy linh vậy.”

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía hai hoàng tử bên kia: “Các ngươi, cũng nên học hỏi.”

“Mẫu hậu khích lệ rồi.”

Bùi Nguyên Hạo mới mở miệng, thật giống như một trận gió lạnh thổi qua, tất cả không khí náo nhiệt của dạ yến bây giờ đã mang theo chút ý lạnh rồi.

Lúc này, một người nói: “Nữ nhân bên cạnh Tam ca còn nhiều người xinh đẹp hơn đi, phụ Hoàng mẫu Hậu cũng quá coi thường bản lĩnh của Tam ca rồi.”

Người nói lời này là người ngồi ở bên cạnh Thái tử, Tứ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm, bên cạnh hắn là Lục công chúa Bùi Nguyên Trân, hai người là anh em ruột, vì mẫu thân của bọn họ là Triệu Thực Viện, vốn là thị nữ bên người của Ân Hoàng hậu, trong lúc Hoàng hậu mang thai mà được phụng dưỡng Hoàng thượng, có thể lấy được sắc phong, cho nên mẹ con bọn họ đối với Ân Hoàng hậu và Thái tử là nói gì nghe nấy, đặc biệt vâng lời.

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng giương mắt: “Lão Tứ, lời này của ngươi là có ý gì?”

“Không có ý gì, Tam ca, đây là ta đang khen ngươi.”

“Khen ngợi ta?” Hắn cười lạnh nói: “Trái lại Tam ca lại muốn khen ngợi ngươi, Hạ Thanh Châu bị tịch thu nhà cửa, con trai của hắn ta vốn nên sung quân ngoài ba ngàn dặm làm lao dịch, sao lại được cho tới quý phủ của ngươi làm hầu đồng rồi hả?”

Sắc mặt của Bùi Nguyên Sâm lập tức thay đổi: “Ngươi...”

Người chung quanh cũng kinh hãi, bao gồm cả người quỳ ở chính giữa là ta. Tứ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm, ham mê chơi bời, trong cung sớm đã nghe được, không nghĩ tới đó lại là thật, lần này ngay cả Hoàng thượng đang uống rượu cũng nhíu mày nói: “Lão tứ, ngươi cũng quá kỳ cục, ngay cả con trai của tội thần mà ngươi cũng dám bao che.”

Bùi Nguyên Sâm vội vàng đứng dậy nói: “Phụ hoàng, nhi thần không dám!”

“Không dám? Vậy ngươi nói, chúc mừng con trai của Thanh Châu là chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt Bùi Nguyên Sâm lúc đỏ lúc trắng, đang không biết nói tiếp thế nào, lúc này thái tử Bùi Nguyên Tu đứng lên, khẽ cười nói: “Phụ hoàng không cần tức giận, tứ đệ làm như vậy cũng có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì.”

“Phụ hoàng cũng biết, từ trước đến nay nhân sĩ phượng Nam đều đối kháng với triều đình, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, Hạ Thanh Châu mượn thơ ám phúng, tội không thể tha. Tuy phụ hoàng tịch thu nhà cửa của hắn, nhưng những người đó vẫn chưa dừng tay, chỉ lấy đạo học lễ nghi làm văn, nhao nhao lên tiếng ủng hộ Hạ Thanh Châu.”

“A...”

“Tứ đệ làm như vậy, chỉ có điều là mượn chuyện này nói cho những người đó, thể diện thơ ca Khổng tử nói là Hoàng gia cho, chỉ có tôn nghiêm của Hoàng gia, mới đứng là không được xâm phạm.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ngũ hoàng tử Bùi Nguyên Phong

Nghe thấy âm thanh nhu hòa của hắn, đột nhiên ta lại cảm thấy một cảm giác rét lạnh thấu xương.

Trong tâm lý của ta, thái tử Bùi Nguyên Tu vẫn là người lẳng lặt xem sách ở bên trong Nội Tàng các kia, ánh mắt nhu hòa, khí tức ôn nhuận, lại không nghĩ rằng, tâm cơ của hắn thâm trầm như thế, hành sự ngoan độc như vậy, nhẹ nhàng băng quơ liền định đoạt một chuyện tịch thu tài sản và giết cả nhà, càng là đẩy một nam tử vào vực sâu vạn kiếp bất phục!

Hắn, thật sự là thái tử điện hạ ở trong ký ức của ta sao?

Có lẽ, đây mới chân chính là Hoàng tử nhà trời, chỉ có bọn họ là không thể xâm phạm, mặc kệ là ai, chỉ cần làm trái ý của bọn họ, cũng chỉ có cửa nát nhà tan, kết cục không còn tồn nghiêm.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy cả người đều đã lạnh thấu rồi.

Hoàng thượng nghe xong những lời này, phát tay: “Thôi, chuyện này trầm liền không truy cứu nữa, chỉ có điều – lão Tứ, sau này không cho phép để xảy ra chuyện như vậy nữa, trầm tuyệt đối không cho phép có lần thứ hai.”

“Nhi thần hiểu rồi.”

Sau khi Bùi Nguyên Sâm ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, tất cả không khí của dạ yến lại có chút trầm trọng, Ân Hoàng Hậu nhìn ta một cái, cười nói: “Một cung nữ nho nhỏ, trái lại để cho yến hội tối nay đều đã thay đổi, ngươi vẫn nên quay trở lại bên cạnh Ánh Tuyết đi thôi.”

Lời này của nàng, là không để cho ta đi?

Trong lòng ta âm thầm kêu khổ, sắc mặt Diệu Ánh Tuyết cũng không tốt lắm, nhưng Hoàng Hậu lên tiếng, nàng cũng chỉ có thể nói: “Thanh Anh, qua đây đi.”

Ta cảm tạ long ân, vừa mới đứng thẳng người, liền nghe thấy hoàng hậu cười nói: “Hiện giờ ngay cả Tam hoàng tử cũng đã có người bên cạnh, Phong nhi, ngươi thì sao?”

Phong nhi? Ngũ Hoàng tử Bùi Nguyên Phong.

Từ khi đi vào dạ yến tối giờ, ta còn chưa thấy rõ mặt vì Tề Vương điện hạ này, hắn ngồi ở bên cạnh Tam điện hạ, vẫn cúi đầu dùng ống tay áo che mặt, giống như đang che giấu điều gì, lúc ta quay đầu nhìn lại, hắn hoảng hốt, lập tức chui xuống dưới cái bàn.

Vừa thấy cảnh này, vài vị hoàng tử cũng không nhịn được nở nụ cười, bọn cung nữ thái giám cũng kìm nén cười.

Ân Hoàng hậu nói: “Phong nhi, ngươi làm gì thế?”

“Nhi thần, nhi thần nhặt cái chén.”

Âm thanh này – ta nghe được liền giật mình, sao lại quen tai như thế, hình như là...

Không đợi ta nghĩ lại, Ân Hoàng hậu đã nhíu mày, nói: “Đường đường là Tề vương điện hạ, cái chén của ngươi rớt chẳng nhẽ còn cần tự mình nhặt sao, mau đứng lên!”

Nhưng ngũ Hoàng tử vẫn không đứng dậy, ngược lại càng muốn chui xuống dưới bàn, mông dẫu lên rất cao, dáng vẻ không giống như đang nhặt chén, ngược lại giống mấy tiểu thái giám trong cung mỗi lần chơi bài bị thua, bị phạt như thế, đặc biệt chật vật, cũng khiến người ta buồn cười.

Nhìn dáng vẻ của hắn, rốt cuộc Hoàng thượng tức giận: “Dáng vẻ này của ngươi còn ra thể thống gì, đứng dậy!”

Vừa nghe lời này, rốt cuộc Ngũ Hoàng tử không còn cách nào từ từ chui ra từ dưới bàn, lại do dự một lúc lâu, lúc này mới từ từ đứng thẳng người.

Khi ta liếc mắt nhìn thấy gương mặt tuần lẳng của hắn, chỉ cảm thấy trong đầu ong một tiếng, lập tức mở to hai mắt ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Biến cố long trời lở đất

Tiểu Vũ?

Ta cho rằng chính mình nhìn lầm rồi, mở to hai mắt nhìn hắn, nhưng người thiếu niên trước mắt này, mặt mày tuần lẳng, dáng người cao ngất, vẻ mặt xấu hổ đứng ở đằng kia, cả người nặc cảm y ngọc không khiến hắn càng thêm quý khí, nhưng có chút bông bột.

Không phải Tiểu Vũ thì là ai?

Chẳng lẽ nói, hần chính là...

Trong đầu của ta có tia sáng vụt lóe lên, tiểu Vũ – Võ – Ngũ Hoàng Tử! Hóa ra hần chính là ngũ Hoàng tử, đường đường là Tề vương điện hạ, thống lĩnh tam quân đại doanh Tây Bắc, đánh đâu thắng đó, tướng quân thiếu niên không gì cản nổi Bùi Nguyên Phong.

Trong lúc này, ta kinh ngạc không nói ra lời, chỉ ngây ngốc nhìn hần, mà vẻ mặt của hần của xấu hổ, cúi người vái lạy Hoàng thượng, ánh mắt lại liếc trộm nhìn ta: “Ta... không cố ý.”

“...”

“Thật sự, không phải cố ý.”

Ta lui về bên cạnh Diêu Ánh Tuyết, còn chưa có phục hồi lại tinh thần từ trong trận biến cố nghiêng trời lệch đất này, ánh mắt của Ân Hoàng hậu lại đặc biệt lợi hại nhìn ta một cái, lại nhìn Bùi Nguyên Phong nói: “Phong nhi, con đang nói chuyện cùng ai?”

Tiếng nói vừa dứt, người trên dạ yến đường như đều cảm giác được chuyện gì, tất cả đều yên tĩnh trở lại, nhìn Bùi Nguyên Phong, hần đứng ở nơi đó, cả người có chút sững sờ, ấp úng không đáp được.

Ân Hoàng hậu nhăn mày lại, vừa muốn mở miệng, đã bị tiếng trống thanh canh ở nơi xa truyền đến ngắt lời.

Canh hai rồi.

Những nhóm người trong cung ở nơi xa còn không biết trên yến hội đã xảy ra chuyện gì, vẫn tấu nhạc hoan ca như cũ, Ngọc Công công lại phân phó nhóm người tiểu hí tử đánh một hồi “Làn điệu hoa sen rụng”, sai người ở phía xa đài nước tìm niềm vui, còn có hai tên tiểu thái giám chen lách rơi xuống nước, giống như chó bị rơi vào nước, chặt vật không thể chịu nổi, vừa thấy tình cảnh này, mọi người trong bữa tiệc đều buồn cười.

Trong lúc này một mảnh hoan ca, cổ nhạc vang lên, lập tức mới che dấu đi không khí xấu hổ vừa rồi.

“Thôi, đêm nay vốn là mọi người vui vẻ, cũng đừng trách cứ Phong nhi nữa rồi.”

Một câu nói của Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng không tiện nói gì nữa, vì thế mọi người lại nhao nhao bắt đầu nâng chén, lúc này ta mới nhẹ nhàng thở ra, theo bản năng giương mắt nhìn, lại thấy Bùi Nguyên Phong cũng đang vụng trộm nhìn ta, vẻ mặt xấu hổ nháy nháy lông mi với ta, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Ta vội vàng cúi đầu.

Rốt cuộc dạ yến lại khôi phục lại không khí vui vẻ như trước, mà ta mới vừa trải qua một loạt biến cố, tâm tình lại không thể tìm được một chút thoải mái.

Bởi vì ta còn nhớ lời nói mà vừa nãy bọn Hồng Vi nói.

Bọn họ nhất định là muốn làm chuyện xấu gì đó, nhưng rốt cuộc là bọn họ muốn làm gì?

Ta nhìn dạ yến trước mặt, không có gì khác thường, Diêu Ánh Tuyết đã chuẩn bị toàn bộ, lúc này đến thời điểm mang nước canh lên, Hoàng hậu nhìn ra nói: “Sao toàn là đồ đầy dầu mỡ, vừa rồi ăn hai miếng bánh trung thu lại uống vào chút rượu, trong ngực như muốn bùng cháy.”

Diêu Ánh Tuyết vừa nghe, vội vàng nói: “Nương nương, thần thiếp lại vẫn chuẩn bị một chút trà hạnh nhân, có thể giải ngấy.”

“Ừm, cái này ngược lại còn được.”

Những người khác thì muốn cháo thịt, muốn điểm tâm, chỉ có Hoàng hậu và Diêu Ánh Tuyết muốn trà hạnh nhân, phân phó xuống không tới một khắc, thức ăn liền được đưa lên, đầu bếp nữ chuyển cái khay đi qua, ta đứng sau người Diêu Ánh Tuyết, chỉ có thể tiến lên tiếp nhận.

Ta đem cái khay đi tới chỗ ngồi chính giữa, bưng lên chén trà của Hoàng hậu, đang muốn thả trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Dồn nàng vào chỗ chết

Lúc ta vừa bưng chén trà kia lên, một hương thơm lan tỏa trong mũi.

Mùi hoa quế?

Mùi hương kia ta tuyệt đối không lạ, cúi đầu vừa thấy, trong chén trà hạnh nhân màu trắng ngà có nổi lên chút vàng, hẳn là nước đường hoa quế, cho nên mới có hương thơm như vậy.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu của ta đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, bên tai vang lên những lời Tiểu Vũ từng nói -

"Mẫu thân không thích nhất là hương hoa quế, mỗi lần ngửi thấy liền phát giận..."

Mẫu thân của hẳn, đương nhiên chính là Ân Hoàng hậu trước mắt, chẳng lẽ nói - - Ân Hoàng hậu không thích hương hoa quế, mỗi lần ngửi thấy liền phát giận?!

Trong nháy mắt, ta lập tức hiểu rõ!

Là Hồng Vi, bọn họ nhất định biết Hoàng hậu có thói quen này, cho nên âm thầm phái người bỏ hoa quế vào chén của Hoàng hậu, mà dạ yến là do Diêu Ánh Tuyết chuẩn bị, đồ tự nhiên cũng do nàng ta an bài, nếu Hoàng hậu uống trà hạnh nhân có mùi hoa quế, nhất định sẽ trách tội Diêu Ánh Tuyết!

Trong lòng ta phát lạnh, ngay cả Diêu Ánh Tuyết không coi ai ra gì, tùy tiện chính nàng ta một phen cũng không sao, nhưng dính dáng đến Hoàng hậu, đây là muốn đẩy nàng ta vào chỗ chết!

Những nữ nhân này, chỉ vì tranh thủ tình cảm, thật sự cũng không để ý cả đến tính mạng của người khác sao?

Ta cắn chặt răng, thừa dịp Hoàng hậu không chú ý, đặt cái chén kia lại khay, bưng một chén trà hạnh nhân khác đến trước mặt bà ấy, sau đó bỏ chén trà hạnh nhân có hương hoa quế cho Diêu Ánh Tuyết.

May thay sắc trời đã tối, ánh đèn lồng lại ảm đạm, chén trà xanh ngọc cùng chén xú xanh của Diêu Ánh Tuyết cũng không khác nhau là mấy, không chú ý tới căn bản phân không biệt được, Diêu Ánh Tuyết cũng không để ý, dùng thìa khuấy khuấy ném một ngụm, hương hoa quế cũng không khiến nàng ta thấy không khỏe.

Ta vội vàng lui trở lại sau lưng nàng ta, mới vừa đứng lại, liền cảm thấy một ánh mắt dừng lại trên người ta.

Bùi Nguyên Hạo đang lạnh lùng nhìn ta.

Từ sau chuyện ngày đó, ta không gặp hẳn, đột nhiên đối mặt như vậy, ánh mắt hẳn vẫn giống như một loại kim châm vào người ta, ta bỗng thấy sống lưng lạnh toát.

Ta biết, hiện tại dù chỉ một chút hẳn cũng không muốn nhìn ta, mà ta lại cứ mặt dày mày dạn chạy tới dạ yến, khó trách hẳn chán ghét ta như vậy.

Trong lòng không khỏi cười khổ, chờ qua đêm nay, không lâu nữa sẽ đến ngày hoàng cung đại xá, đến lúc đó ta có thể rời cung, hẳn cũng không cần nhìn ta mà ta cũng không cần chọc hẳn chán ghét ta nữa.

Cũng không biết vì sao, đêm nay ánh mắt hẳn dừng trên người ta rất lâu giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Một lúc lâu sau, vở kịch trên đài nước cũng hết, Ân Hoàng hậu từ từ xoay người lại, nhìn chén trà hạnh nhân trước mặt, tiện tay liền bưng lên, vừa mới đưa đến bên miệng, bà đột nhiên nhíu chặt lông mày: "Hửm?"

Trái tim của ta nhất thời vọt lên cổ họng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ bà ấy phát hiện ra?!

Đúng lúc này, Nam Cung Ly Châu ở đối diện đột nhiên chỉ sang bên này, lớn tiếng nói: "Mọi người xem!"

Ánh mắt tất cả mọi người đều theo ngón tay nàng ta nhìn qua, chỉ thấy ngồi ở chỗ này Diêu Ánh Tuyết mang vẻ mặt trắng bệch, môi tím đen, bàn tay bưng bát không ngừng run rẩy, rốt cục đầu ngón tay run lên, bát ngọc trượt khỏi tay nàng ta, "loảng xoảng" một tiếng vỡ nát trên mặt đất!

Nàng ta giật giật, lập tức từ trên ghế ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Có người hạ độc!

Đây là có chuyện gì?

Ta quá sợ hãi nhìn tình cảnh trước mắt, chẳng lẽ trong chén trà hạnh nhân kia vẫn có thứ gì đó? Là Hồng Vi bọn họ làm?

Nhưng cũng không đúng, chén trà hạnh nhân này rõ ràng là cho Hoàng hậu nương nương uống, bọn họ có lớn mật cũng không dám bỏ gì đó vào đồ ăn thức uống của Hoàng hậu, huống hồ - - ta nhìn Diêu Ánh Tuyết, nàng ta ngã nằm xuống đất không hề hay biết, hai mắt đều trợn ngược lên, hàm răng cắn chặt, toàn thân giật giật.

Cái dạng này, rõ ràng là - -

"Nàng trúng độc, có người hạ độc!"

Trong đám người đã có người cao giọng kêu lên.

Hạ độc, hai chữ này vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều hoảng loạn cả lên, đám cung nữ thái giám đều kinh hô lùi sang hai bên, mà thị vệ chung quanh lập tức xông tới, rút đao ra khỏi vỏ, khẩn trương nhìn bốn phía.

Nhất thời, dạ yến liền rơi vào bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Lúc này, Bùi Nguyên Hạo đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nhìn Diêu Ánh Tuyết một cái, nhiều người như vậy, cũng chỉ có hắn vẫn duy trì bình tĩnh trầm ổn, xoay người phân phó: "Lập tức truyền thái y, bất luận bằng giá nào cũng không được để nàng ta chết!"

"Vâng!"

Theo tiếng nói của hắn, lập tức có người phi thân chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã có vài tên thái y chạy tới, nhưng xét đến Diêu Ánh Tuyết là nội thất (thê thiếp) hoàng tử, không thể chữa bệnh ngay trước mặt người ngoài, vì thế nàng ta được chuyển qua một gian phòng gần đó, mấy cung nữ cũng chạy theo.

Tuy người trúng độc đã được đưa đi, nhưng bầu không khí dạ yến vẫn rất khẩn trương, mỗi người đều như chim sợ cành cong.

Trái tim của ta đập thình thịch, tùy lúc có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sao lại thế này? Vì sao trong chén trà hạnh nhân lại có độc? Là ai hạ? Chẳng lẽ thật là đám Hồng Vi bọn họ sao, chỉ vì muốn Diêu Ánh Tuyết rơi đài mà bọn họ không tiếc hạ độc Hoàng hậu?

Không, nhất định là không!

Tuy ta chỉ mới quen biết bọn họ mấy tháng, nhưng ta rất rõ, đám cơ thiếp trong Thượng Dương cung này đều cùng một nhóm, đấu đá nhỏ tranh giành tình cảm còn có thể, nhưng chuyện liên quan đến giết người chu di cử tộc, có cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám làm!

Vậy, sẽ là ai?

Ngay tại lúc tâm ta đang như ma loạn, Bùi Nguyên Phong bên cạnh vẫn nhìn ta, thấy sắc mặt ta tái nhợt, hắn theo bản năng đi về phía ta, tựa hồ như muốn mở miệng an ủi ta: "Thanh - -"

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy một giọng nói vang lên: "Nương nương, độc do nàng ta hạ!"

Thanh âm này, là của Tứ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm.

Hắn vừa thốt lên, tất cả mọi người đều chấn kinh ngẩn đầu, ta cũng ngẩn đầu nhìn hắn, đã thấy Bùi Nguyên Sâm đứng dậy khỏi chỗ, giơ một tay lên thẳng tắp chỉ về phía ta.

Nhất thời trong đầu ta trống rỗng, mờ to hai mắt nhìn hắn.

"Nhi thần vừa mới thấy rất rõ ràng, lúc bữa tối đưa lên, nàng ta lặng lẽ động tay động chân!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bùi Nguyên Phong ra tay

Tâm trạng của ta trầm xuống - - nguy rồi, chẳng lẽ vừa rồi lúc ta đổi bát của Diêu Ánh Tuyết cho Ân Hoàng hậu, hắn đã thấy được?

Nghe thấy lời này, Ân Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía ta, sắc mặt bà áy ảm trầm, ánh mắt sắc bén như đao, ta bị ánh mắt ấy nhìn mà trong lòng run

rầy, Hoàng thượng ở bên cạnh lập tức giận tím mặt, quát lớn: "Thật to gan, dám hạ độc Hoàng hậu! Người tới, mau bắt nàng ta lại cho trảm!"

Vừa dứt lời, mấy thị vệ liền vọt lên, muốn bắt ta, ta bị biến cố xảy ra bất ngờ đến mức sắc mặt trắng bệch, theo bản năng lùi về phía sau: "Không, không phải ta!"

"Lớn mật, ngươi dám kháng chỉ!"

Sắc mặt Hoàng thượng đều giận đến trắng xanh, vỗ bàn một cái: "Bắt lấy nàng ta!"

Những thị vệ này trước còn cố kỵ người xung quanh, nhưng thấy Hoàng đế giận đến tím mặt, cũng không chần chừ nữa, chỉ nghe thấy vài tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, ánh sáng hắt vào trên kiếm chói vào mắt khiến ta đau nhức, kiếm đã tới gần bên cổ.

Đúng lúc này, một bóng người hiện lên trước mắt, một thanh âm lớn tiếng nói: "Dừng tay!"

Ta neho mắt nhìn, là Bùi Nguyên Phong, hắn đứng trước mặt ta, hai tay giơ lên ngăn cản bọn họ.

Giờ phút này, bầu không gian bỗng im lặng đến đáng sợ, tất cả mọi người không dám tin mở to mắt nhìn hắn, một vị Hoàng tử, đường đường là Tề vương điện hạ, lại dám đứng ra trước mặt bảo vệ ta.

Ta cũng kinh ngạc không nói nên lời, nhìn hắn: "Tiểu - - Điện hạ?"

Hắn quay đầu nhìn ta một cái, ánh mắt lóe ra giống như đang nói "dừng sợ", sau đó quay đầu, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu bị hành động của hắn làm cho chấn kinh, lúc này sắc mặt Hoàng hậu càng thêm khó coi: "Phong nhi, con đang làm gì?"

"Mẫu hậu, Thanh Anh nàng ấy không phải người như thế, nàng ấy sẽ không hạ độc với mẫu hậu!"

"Thanh Anh?"

Đôi mắt Hoàng hậu khẽ neho lại, nhìn liếc nhìn ta sau lưng Bùi Nguyên Phong một cái, ánh mắt kia có chút ngoài ý muốn: "Con ngay cả tên nàng ta cũng biết, nàng ta là ai?"

"Ách - - "

Lần này, đến lượt Bùi Nguyên Phong nói không nên lời, ta quen biết hắn, vốn đã không giống người thường, nhưng lúc này không có thời gian nghĩ nhiều nữa, ta đi ra khỏi sau lưng hắn, đến giữa trung tâm quỹ xoàng: "Nô tỳ Nhạc Thanh Anh, là kẻ hầu bên người Ánh Tuyết phu nhân. Nương nương, nô tỳ thật sự không có hạ độc, nô tỳ bị oan."

"Bị oan?" Tứ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm đứng bên cạnh cười lạnh một tiếng: "Bỏ điện hạ rõ ràng nhìn thấy người động tay động chân, người còn dám nói chính mình bị oan, chẳng lẽ - - " Ánh mắt hắn lóe lên nhìn về bóng dáng bên cạnh ta, cười lạnh: "Người bị người ta sai khiến, kẻ chủ mưu chân chính phía sau là một người khác?"

Hắn vừa nói xong, người chung quanh đều hít một ngụm khí lạnh.

Ta rõ ràng cảm thấy hơi thở Bùi Nguyên Hạo trầm xuống, nhưng hắn vẫn lạnh lùng đứng ở nơi đó, một câu cũng không nói.

Chuyện này, đã không chỉ còn là chuyện hạ độc đơn giản như vậy, thậm chí đã liên lụy tới đầu đá trong hoàng thất rồi!

Ta ổn định lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía Bùi Nguyên Sâm, nghiêm mặt nói: "Tứ điện hạ, nếu ngài nói vừa rồi nhìn thấy nô tỳ động tay động chân, vậy vì sao lúc nô tỳ làm, người không lên tiếng ngăn ta lại?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Dụng hình!

Bùi Nguyên Sâm bị ta hỏi ngược lại sững sốt, người chung quanh cũng khản trương nhìn về phía hắn.

Nhưng dù sao hắn cũng là Hoàng tử đã trải qua nhiều sóng gió trong cung, rất nhanh đã phản ứng kịp, nói: "Bởi vì vừa rồi bản điện hạ cũng không ngờ, sẽ có người lớn mật dám hạ độc hoàng hậu nương nương, chỉ nghĩ đến trong lúc người chuẩn bị có chút nhầm lẫn, chẳng qua hiện tại bản điện hạ nghĩ đến mới thấy là người đang hạ độc!"

Nói xong, hắn lại xoay người nói: "Phụ hoàng mẫu hậu, nha đầu này cực kỳ xảo quyệt, chỉ sợ không dụng hình nàng ta sẽ không khai!"

Dụng hình?!

Ta vừa nghe đến hai chữ ấy, sắc mặt lập tức trắng bệch, mà Hoàng thượng nhìn ta một cái, cả giận nói: "Có người dám cả gan hạ độc Hoàng hậu, trẫm sẽ không khoan dung nữa đâu! Người đâu, kéo nàng ta xuống, dụng hình cho trẫm- -!"

"Phụ hoàng không cần!"

"Phụ hoàng không cần!"

Hoàng thượng còn chưa nói xong, hai giọng nói đồng thời vang lên.

Một giọng nói đương nhiên là Bùi Nguyên Phong che chở ta, còn giọng nói còn lại, ta thật không ngờ sẽ là Bùi Nguyên Tu!

Nói xong câu đó, hắn đứng dậy bước ra khỏi chỗ của mình, đứng trước mặt ta, ngăn cản bọn thị vệ đang hùng hùng hổ hổ đi tới!

Giây phút đó, tất cả đều sợ đến ngây người.

Trên mặt Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng lộ ra vẻ không dám tin, nhìn hắn: "Nguyên Tu, con đang làm cái gì?"

"Thái tử điện hạ, chàng - -" Nam Cung Ly Châu ở bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không tin hắn sẽ ra tay giúp ta, vội vàng nói: "Điện hạ, vì sao chàng - -?"

Bùi Nguyên Tu nhìn bọn họ, lại nhìn ta, ánh mắt của hắn vẫn ôn hòa kiên định như cũ, cho dù trong đêm đen mù mịt, vẫn như ánh nến nhàn nhạt mang theo hơi ấm sưởi ấm cõi lòng ta, sau đó hắn nói với Hoàng thượng, Hoàng hậu: "Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần có thể đảm bảo, Thanh Anh tuyệt đối sẽ không hạ độc Mẫu hậu, nàng ấy không phải người như thế!"

Ân Hoàng hậu nhìn ta một cái, đột nhiên cười lạnh nói: "Xem ra, cung nữ này thật đúng là không đơn giản, có thể khiến cho cả Thái tử và Tề vương đều cầu xin giúp nàng ta."

Bà ấy nhìn ta, nói: "Bản cung, thật đúng là xem thường ngươi rồi."

Ta quỳ ở nơi đó, không chỉ có thân thể, ngay cả trái tim cũng lạnh.

Làm sao cũng không thể tin, chỉ một hồi dạ yến, lại sẽ xảy ra nhiều chuyện như thế; càng không thể tưởng tượng chính là, Tề vương cùng Thái tử đều cầu xin thay ta!

Không kịp suy nghĩ xem thái độ của bọn họ đối với ta là gì, giờ khắc này ta rất rõ ràng, ta đang ở trung tâm của bão tố, hơi vô ý một chút cũng có thể tan xương nát thịt, hồn bay phách tán.

Hoàng thượng, còn có Ân Hoàng hậu, bọn họ sẽ xử ta như thế nào?

Ngay tại lúc ta lo lắng không thôi, Ân Hoàng hậu vẫn im lặng đột nhiên nói: "Tam điện hạ, chuyện này xảy ra trong Thượng Dương cung, người này cũng là thị nữ trong Thượng Dương cung của ngươi. Chuyện xảy ra, ngươi nói xem, nên xử lý như thế nào?"

Bùi Nguyên Hạo từ từ ngẩng đầu, cặp mắt kia giống như ánh nắng của dã thú, lạnh băng sáng quắc trong đêm tối lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ai là người hạ độc?

Bùi Nguyên Hạo nhìn ta liếc mắt một cái đầy u ám, lạnh nhạt mở miệng, "Nhi thần cho rằng, trước tiên bắt giữ nàng ta lại thẩm vấn, chờ đến khi điều tra ra chân tướng rồi định tội."

"Được." Ân Hoàng hậu đáp, quay đầu nhìn Hoàng Thượng. "Hoàng Thượng, thần thiếp có một thỉnh cầu."

"Hoàng hậu cứ nói."

"Chuyện này xảy ra tại Thượng Dương cung, Nhạc Thanh Anh này lại là người của Thượng Dương cung, thần thiếp muốn giao chuyện này cho Tam Điện hạ điều tra, xin Vạn tuế gia ân chuẩn."

Hoàng Thượng nhíu mày nhìn ra, rồi lại nhìn xung quanh, "Nguyên Hạo, con có bằng lòng không?"

“Nhi thần lãnh chi.”

“Được rồi, chuyện này giao cho con làm, con phải tra ra chân tướng nhanh một chút, vừa là cho Hoàng hậu một cái công đạo, cũng là tự cho mình một cái công đạo, đã hiểu chưa?”

“Nhi thần đã hiểu.”

Nói xong, trên gương mặt Hoàng thượng cũng lộ ra sự mệt mỏi, phát tay nói, “Được rồi, khỏi giá, trăm muốn về cung.”

Mọi người xung quanh vội vàng cung tiễn Hoàng Thượng, khi Hoàng hậu đi tới trước mặt chúng ta, bà dừng chân liếc nhìn ta vô cùng sắc bén, rồi lại nhìn qua hai người con trai của bà, Thái tử và Tề Vương đều cúi đầu không dám nhìn bà, Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi.

Lúc này, Bùi Nguyên Sâm chậm rãi đi tới nhìn ta rồi lại nhìn Bùi Nguyên Hạo, dáng vẻ như đang xem kịch vui nói, “Tam ca, hạ độc Hoàng hậu là chuyện lớn, cung nữ này lại là người của huynh, huynh nhất định phải công tư phân minh, cả trong và ngoài cung đều có rất nhiều ánh mắt đang dõi theo huynh đó.”

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn hấn, xoay người phân phó, “Người đâu, giải Nhạc Thanh Anh xuống.”

“Vâng.”

Thị vệ xung quanh liền tiến lên bắt ta lại, hai tay bị túm chặt không thể cử động, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Bùi Nguyên Phong, nhưng hấn cũng không thể nói gì, bên cạnh đó, Nam Cung Ly Châu lại gần nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Bùi Nguyên Tư: “Điện hạ.”

Bùi Nguyên Tư quay đầu nhìn nàng, dịu dàng nói: “Vừa rồi nàng có sợ không?”

“Thần thiếp lo lắng chuyện vừa xảy ra.”

“Không có việc gì đâu.”

Bọn họ trầm giọng an ủi nhau, trong khi Bùi Nguyên Hạo vẫn lạnh như băng, phân phó: “Giám lại, chờ thẩm vấn.”

Đám thị vệ nghe lệnh liền giải ta xuống, ta quay đầu nhìn lại, mới rồi nơi này còn là dạ yến tưng bừng mừng cảnh thái bình, giờ phút này trở nên điều tàn tĩnh lặng, đám người đang đứng nơi đó, sắc mặt ai cũng ngưng trọng, ta biết bọn họ đều suy nghĩ về cùng một việc với ta.

Người hạ độc rốt cuộc là ai? Là người trong cung hay ngoài cung?

Nếu là người có mặt trong dạ yến này, vậy hấn là ai?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tuyệt cảnh thiên lao

Một luồng ánh sáng nhàn nhạt lướt qua trước mắt, không gian lạnh lẽo dường như xuất hiện một tia ấm áp.

Trời đã sáng.

Từ khi bị nhốt trong thiên lao tăm tối này, ta đã không còn khái niệm về thời gian nữa, chỉ đến khi có ánh sáng hắt vào từ song cửa sổ trên cao ta mới biết được ngày mới lại bắt đầu.

Thân thể ta cũng không có một chút sức lực nào, có lẽ là do vết thương cũ còn chưa lành, cộng thêm cả không khí lạnh lẽo ẩm ướt trong thiên lao, ngay đêm đầu tiên bị giải vào đây ta đã bị sốt, mấy ngày sau luôn luôn bị sốt nhẹ mãi không dứt, thể lực của ta cứ như vậy mà hao hụt, cả người ta mềm nhũn như cái bao tải trống không, cuộn mình trong góc.

Khi ta đang mê man, liền nghe thấy có tiếng mở khóa.

Một giọng nói vang lên bên tai ta: “Thanh Anh, Thanh Anh, tỷ sao rồi?”

Cố gắng hết sức mở mí mắt nóng bỏng, trước mắt là một mảnh mờ hồ, một lúc sau ta mới nhận ra gương mặt quen thuộc, ánh mắt người nọ nhìn ta thân thiết, đôi tay giang ra như muốn ôm ta vào lòng: “Thanh Anh!”

...

Ta co rúm người lại, né tránh vòng tay của hắn: “Nô tỳ bái kiến Tề Vương Điện hạ.”

Không ngờ hắn lại đến thăm ta, nhưng ta không muốn bị bắt cứ ai nhìn thấy đáng về chặt vật này.

Cánh tay Bùi Nguyên Phong khựng lại giữa không trung, thật lâu sau hắn mới đau lòng nói: “Thanh Anh, tỳ đang trách ta sao?”

“Nô tỳ không dám!”

“Rõ ràng tỳ đang trách ta, trách ta che giấu thân phận, trách ta lừa gạt tỳ, đúng không?”

Hắn vội vàng giải thích: “Ta không hề cố ý, ta rất quý trọng tình cảm riêng tư giữa chúng ta, tỳ sẽ không cố kỵ thân phận của ta, ta cũng sẽ không vì tỳ là cung nữ của Tam ca mà gây khó dễ cho tỳ. Thanh Anh, thay vì gọi ta là Điện hạ, tỳ không thấy rằng gọi ta là Tiểu Vũ sẽ tốt hơn sao?”

“...” Ta lẳng lặng nhìn hắn, một lúc lâu sau mới cất giọng đậm mạc đáp lời hắn: “Điện hạ chung quy vẫn là Điện hạ.”

Hắn nghe lời này, hai mắt liền đỏ lên, chậm rãi cúi đầu, cả người như sụp xuống.

Trong lòng ta lại có chút không nở.

Nhưng không nở cũng không được, tuy hắn từng cho ta tình cảm tỳ đệ trân quý, cho dù chính ta có cam tâm tình nguyện, chỉ cần có sự quan tâm ấm áp này cũng đủ cho ta mãn nguyện cả đời, sau cùng hắn chính là Tề Vương Điện hạ, là Hoàng tử của Hoàng gia.

Mà Hoàng gia không thể có chân tình!

Qua một hồi trầm mặc, Bùi Nguyên Phong lại ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt trở nên kiên định: “Thanh Anh, tỳ đừng lo lắng, ta sẽ nghĩ cách cứu tỳ ra ngoài, còn có Thái tử ca ca cũng muốn giúp đỡ tỳ, chúng ta nhất định có thể rửa sạch oan khuất cho tỳ, đưa tỳ ra khỏi nơi này.”

Hắn và Thái tử đều đang nghĩ cách cứu ta?

Trong lòng ta khẽ run lên, hai mắt vốn đã nặng trĩu những giọt lệ nóng hổi, nhưng ta vẫn nhẹ nhàng nói: “Điện hạ, xin người và Thái tử không cần lo lắng cho Thanh Anh.”

Hắn sững sốt: “Sao lại như vậy? Chẳng lẽ tỳ không muốn ra ngoài?”

Ta cười âm trầm, “Hoàng hậu nương nương giao vụ án này cho Tam Điện hạ thẩm tra xử lý, tin tưởng pháp luật sẽ cho nô tỳ một phán quyết công bằng.”

Bùi Nguyên Phong nhìn ta trầm mặc một hồi lâu, rồi đột nhiên nói, “Nàng tin tưởng Tam ca như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thăm vấn đêm khuya

Ta bị hắn hỏi những lời này lên sững sốt một phen, không biết vì sao, trong lời nói đơn giản này, hình như còn có điều ngụ ý gì khác.

Chỉ có điều giờ khắc này, ta cũng không còn tâm tư đi nghĩ sâu, chỉ nói: “Nô tỳ không làm, nô tỳ tin tưởng công lý.”

Trong ánh mắt của Bùi Nguyên Phong lộ ra một tia sáng, hắn thâm sâu nhìn ta, như là lần đầu tiên nhận thức ta. Qua thật lâu, rốt cuộc hắn thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Được, tỳ tin tưởng công lý, ta tin tưởng tỳ. Chỉ có điều, Thanh Anh, nếu tỳ cần ta, nhất định phải nói cho ta biết, ta nhất định sẽ cứu tỳ ra ngoài, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm thương tổn tỳ!”

“Được, nô tỳ đồng ý với Điện hạ.” Nhìn dáng vẻ kiên định của hắn, đột nhiên ta lại nhẹ cười: “Đợi sau khi nô tỳ thoát tội, nhất định làm điểm tâm cho điện hạ, bánh hoa quế, có được không?”

Hắn vừa nghe những lời này, lập tức cao hứng nói: “Thanh Anh, tỳ tha thứ cho ta, tỳ tha thứ cho ta rồi đúng không?”

Ta nhàn nhạt cười, không mở miệng, nhưng hắn đã mừng như điên bắt được tay của ta, nụ cười của hắn giống như ánh mặt trời trên mặt băng, hết sức sáng lạn, hết sức huy hoàng, hợp với sự âm lãnh trong địa lao, giống như đèn đã thắp lên sự sung sướng của hắn.

Mãi cho đến khi hắn rời đi, trên tay ta, dường như vẫn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hắn.

Ấm áp, theo đầu ngón tay chảy vào trong lòng.

Mặc kệ là ta tự đa tình cũng được, hay là ảo giác cũng được, có người đệ đệ quan tâm như thế, cũng đủ để ta có thể trải qua một đoạn thời gian gian nan này rồi.

Chỉ là, mấy ngày tới bị nhốt vào đây, ta thấy chung quanh có người vào, có người ra, có người khóc tang kêu oan, cũng có người mệt mỏi chết đi, đối với người không biết, vì sao đã qua vài ngày như vậy còn chưa có chút động tĩnh gì, vì sao Bùi Nguyên Hạo vẫn còn chưa thăm vấn ta?

Cứ như vậy đã trúng một ngày.

Hôm nay ban đêm, đang lúc ta ôm đầu gối cuộn mình ở trong góc buồn ngủ, trong đại lao thâm sâu truyền đến một tiếng kéo kẹt ngân nga, cửa lớn được mở ra rồi.

Ta còn đang trong suy nghĩ hỗn độn: “Là ai, trễ như vậy rồi?”

Nhưng là, tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng vang, kèm với ngọn đuốc lửa dần dần sáng ngời, sau cùng đứng trước mặt ta, tiếp theo, cửa phòng giam của ta được mở ra, mấy người cai ngục đi đến.

Trong lòng ta kinh ngạc: “Các ngươi, các ngươi làm gì?”

“Làm gì, có người muốn gặp ngươi!”

Nói xong, bọn hắn liền không chút khách khí kéo ta đứng dậy, ta bị bọn hắn kéo ra ngoài, dọc theo lối đi tối đen mà hẹp dài đi về phía trước, chỉ thấy một bên kia sáng trưng đèn đuốc.

Rốt cuộc, vẫn là đến đây.

Đợi nhiều ngày như vậy, đương nhiên ta không khờ dại nghĩ rằng chỉ đơn giản là bọn họ muốn nhốt ta, chuyện hạ độc hoàng hậu như thế, ít nhất cũng cần phải tam tư hội thẩm, chỉ là ta không rõ, vì sao hơn nửa đêm tới thăm vấn ta.

Rốt cuộc đi ra ngoài, trước mắt là một gian phòng mở rộng, rất nhiều người đang đứng, một người nam tử mặc cẩm y hoa phục đang đưa lưng về phía ta ngồi ở trước bàn, từ từ thưởng thức trà, một đầu tóc đen tuyền dài buông xuống, phảng phất bóng đêm thâm trầm.

Cai ngục rõ ràng hợp lý đi tới, cười nói: “Điện hạ, đưa người đến rồi.”

“Uhm.”

Người nọ nhẹ nhàng vung tay lên, cai ngục lập tức lùi sang một bên, sau đó hắn từ từ xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Dụng cụ tra tấn làm cho người ta sống không bằng chết

Bùi Nguyên Sâm? Làm sao có thể là hắn?

Ta kinh ngạc nhìn người nam nhân trước mặt này, trên mặt âm lãnh tươi cười nhìn ta, giống như nhìn một con kiến ở trong tay, quyền sinh quyền sát thuộc về hắn.

Làm sao có thể là hắn? Làm sao có thể là hắn?

Trong lòng còn chưa hết kinh ngạc, hắn đã vươn tay ra nâng lên cằm của ta, trên dưới đánh giá một phen, ánh mắt lạnh lùng nở nụ cười.

“Chắc chắn, mới bị giam hai ngày, trái lại một chút thủy linh đều không còn.”

Nói xong, tay lại phủ lên trên trán ta: “Lại còn sinh bệnh, xem ra, những ngày trong ngục lao này cũng không dễ chịu.”

Ta nhìn hắn, trong lòng bỗng dưng hiểu được cái gì.

Mấy ngày qua ta trải qua đặc biệt gian nan, không chỉ là vì vết thương cũ chưa lành và sốt nhẹ không ngừng, cai ngục còn không cho ta sắc mặt hòa nhã, đồ ăn đưa tới không phải là ôi thiu thì sẽ không còn gì, dưới tình hình như thế, ta có thể sống tới ngày nay, chính mình cũng hiểu được là một kỳ tích rồi.

Ta cho rằng những cai ngục này là vì nhận định ta độc hại hoàng hậu, âm thầm làm khó để ta cho nên Bùi Nguyên Phong tới, ta cũng không nói cho hắn

biết. Nhưng hiện giờ thì ta đã hiểu ra được...

Là vị tử hoàng tử này, âm thầm sai sử.

Vì sao, chẳng lẽ, cũng bởi vì dạ yến ngày đó, ta trả lời lại một cách mỉa mai sao?

Đang nghĩ ngợi, Bùi Nguyên Sâm đã tiến đến bên tai ta, nói khẽ: “Thật ra muốn trở về bình thường, cũng dễ dàng, chỉ cần ngươi nói cho bản cung, ai là kẻ chủ mưu hạ độc ở phía sau sai sử ngươi, bản cung tự nhiên sẽ cầu tình giúp ngươi với Hoàng thượng, thả ngươi ra.”

Trong lòng ta hơi vừa động.

Quay đầu nhìn hấn, gần trong gang tấc, trong mắt hai người đều có ánh sáng lóe ra: “Điện hạ, vụ án này, là Hoàng thượng giao cho Tam điện hạ thẩm vấn mà?”

“Hừ, nhưng ngươi không biết, hoàng hậu nương nương để cho bản cung đến đốc thúc vụ án này, chính là sợ có một số người nhân cơ hội này lợi dụng, thoát tội cho chính mình.” Hấn nói xong, càng để gần thêm vài phần, ta dường như có thể nghe được tiếng tim đập vội vàng của hấn: “Nói cho bản cung, là ai sai sử ngươi, có phải không?”

Hóa ra, hấn ta vì thế mà đến.

Khó trách đêm khuya còn phải đến nhà lao thẩm vấn ta, không có tam tư hội thẩm, không có người thương nghị bên cạnh, chỉ có một viên ghi chép nhỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm ta, chỉ cần ta nói ra một tiếng, bút của hấn sẽ lập tức hạ xuống.

Mà một khi đồng ý nhận tội - ta nhìn chung quanh, những cặp mắt hồ hững này, cũng biết kết cục của chính mình rồi.

Hoàng hậu để cho hấn đến đốc thúc, là muốn để cho hấn vu oan giá họa, vu oan hãm hại sao?

Nếu là như thế này, vì sao còn đem án này cho Bùi Nguyên Hạo điều tra.

Trong đầu của ta hỗn loạn thành một mảnh, nhưng vẫn kiệt lực để cho mình tỉnh táo lại, cung kính nói: “Điện hạ, tuy nô tỳ chỉ là một cung nữ, nhưng cũng biết quy củ thẩm vấn, không có chủ thẩm ở đây, nô tỳ sẽ không nói gì cả.”

Vừa nghe những lời này, ánh mắt của hấn lập tức trở nên hung ác.

“Hay cho ngươi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Nói xong, hấn bỏ qua ta, hướng về phía người bên cạnh quát: “Hành hình!”

Tiếng nói vừa dứt, hai người cai ngục bên cạnh lập tức cầm dụng cụ hành hình đi tới.

Ta vừa thấy mấy thứ nhìn có vẻ đơn giản, chỉ là mấy miếng trúc côn và dây thừng lại có thể làm cho người ta sống không bằng chết, tự nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch, theo bản năng lui về phía sau, nhưng những người đó không lưu tình chút nào cầm lấy tay của ta, đem dụng cụ kia kẹp vào giữa mười ngón tay.

“Bản cung hỏi, ngươi đáp. Đáp sai một câu, kéo một cái!”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Khổ hình

Đầu ngón tay của ta run rẩy vô cùng lợi hại, liền nghe thấy hấn hỏi: “Vì sao hạ độc với Hoàng hậu?”

“Nô tỳ không có.”

Ánh mắt của hấn khiến ta rùng mình, quát: “Kéo.”

Vừa dứt lời, người cai ngục bên cạnh đã dùng lực kéo hai đầu dây thừng, một cảm giác đau nhức từ đầu ngón tay truyền đến, ta phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết: “A...”

“Là ai sai ngươi hạ độc?”

Âm thanh của hấn giống như ma quỷ vang lên bên tai ta, ta đau đến mức cả người giật giật, nhưng cũng đã hiểu rõ ý đồ của hấn, gát gao cắn môi dưới,

môi bị cắn nát, đầu lưỡi lập tức nếm được một chút vị máu tươi mặn chát, một chữ không không đáp ứng: “Không ai sai sử, nô tỳ không hạ độc!”

Bùi Nguyên Sâm nhìn ta, trong mắt hiện lên một tia âm ngoan: “Các người dùng lực cho ta, dùng lực!”

Những người cai ngục này vừa nghe, liền vội vàng dùng hết sức bình sinh, kéo dây thừng, phát ra âm thanh kéo kẹt, mà xương ngón tay của ta dường như muốn vỡ vụn, đau đến mức trước mắt ta trở nên trắng bạch, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy ra, lập tức thấm ướt quần áo trên người.

“Nói, là ai sai sử người, có phải Tam điện hạ không, có phải hấn không?”

Dây thừng đã bị kéo đến cực hạn, thậm chí ngay cả chiếc kẹp cũng bắt đầu biến hình, mười ngón tay của ta bị khổ hình hành hạ dường như không thể động đậy được nữa, tay đứt ruột xót, nỗi đau tê tâm liệt phế như vậy khiến cho cả người ta đều trở nên co rút.

“Không phải...”

Dùng hết sức lực sau cùng nói ra hai chữ này, trước mắt ta liền tối đen, cả người giống như là tượng gỗ bị chặt đứt, lập tức ngã xuống, không còn ý thức.

Nhưng cho dù là hôn mê ngất lịm, cái loại đau đớn xâm nhập vào từng mạch dây thần kinh này vẫn khiến ta vương mắc, không biết qua bao lâu, ta từ từ khôi phục lại ý thức từ trong bóng đêm.

Trong mơ hồ nhớ rõ bọn hấn có hỏi thế nào cũng không ra được, sau cùng vẫn là buông tha, dắt ta trở về phòng giam, giờ phút này ta chặt vật quý rạp trên mặt đất, hai tay không còn sức lực ở ngay trước mắt, trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy đầu ngón tay sưng đỏ lộ ra bầm tím khủng bố, đau đã sắp đến mức vô cảm rồi.

“A...”

Lúc này ta mới phát ra một tiếng trầm trầm rên rỉ.

Lúc này, trong phòng giam tối đen, một âm thanh già nua từ từ vang lên: “Vì sao, không nhận tội đi?”

Là ai, là người nào đang nói chuyện?

Ta vội vàng ngẩng đầu, liền nhìn xuyên thấu qua hàng rào sang cách vách, dưới ánh sáng yếu ớt, một bóng dáng đen tuyền ngồi xếp bằng ở trong góc, thấy không rõ dáng vẻ, chỉ có đôi mắt đặc biệt sáng ngời.

Ta chưa từng có chú ý đến cách vách có ai ở, nghe âm thanh kia, như là một ông lão.

Còn chưa trả lời, lại nghe thấy ông ta nói thêm: “Vừa rồi chỉ cần người đồng ý nói ra cái tên mà đối phương muốn nghe, có thể tránh khỏi nỗi đau da thịt, vì sao không nói?”

Ta có chút giật mình: “Xa như vậy, ông có thể nghe được?”

“Hô hô, người già rồi, lỗ tai rất thính, người chưa nghe qua sao?”

Đối phương vừa nói, vừa từ từ đi từ trong góc ra, dưới ánh sáng yếu ớt từ mái nhà chiếu xuống, quả nhiên, đó là một ông lão sắc mặt tối đen, tóc trắng xóa, xem ra tuổi tác tương đối lớn, cả người lờ lờ thôi, nhưng ánh mắt này, lại tinh anh giống như là hòn ngọc cực phẩm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ông lão thần bí trong Thiên Lao

Người lớn tuổi lỗ tai đặc biệt thính, quả thật không giả, nhưng - - cũng không có khả năng thính đến mức này đi.

Ta có cảm giác ông lão trước mắt không đơn giản, đánh giá ông ta từ trên xuống dưới một lượt, ngoài ánh mắt đặc biệt nội liễm, sáng ngời kia thì cả người ông ta gầy trơ xương, gương mặt tiêu tụy, không khác gì một tù nhân thông thường.

Vì thế, ta đáp: "Bởi vì, ta vốn không biết chuyện đó, cho dù có khai cũng là vu oan."

Ông ta có chút ngoài ý muốn nhìn ta: "Không thể tin được, nha đầu người ngược lại còn có vài phần cốt khí."

Cốt khí? Ta nghe mà cười khò, nếu thật sự có cốt khí, ta cũng sẽ không đi theo Diêu Ánh Tuyết khúm na khúm núm, vì thế nghiêm túc nói: "Không phải cốt khí, ta chỉ - - tin tưởng công lý."

"Công lý? Thế gian này còn có công lý sao?"

Vừa nhắc tới hai chữ này, giống như là giẫm lên đuôi ông lão, giọng nói vốn ôn hòa của ông ấy lập tức trở nên sắc nhọn: "Lời Hoàng gia nói chính là công lý, chỉ sợ ngay cả bọn họ cũng chẳng biết chân tướng là gì, cho dù biết rõ là sai, nhưng vì sĩ diện của bản thân, bọn họ vẫn sẽ kiên trì sai, đây là công lý!"

"Không, đây không phải công lý!" Ta nghiêm mặt nói: "Cái ta muốn nói chính là làm người, cái tâm phải hướng về công bằng chân chính!"

"Công bằng chân chính?" Ông ấy tỉnh té nhảm mấy chữ này, thì thào, như là cảm thán, lại như có chút bất đắc dĩ.

Một lúc lâu sau, ông ấy lại đảo mắt nhìn ta, cười cười, nói: "Ừm, nha đầu người rất hợp khẩu vị của ta, lại đây - -" Ông ta vừa nói vừa di chuyển đến bên cạnh hàng rào gỗ ngăn cách, nhìn vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới trên tay ta, sau đó nhỏ một ngụm nước bọt lên bàn tay mình, hai tay xoa xoa rồi nhào về phía tay của ta.

Thật bản!

Trong lòng ta cảm thấy ghê tởm, né tránh muốn rút tay về, nhưng hai tay sớm đã đau đến mất tri giác, chỉ có thể trơ mắt nhìn ông ấy xoa hai tay đầy nước miếng lên tay ta.

Nhìn ánh mắt chán ghét của ta, ông ta cười hắc hắc: "Ngại bản? Máu của ông lão ta đây đều là linh dược, nhỏ một miếng đờm còn tốt hơn thuốc trị thương kia rất nhiều, cho người dùng là coi trọng người đó, tiểu cô nương!"

Quả nhiên, nơi bị ông ấy xoa, cái loại nóng rát thống khổ lập tức dịu đi rất nhiều.

Ta có chút kinh ngạc nhìn ông ta: "Người - - người là - -"

Ông ta cười âm trầm, không nói gì, lại duỗi ngón tay cái thô ráp xoa mi tâm của ta, lực đạo không nặng không nhẹ vừa vặn, vô cùng thoải mái, cùng với đó là cảm giác buồn ngủ dâng lên.

"Nghỉ ngơi cho tốt, nha đầu người, còn phải chịu đựng..."

Trong mơ hồ, ta nghe thấy ông ta nói những lời này, sau đó ta liền chìm trong bóng tối.

Chẳng qua giấc ngủ này thoải mái hơn nhiều so với lúc ta hôn mê bất tỉnh, ngay cả nóng rát ở tay cũng bớt đi nhiều, lúc tỉnh ngủ đã là đêm khuya ngày hôm sau, ta chỉ cảm thấy tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, thậm chí sốt nhẹ liên miên lúc trước cũng đã khỏi.

Trong lòng vui vẻ, đang muốn cảm ơn ông lão ở cách vách, còn chưa kịp đứng dậy từ trên mặt đất, lại có mấy ngục tốt chạy tới mở cửa lao, hung tợn nói: "Ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Người có muốn rời khỏi Thiên Lao không?

Bị bọn họ kéo ra ngoài một cách hung ác, đợi đến lúc vào phòng thẩm vấn, nơi đó đèn đuốc sáng trưng vẫn như cũ, Bù Nguyên Sâm dù bận vẫn ung dung ngồi ở chỗ kia, nhìn thân thể rách nát không chịu nổi của ta, thân nhiên nói: "Như thế nào? Hôm nay đồng ý nhận tội?"

Vừa thấy hấn ta, thống khổ trên thân ta như sống dậy, nhưng ta vẫn nói: "Cho dù có thẩm vấn ở đây, nô tỳ cũng sẽ không nói."

Hấn ta nghe thấy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ giận dữ, hung hăng nói: "Được lắm, người mạnh miệng, ta muốn xem người có còn sống để ra khỏi cái Thiên Lao này hay không!" Nói xong hấn ta nói với người bên cạnh: "Ra tay!"

Người trong thiên lao, đều là cao thủ hành hình.

Dễ dàng có thể khiến cho một người thấu hiểu cảm giác chết đi sống lại là như thế nào.

Sau lần thứ ba ta hôn mê bất tỉnh, mặc kệ là giới nước lũ hay là dùng cách nào, ta đều không thể khôi phục ý thức, bọn họ lại kéo ta trở về nhà giam, vút ta vào giống như vút một bao tải cũ rách.

Không biết qua bao lâu, ta mới từ trong hắc ám cùng thống khổ tỉnh lại, vừa mới có chút tri giác, liền cảm thấy các đốt ngón tay như gãy nát kia được bàn tay thô ráp nắm lấy nhẹ nhàng vuốt ve, một loại cảm giác ấm áp nói không nên lời từ đầu ngón tay truyền đến trong lòng, cũng khiến ta dần khôi phục ý thức.

Là ông lão kia, bàn tay ông ấy cách một lớp hàng rào nắm lấy tay ta.

"Nha đầu nguoi, miệng rất cứng đấy."

"..."

"Nguoi nói xem, nguoi phân cao thấp với hần để làm cái gì chứ? Nguoi chỉ là tiểu cô nương, chẳng lẽ còn có thể đối kháng được với một vị hoàng tử?"

Ta cười nhạt một tiếng.

Đối kháng? Ta cũng không phải thánh nhân, có cái gì phải đối kháng?

Ta chỉ tin một điều, con người sống ở đời, nên có một cái thước đo đúng sai phải trái, nếu muốn nói cái gì thì nói, làm chuyện gì thì làm, thế thì có khác gì súc sinh?

Nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của ta, ông lão khẽ thở dài, thật lâu sau, mới nói: "Có điều, nguoi tính cứ tiếp tục chịu đựng như vậy? Phải biết rằng, ông lão ta ở chỗ này đã mấy năm nay, nhìn qua nhiều chuyện, cũng biết thủ đoạn của những người này chưa ai có thể vượt qua ngày thứ ba, huống chi nguoi chỉ là một nữ tử yếu đuối."

Nghĩ tới những khổ hình đã trải qua, trong lòng ta cũng có chút run rẩy.

"Đi một bước, tính một bước thôi."

Ông ấy nhìn ta một cái, lại trầm mặc, nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng, ta cũng mơ hồ cảm giác được, ông ấy thật lòng quan tâm ta, tuy không trị được thương tổn, nhưng có thể khiến ta dễ chịu hơn rất nhiều, trong lòng cũng cực kỳ cảm kích, nói với ông ấy: "Ông lão, cảm ơn ông."

Ông ấy không nói gì thêm, vẫn nhẹ nhàng xoa tay cho ta. Thời gian từ từ trôi qua, cũng không biết lại qua bao lâu, ánh sáng bên ngoài cùng ánh lửa đều trở nên mờ nhạt âm ỉ, lúc ta mệt mỏi muốn ngủ, đột nhiên nghe thấy giọng nói của ông ấy vang lên bên tai -

"Nguoi, có muốn rời khỏi Thiên Lao không?"

Ta chợt ngẩn ra, mở to mắt nhìn ông ấy, nhất thời có chút không kịp phản ứng.

"Nguoi cứ như vậy để cho cái tên hoàng tử kia hành hạ đến chết à. Nguoi nói đi, nguoi có muốn rời khỏi Thiên Lao không?"

...

Ta đương nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng - - đây căn bản không phải vấn đề có muốn hay không!

Ta muốn rời khỏi hoàng cung, cũng đã nhìn nhiều năm như vậy mà vẫn không được như ý nguyện, huống chi nơi này là Thiên Lao, trọng binh trấn giữ, đâu có muốn nói rời đi là có thể rời đi!

Thấy vẻ mặt kinh ngạc không dám tin của ta, ông lão kia đột nhiên cười cười: "Nguoi không tin?"

"Ta..."

Lời còn chưa dứt, ta đột nhiên nghe thấy con đường bên kia truyền đến âm thanh quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Một đôi mắt quyền rũ phong tình vạn chủng

Vù vù hai tiếng, giống có gì đó xé gió mà đến, sau đó tất cả lại trở nên yên tĩnh.

Nhưng loại yên tĩnh này không giống loại yên tĩnh ngày thường, giống như có thứ gì đó đang sít chặt, ta không khỏi khẩn trương, nhìn con đường tối đen như mực kia.

Trong ánh sáng yếu ớt, một bóng dáng cao lớn từ từ xuất hiện.

Đó là một hắc y nhân với thân hình cao lớn, mạnh mẽ, khăn đen che mặt, từng bước một đi về phía chúng ta.

Ta quả thực không thể tin được hai mắt mình, có trọng binh trấn giữ cửa Thiên Lao, người này vào bằng cách nào? Hơn nữa - - Giống như căn bản không kinh động đến ai, ra vào như chốn không người!

Trong lúc ta không dám tin kinh ngạc nhìn người nọ thì hắc y nhân cũng đã đi tới, đứng ở trước cửa giam ông lão kia, nhìn bên trong, mở miệng nói: "Dược Lão."

"Người lại tới nữa."

"Ta tới đón Dược Lão đi."

"Ta đã nói rồi, không tìm được thứ ta muốn, ta sẽ không rời đi."

"Dược Lão, đã hai mươi mấy năm, hồng nhan sương trắng, thế sự xoay vần, người muốn tìm có lẽ đã sớm về với cát bụi, việc gì phải cố chấp như vậy?"

"Nói đến cố chấp, lão già ta đã nói không rời đi, nhưng mấy năm nay người vẫn tới đều đều, trong chúng ta ai mới là kẻ cố chấp?"

"..."

Bọn họ nói chuyện còn ta nằm úp sấp bên cạnh, như đang nghe câu chuyện của thần thánh phương nào.

Ông lão này được gọi là "Dược Lão", khó trách ông ấy vẫn luôn nói máu toàn thân đều là linh dược, hắc y nhân kia có thể dễ dàng tiến vào Thiên Lao, hơn nữa còn mỗi năm đều tới, ông lão này có thể rời đi, nhưng vẫn không rời đi.

Tóm lại là chuyện gì đang xảy ra? Ta đang nằm mơ sao?!

Ngay tại lúc ta kinh ngạc không thôi, Dược Lão lại nói với người bên ngoài: "Nếu người thực sự muốn cứu người, ta ngược lại hi vọng, người có thể cứu vị cô nương này ra."

Người kia theo ngón tay của ông ấy, nhìn về phía ta, mà ta cũng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hai người chính thức giao nhau.

Khi ta thấy đôi mắt đằng sau tấm vải đen che mặt kia, ta đột nhiên giật mình.

Ta đã từng thấy qua rất nhiều đôi mắt xinh đẹp, ôn nhuận như Bùi Nguyên Tu, sắc bén như Bùi Nguyên Hạo, trong suốt như Bùi Nguyên Phong, ngay cả ông lão cách vách này nữa, ánh mắt ông ấy sáng ngời, nhưng tất cả đều kém hơn đôi mắt đang nhìn ta.

Đây là một đôi mắt vô cùng hoàn mỹ, trắng đen rõ ràng, hình dáng rõ ràng, hàng mi thon dài như cánh bướm, trong mắt chứa đựng sóng nước mênh mông, long lanh, rực rỡ; khóe mắt hơi xệch lúc ẩn lúc hiện trong tóc mai, đúng là một đôi mắt quyền rũ phong tình vạn chủng.

Nhưng ánh sáng trong đôi mắt ấy lại vô cùng chính trực.

Thật giống như tơ gấm mềm mại, ôm lấy thanh kiếm sắc bén, cái loại mâu thuẫn đến cực hạn này khiến cho đôi mắt càng thêm hoàn mỹ, càng thêm hấp dẫn người.

Hắn đánh giá ta một phen, đại khái là dáng vẻ của ta quá chật vật, hắn hơi nhíu mi: "Nàng là ai?"

"Nàng không phải là ai cả, có điều, ông lão ta hi vọng người có thể cứu nàng ra ngoài."

Mây kiếm của hắn nhún tít lại, giữa hai đầu lông mày tạo thành hình chữ xuyên.

"Như thế nào, người không muốn?"

Khi nói chuyện ông lão này vẫn luôn ôn hòa, nhưng giờ phút này tuy ông ấy không tức giận, nhưng lại mang theo một loại cảm giác áp bức nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Hiệp khách vi phạm điều cấm

Thế nhưng người mặc áo đen vẫn rất bình tĩnh nói: "Không được."

Lông mày Dược Lão hơi nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ giận giữ dữ, nói: "Người...."

"Lão nhân gia!" mắt thấy hắn sắp nổi giận, ta vội vàng ngăn đầu, nói rằng: "Ngài không nên làm khó vị tráng sĩ này."

Dược lão quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, tựa hồ muốn nói cái gì, ta đã cười nhạt một tiếng, nói: "Vị tráng sĩ này cũng là làm theo khả năng của mình, hấn cứu ta đi ra ngoài cũng không khó, nhưng chúng ta cũng không thể ra khỏi kinh thành."

Lão nhân gia hơi khẽ cau mày: "Nói như thế nào?"

"Mỗi ngày Tứ Hoàng Tử đều sẽ đến thăm vấn ta, hấn cứu ta ra ngoài, không tới nửa ngày cũng sẽ bị phát hiện, huống hồ ta còn liên quan đến vụ án lớn hoàng hậu bị hạ độc mà chết, đến lúc đó chỉ sợ là hoàng thành sẽ bị phong tỏa, toàn bộ quân đội từ cấm thành cũng sẽ bị điều động; ta lại bị thương cả người, nếu hấn mang theo một phế nhân như ta, thì cho dù như thế nào cũng không có khả năng ra khỏi kinh thành trong nửa ngày, chỉ sợ đến lúc đó sẽ liên lụy hấn, chẳng phải là đã không ăn trộm được gà còn mất nắm gạo?"

Dược lão nghe xong lời của ta, thờ dãi, ngược lại người mặc áo đen kia, có chút ngoài ý muốn nhìn ta.

Hắn trầm mặc một chút, nói rằng: "Vụ án của ngươi, ta cũng nghe nói, thế nhưng còn có một chút chuyện ngươi không biết."

"Cái gì?"

"Nghe nói Tam điện hạ của các ngươi đã thông báo cho hình bộ, ngày hôm nay sẽ xét xử công khai vụ án này, ngay cả hoàng thượng và hoàng hậu cũng phải chờ xét xử."

Ta kinh ngạc, ngày hôm nay Bùi Nguyên Hạo sẽ xét xử công khai?

Thế nhưng, ba ngày nay, hấn vẫn chưa có tới tìm ta, ngay cả khẩu cung của nghi phạm cũng không hỏi, không có bất cứ đầu mối gì, hấn xét xử công khai như thế nào?

"Nếu như ta đoán không sai, vào hôm nay vị Tứ Hoàng Tử kia của các ngươi, nhất định sẽ khiến cho ngươi mở miệng, nếu như ngươi không mở miệng ——" ánh mắt của hấn lộ ra một tia sáng: "Có thể hấn sẽ cho ngươi vĩnh viễn không thể mở miệng."

Lời của hấn vừa nói xong, ở đằng xa đột nhiên truyền đến âm thanh cửa sắt bị mở.

Âm thanh ầm ầm ỳnh ỳnh như là sấm rền, trong lòng ta chấn động run lên, nhưng tiếng nói ngục tốt ở bên kia lập tức vang lên, lớn tiếng nói: "Các ngươi xảy ra chuyện gì?"

"... Ngõ? Đại nhân, đại nhân thứ tội!"

"Vì sao các ngươi đều ngủ?"

"Chúng ta, đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, bởi vì ——"

"Bớt nói lời thừa đi, đi xem phạm nhân còn ở đó hay không!"

Tiếng nói vừa dứt, những người đó lập tức chạy hướng phía bên này, ta lo lắng nhìn người mặc áo đen kia, sợ hãi hấn bị những người đó xô phải, hấn nhanh chóng một cước đạp lên hàng rào, thân hình mạnh mẽ giống như báo đen, lộn một cái bay lên trời cao, thả người nhảy vào trong góc tối.

Ba vòng lên xuống, người liền biến mất ở sâu trong chỗ tối u ám.

Thân thủ thật nhanh!

Ta sợ hãi than nhìn một màn trước mắt này, quay đầu lại nhìn Dược lão một chút, dường như cũng có thể mơ hồ cảm giác được, vị lão nhân ung dung thản nhiên trước mắt này, còn có người mặc áo đen kia, tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường.

Bọn họ như vậy, ngược lại rất giống trong lời đồn hiệp khách vi phạm điều cấm hoặc giảng hồ cường đạo!

Ta hình như, trong lúc vô ý chọc tới một ít người căn bản không nên trêu chọc!

Không cho ta suy nghĩ nhiều, những ngục tốt kia đã chạy đến, nhìn ta an an ổn ổn đứng ở trong phòng giam, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, lập tức mở cửa lao, hung hấn xông vào kéo ta đi: "Đi!"

"Làm gì?"

Ta nhất thời căng thẳng, bình thường Bùi Nguyên Sâm đều là nửa đêm mới thăm vấn ta, nhưng bây giờ còn là ban ngày!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Đánh gãy xương sườn của nàng ta cho ta!

Bọn họ thô bạo lôi ta ra khỏi nhà lao, đi qua con đường hẹp dài u ám, rất nhanh liền đến phòng thẩm vấn, quả nhiên là Bùi Nguyên Sâm đã ngồi ở đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ta.

"Thế nào, ngày hôm nay ngươi còn không chịu nhận tội sao?"

"..."

Vừa nghĩ tới lời người áo đen kia nói, ta lạnh run, sắc mặt tái nhợt nhìn hắn.

Trong mắt Bùi Nguyên Sâm lóe lên một tia u ám, giọng nói trầm xuống nói với người bên cạnh: "Dùng hình!"

Tiếng nói vừa dứt, những người đó liền lôi ta buộc lên trên kệ sắt ở trung tâm, xích sắt lạnh như băng trói tay chân ta lại, ta thậm chí nghĩ thấy mùi máu tươi nồng nặc trên xích sắt, nhất định có không ít người chết ở đây.

Hắn, thật sự muốn giết ta sao?

Sở dĩ Bùi Nguyên Sâm muốn thẩm vấn ngày hôm nay, mà không đợi được đến nửa đêm, bây giờ trực tiếp tới đây, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã?

"Bản cung hỏi lại ngươi lần cuối cùng." Âm thanh u ám của Bùi Nguyên Sâm vang lên ở trong này, giống như truyền tới lời vẫy gọi từ địa ngục, ta nghe mà toàn thân run lên, hắn ngồi ở trong góc tối của căn phòng, lạnh lùng nhìn ta: "Có phải là Tam Hoàng Tử, sai sử ngươi hạ độc hoàng hậu hay không?"

"...."

"Nói!"

Hắn đã mất đi tính nhẫn nại, hung hăng một chương vỗ lên bàn.

Ta gắt gao cắn môi dưới: "Không ai sai sử, nô tỳ, cũng không có hạ độc!"

"Được, tốt!"

Trên mặt của hắn nhe răng cười lộ ra vẻ dữ tợn như dã thú vậy, quay đầu nói với cai ngục ở hai bên trái phải: "Động thủ!"

Tên cai ngục kia không chần chờ chút nào, một cây côn đồng đi về hướng ta, côn đồng lớn như cánh tay người vậy, bề mặt hoa văn nhiều màu, đầu côn là khuôn mặt một con thú dữ tợn, miệng to dài như chậu máu, dường như tùy thời sẽ nuốt tống mạng con người.

Tay người kia cầm côn, hung hăng đánh vào bụng dưới _____

"A! _____"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng toàn bộ thiên lao.

Ta đau đến đầu đầy mồ hôi, nhưng không có cách nào cuộn mình đứng dậy, chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều sẽ vỡ vụn, loại đau này không phải là người bình thường có thể tưởng tượng, hoảng hốt nhìn cây dây cai ngục nắm trong tay, dường như lại muốn tới nữa, giờ khắc này ta thật hận không thể ngay lập tức chết đi, cho dù bị một đao giết, cũng tốt hơn chịu cực hình như vậy.

Phanh -- lại tới nữa.

Ta đã đau đến cả người đều co quắp, sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy.

"Còn không nói, phải không?"

Ta dùng sức nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy ròng ròng xuống, gắt gao cắn răng.

"Lần này, đánh gãy xương sườn của nàng cho ta!"

"Vâng!"

Tên cai ngục kia nhận lệnh, nắm cây côn đồng đang muốn đánh về phía ta, đột nhiên, trong thiên lao rơi vào một mảnh yên tĩnh, có một loại sức mạnh cường đại không nói ra được lan tràn trong không khí, hình như lúc này cả nhà tù đang bị một người khổng lồ chế, sát khí của hắn thâm nhập, tập kích vào trong tim của mỗi người.

Xung quanh mỗi một người cai ngục kia đều lộ vẻ xúc động, căng thẳng lên.

Bùi Nguyên Sâm cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lập tức cảm thấy bầu không khí biến hóa, vội vàng vừa xoay người vừa nhìn xung quanh: "Xảy

ra chuyện gì? Ở đây còn có người khác?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Xét xử công khai chỉ có một con đường chết

Lẽ nào, là người áo đen kia? Hắn sẽ ra tay cứu ta sao?

Chỉ nghe một tiếng nổ, cửa đại lao đột nhiên bị người hung hăng đụng vỡ, ánh nắng lập tức chiếu vào phòng thẩm vấn âm u, chói chang khiến tất cả mọi người nhắm nghiền mắt.

Ta cật lực ngẩng đầu, nhìn thân ảnh cao lớn quen thuộc đứng ở cửa.

Trường bào đen nhánh, bị gió thổi bay phất phới, bên trong cặp mắt giống như viên đá màu đen lấp lánh kia là ánh mắt bình tĩnh như hồ băng, lạnh lùng nhìn hết thấy ở trước mắt, dường như muốn đem tất cả mọi thứ đều đông lại thành băng, tất cả cai ngục vừa nhìn thấy hắn, mặt đều không còn chút máu, quý xuống bái lạy: "Bái —— bái kiến Tam điện hạ!"

Là —— Bùi Nguyên Hạo.

"Tam ca?!"

Bùi Nguyên Sâm thất kinh, hiển nhiên thật không ngờ hắn sẽ tới nơi này, Bùi Nguyên Hạo từng bước từng bước từ trên thềm đá đi xuống, không coi ai ra gì đi tới trước mặt của ta, nhắc tay, nâng cằm ta lên, nhìn mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt của ta.

"Còn sống không?"

"..." Ta cắn môi dưới, hơi thở đã rất yếu ớt.

"Người đâu, áp giải phạm nhân qua Hình bộ, chờ đợi thẩm vấn."

"Vâng!" Người của hắn đã đợi ở cửa từ lâu, vừa nghe lời này lập tức vọt vào, cõ xích sắt trên tay của ta, áp giải ta đi ra ngoài.

Từ quý môn quan kiểm trở về một cái mạng, lúc này ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, tinh thần mệt mỏi, suýt nữa bất tỉnh đi, nhưng cũng là lúc này, ta đột nhiên phát hiện, cái loại sát khí bao trùm phòng thẩm vấn này trong nháy mắt đó, toàn bộ đều biến mất hầu như không còn.

Ta theo bản năng liếc mắt nhìn Bùi Nguyên Hạo, chỉ thấy hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Bùi Nguyên Sâm, sau đó liền đi ra khỏi đại lao.

Chỉ chớp lát sau, ta đã bị bọn họ dẫn tới đại sảnh Hình bộ, ở đây sớm đã được bố trí thỏa đáng, hai bên trái phải đại sảnh cũng đã có người ngồi chờ xét xử, ngoại trừ Thượng thư Hình bộ, Thị lang và Thư lại, ta liếc mắt liền thấy hoàng thượng và hoàng hậu ngồi ở vị trí dễ thấy nhất, mà Thái Tử và Tề Vương cũng đã ngồi bên cạnh.

Mấy ngày nay cả người của ta đã bị cực hình đánh nát, ta bị mấy người thị vệ kéo vào đại sảnh Hình bộ, Bùi Nguyên Phong vừa nhìn thấy bộ dáng của ta, ánh mắt liền đỏ, quay sang Bùi Nguyên Hạo cả giận nói: "Tam ca, huynh làm sao có thể vu oan giả họa cho một cô gái yếu đuối như vậy?"

Bùi Nguyên Hạo không nói câu nào, từ từ ngồi xuống vị trí chủ thẩm.

"Tam ca, huynh hơi quá đáng!"

Ta ngẩng đầu, yếu ớt nói: "Điện hạ, cái này —— không phải lỗi do Tam điện hạ."

"Không phải?" Hắn sừng sốt: "Vậy là ai? Kẻ nào khiến người thành như vậy?"

Bùi Nguyên Sâm vừa đi tới nghe thấy, hồ hững nói: "Là ta."

"Tứ ca, huynh ——"

"Tứ ca đây cũng vì thẩm vấn, độc hại hoàng hậu không phải chuyện đùa, không dùng chút thủ đoạn phạm nhân làm sao sẽ nhận tội?"

"Đã như vậy, đệ dùng... những cực hình này, phạm nhân đã nhận tội sao?"

Bùi Nguyên Hạo vừa mở miệng, trong không khí thật giống như chợt giảm đi độ nóng, mỗi người đều theo bản năng rung mình, Bùi Nguyên Sâm nhìn hắn một cái, rõ ràng có chút bối rối, nhưng vẫn là nhắm mắt nói: "Nha đầu chết tiệt này miệng thực cứng."

"Nói cách khác, đệ chưa hỏi được gì?"

"Nếu Tam ca có bản lĩnh như thế, vậy huynh hỏi một câu, xem có thể hỏi ra cái gì?"

Bùi Nguyên Sâm cũng là trần đầy tự tin, hẳn cũng biết, ba ngày nay Bùi Nguyên Hạo chưa từng tới thiên lao thăm vấn qua ta, chủ thăm mà ngay một điểm đầu mối và lời khai cũng không có, làm sao có thể phán quyết được sự đúng sai của một vụ án phức tạp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Công khai thăm vấn một đường sống chết (2)

Bùi Nguyên Hạo nhìn hần lạnh lùng cười, sau đó cúi đầu nhìn ta hỏi: "Nhạc Thanh Anh, bốn cung tới hỏi ngươi, trên dạ yến tết tám Lan, ngươi đã động tay động chân vào ngự thiện của Hoàng hậu?"

Bụng ta đau nhức, dường như không thở nổi, nhưng vẫn kiên trì mở miệng: "Nô tỳ đổi trả hạnh nhân của Ánh Tuyết phu nhân cho Hoàng hậu nương nương."

Đám người chung quanh đều chấn động.

Ân Hoàng hậu rung mình, Hoàng Đế liền tức giận nói: "Quả nhiên là ngươi hạ độc, người đâu!"

"Phụ Hoàng!" Bùi Nguyên Hạo vội vàng cắt ngang: "Chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, nếu đúng là nàng ta hạ độc, nàng ta hà tất phải đổi lại hai chén trà đó, nếu vậy người bị trúng độc đã là Hoàng hậu rồi!"

Hoàng Đế nhú mày, cũng bắt đầu có phản ứng, lập tức trừng mắt quát lớn: "Thành thật khai hết ra, bằng không trăm sẽ chu di cửu tộc nhà ngươi!"

Bùi Nguyên Hạo cũng hỏi: "Vì sao ngươi lại phải đổi hai chén trà đó?"

Ta thận trọng liếc nhìn Hoàng hậu một cái, không biết vì sao ánh mắt bà ta lại lạnh lùng như kim châm, không hề có một chút vui sướng nào sau khi thoát khỏi vận rủi, ngược lại càng thêm nghiêm khắc. Ta liền nói: "Bởi vì nô tỳ nghĩ thấy hương hoa quế trong trà hạnh nhân của Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghĩ, Hoàng hậu nương nương vốn chán ghét hương hoa quế, cho nên..."

Hai từ "hoa quế" vừa thoát ra khỏi miệng, bầu không khí liền trở nên ngưng trọng.

Sắc mặt Ân Hoàng hậu lập tức trở nên khó coi, mà Hoàng Đế ngồi cạnh bà cũng vô cùng u ám.

Bùi Nguyên Hạo lại hỏi: "Sao ngươi lại nghĩ Hoàng hậu chán ghét hương hoa quế?"

Ta quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Nguyên Phong, trên mặt hần liền lộ ra tia vui mừng, vội vàng gật đầu với ta, ta nhẹ nhàng nói: "Tề Vương Điện hạ từng nhắc đến chuyện này với nô tỳ, nói mẫu thân của Điện hạ không thích hương hoa quế, chỉ có điều vào thời điểm đó Điện hạ còn chưa để lộ thân phận của mình, nên nô tỳ cũng không ngờ người mà Điện hạ nói đến là Hoàng hậu nương nương. Mãi đến khi nô tỳ tới dạ yến mới biết được người mà nô tỳ đã kết giao chính là Tề Vương, vì thế nô tỳ đã lớn mật suy đoán, Hoàng hậu nương nương không thích hương hoa quế."

Lời của ta vừa dứt, Bùi Nguyên Phong cũng đứng dậy nói: "Không sai, chuyện này chính là do nhi thần nói với Thanh Anh."

Ân Hoàng hậu nhìn ta nói: "Thật không ngờ, một cung tỳ nhỏ nhỏ như ngươi lại rất lanh lợi, trong thời gian ngắn như vậy có thể đoán ra bốn cung không thích hoa quế."

"Nương nương khen trật rồi ạ."

Ta cúi đầu trước, cảm nhận được vết thương trên người càng ngày càng đau, mồ hôi đã đổ từng giọt xuống sàn thành vũng, hô hấp cũng càng lúc càng khó khăn.

Bùi Nguyên Sâm lạnh lùng nói: "Cho dù nàng ta có đổi lại chén trà có hoa quế thì thế nào? Có khi hoa quế chính là nàng ta bỏ vào, vtn vào đó làm có chối tội cho mình."

Trái tim ta trùng xuống, xem ra Bùi Nguyên Sâm nhất định phải đẩy ta vào chỗ chết.

Bùi Nguyên Hạo hỏi: "Nhạc Thanh Anh, hoa quế là do ngươi bỏ vào?"

"Không phải!"

Hắn chậm rãi đến trước mặt ta, ngồi xổm xuống nhìn vào mắt ta: “Thế người có biết ai đã bỏ hoa quế vào chén của Hoàng hậu nương nương không?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Công khai thẩm vấn một đường sống chết (3)

Ánh mắt của hắn sắc bén như muốn xuyên thủng linh hồn của ta, ta theo bản năng đảo mắt tránh được ánh mắt của hắn: “Ta...”

Nói còn chưa dứt lời, Bùi Nguyên Sâm nhân tận sung tức nói: “Hỏi nàng? Đồ là nàng ta đổi, hoa quế cũng là nàng ta bỏ vào, độc cũng là nàng ta hạ, nàng ta làm như vậy, chỉ là vì che giấu người sai khiến sau lưng mà thôi.”

Bùi Nguyên Hạo từ từ quay đầu nhìn hắn: “Từ đệ, người liền khẳng định như vậy?”

“Hừ, nếu không, người ép cung để cho nàng ta khai ra, ai là người hạ hoa quế.”

“Không cần ép cung nàng ta.” Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nói: “Bản cung đã bắt người, hơn nữa đã làm cho bọn họ đồng ý nhận tội rồi.”

Cái gì?

Người trên đại đường đều kinh ngạc, ta cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn vung tay lên nói: “Dẫn người đi.” Bên ngoài đại đường lập tức vang lên tiếng bước chân hỗn độn, quay đầu vừa thấy, thực ra là mấy người Hồng Vi bị áp giải đi lên, tóc mai tán loạn, trên mặt đầy nước mắt, lớp trang điểm hóa thành bùn nhão, chật vật không chịu nổi.

“Điện hạ, điện hạ tha mạng!”

“Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp không dám nữa!”

Trên đại đường lập tức lâm vào hỗn loạn, Hoàng thượng và Hoàng hậu đối với cảnh tượng trước mặt, cũng có chút không biết phải làm sao, Hoàng thượng quát to: “Đây là có chuyện gì?”

Bùi Nguyên Hạo từ từ tiêu sái đến trước mặt Hồng Vi, trên mặt của nàng vẫn còn lại vết thương, hiển nhiên là do đã chịu qua hành hình, như là chim sợ cành cong hốt hoảng không thôi, dập đầu liên tục nói: “Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp là vì hãm hại phu nhân Ánh Tuyết, cho nên mới hồ đồ trong chốc lát, hợp mưu với mấy người bọn họ, thả hoa quế vào chén của nương nương, thần thiếp biết tội rồi.”

Lời kia vừa thốt ra, trên mặt Hoàng hậu lộ ra vẻ hiểu rõ.

Địa vị của nàng cao quý đứng đầu lục cung, hậu cung tranh đấu còn khắc nghiệt hơn mấy người phu nhân trong Thượng Dương cung này nhiều, một loại thủ pháp này đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là trò trẻ con, cho nên nàng cũng có thể hiểu được, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy rồi.

Tuy là nàng hiểu rõ, nhưng giờ khắc này, ta cũng đã kinh ngạc không nói nên lời.

Thời gian ba ngày nay, Bùi Nguyên Hạo chưa tới tìm ta, hóa ra cũng không phải hắn không quan tâm đến vụ án này, mà là hoàn toàn bỏ qua ta, từ gốc tra lên, nước từ nguồn sông chảy xuống, đánh rắn phải đánh đập đầu, một lần hành động liền tìm được căn nguyên vấn đề, hơn nữa, những người này trước đây đều là cơ thiếp hầu hạ hắn, vậy mà hắn có thể không lưu tình chút nào dùng hình bức cung.

Người như vậy, thật đáng sợ...

Ta quỳ trên mặt đất, từng trận đau nhức đánh úp lại, đau đến mức hít thở cũng trở nên khó khăn.

“Áp giải xuống, chờ xét xử.”

Hắn ra lệnh một tiếng, mấy người Hồng Vi đã bị kéo xuống, nhìn bọn họ khóc kêu thê lương như vậy, chỉ sợ đợi bọn họ chính là kết cục thê thảm.

Lúc này, Ân Hoàng hậu từ từ nói: “Tra hỏi lâu, chỉ tra ra được những thứ vô dụng này, Tam điện hạ, người cũng không nên tránh nặng tìm nhẹ, bản cung muốn người tìm ra người hạ độc.”

Bùi Nguyên Sâm nói tiếp lời của nàng, lạnh lùng: “Đúng thế, ai biết có phải có người thay đổi lời khai, giấu chuyện này cho qua đi. Có bản lĩnh thì đừng đùn đẩy cho vài người phụ nữ không quan trọng tới gánh tội thay.”

Bùi Nguyên Hạo cũng cười lạnh nhìn hắn: “Nếu như người có bản lĩnh, thì làm gì có chuyện hành hình nàng ta ba ngày liền vẫn không hỏi ra được một câu nào.”

Trái tim của ta mạnh mẽ căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Công khai thẩm vấn một đường sống chết (4)

Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuần mỵ kia, rét lạnh.

Vết thương trên người không có khắc nào dùng mang lại đau đớn, dường như nóng rát lan tràn đến trong lòng, ta quỳ trên mặt đất hoàn toàn không thể động đậy, cả người không ngừng co rút, run rẩy.

Nghĩ tới ba ngày nay ở trong thiên lao phải chịu những khổ sở này, trái tim của ta đều đã nhanh chóng co rút, mà khi hắn nói ra những lời này, ngay cả lông mi cũng không nhú lại một chút, giống như hoàn toàn không quan trọng.

Hắn như thế nào liền không lo lắng, nhờ đâu sẽ có tai nạn chết người?

Chỉ có điều, có lẽ đây mới là Hoàng tử nhà trời, cho dù ta thật sự chết trong thiên lao, chết dưới sự hành hình của Bùi Nguyên Sâm, hắn cũng sẽ không liếc ta thêm một cái, làm sao hắn lại có thể để ý, một cung nữ ti tiện nhỏ nhỏ bằng con kiến?

Ha ha

Ta không nhịn được nở nụ cười, vừa cười, mồ hôi lạnh điên cuồng trào ra hai bên trán, cả người rét run, lạnh đến mức dường như ta sắp không chịu nổi rồi.

Dường như cảm giác được gì đó, Bùi Nguyên Hạo nhìn ta một cái, ta nhàn nhạt quay đầu, tránh được ánh mắt của hắn, hắn nghiêng răng.

“Hai người các ngươi, lại vẫn ở trong này không thích đáng?” Lúc này, Hoàng thượng này giờ vẫn im lặng không nói gì rốt cục cũng mở miệng, sắc mặt âm trầm, chỉ vào Bùi Nguyên Sâm nói: “Trẫm cho ngươi đến đốc thúc án này, là cho ngươi trợ giúp với Tam ca tra rõ sự thật, không phải cho ngươi đến nói mát.”

“Nhi thần biết tội!”

Hoàng thượng ho khan hai tiếng, lại nói với Bùi Nguyên Hạo: “Ngươi điều tra hồi lâu, chẳng lẽ chỉ tra ra được những thứ gièm pha tranh giành của tình nhân này?”

Bùi Nguyên Hạo vội vàng nói: “Phụ hoàng, nhi thần còn tra ra được một manh mối khác.”

“A...? Manh mối gì?”

“Nhi thần đã điều tra tờ danh sách ghi lại lịch ra ngoài của người làm trong Ngự Thiện phòng và Thượng Dương Cung, đều không có gì khác thường, cho nên nhi thần đã đến Thái Y viện. Thái y phát hiện, Ánh Tuyết đã trúng độc, độc tính vô cùng kịch liệt, cách thức điều chế cũng cực kỳ phức tạp, chỉ có điều khi Thái Y điều chế thuốc giải độc, phát hiện được trong độc dược có một loại dược liệu độc đáo, tên là Tủy Tùy Hoa.”

“Tủy Tùy Hoa?”

“Loại dược liệu này vô cùng thần kỳ, chỉ vào lúc hoa nở mới có độc tính, từ khi hoa nở đến lúc héo rũ, thời gian trước sau chỉ trong một khắc, độc tính sẽ lập tức biến mất. Cho nên, người chế độc nhất định phải hái hoa trong thời gian này, tinh luyện làm thuốc, nếu không thì hoàn toàn không có hiệu quả.”

“Lại có loại dược liệu thần kỳ như thế?” Hoàng thượng nhíu mày, lại nói thêm: “Vậy manh mối ngươi nói là...”

“Nhi thần tra được, loại hoa này, chỉ sinh trưởng ở phương Nam, trên phố phường không hề có, muốn mua về, cũng chỉ có thể giao dịch ở chợ đêm.”

Phương Nam!

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Hoàng đế lập tức thay đổi, tất cả đại đường hình bộ cũng lập tức rơi vào yên lặng.

Đương kim Thiên tử đều không phải là người Hán, mà là dân tộc phương Bắc nhập quan thống trị, tuy trải qua mấy chục năm đồng hóa, vẫn không thể thu cả Trung Nguyên vào trong túi, hơn nữa vùng đất Giang Nam rất nhiều danh sĩ, đến nay vẫn gọi triều đình là Bắc Triều, cho dù bị quản chế dưới chân thiên tử, lại thủy chung không chịu quy phục về mặt tinh thần.

Cho nên, hai chữ phương Nam này, đối với người trong triều mà nói, cũng không phải chỉ là tên gọi một vùng đất.

Nó bao hàm cả con người nơi đó, tinh thần nơi đó, đôi kháng tàn sát khốc liệt nơi đó.

Ân Hoàng Hậu liếc mắt nhìn Bùi Nguyên Hạo một cái, khóe miệng cong lên mang ý cười như có như không, từ từ nói: “Lần này kéo đến bên ngoài cả nghìn dặm rồi, ý của Tam Hoàng tử là, người muốn hạ độc bốn hậu, là đến từ phương nam?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Nữ nhân này, không đơn thuần như thế

Bùi Nguyên Hạo vừa nghe, vén vạt áo quỳ lạy dưới đất, nói với Hoàng thượng: “Phụ hoàng, nhi thần đồng ý xin phụ Hoàng chấp thuận cho nhi thần ngay hôm nay khởi hành về phương nam, tra rõ việc này.”

Câu này vừa ra khỏi miệng, người trên đại đường đều kinh ngạc không thôi.

Xuôi nam, vì vụ án này, đường đường là Tam đại Hoàng tử nhà trời mà muốn đích thân đi thăm dò, mà nơi đến, là đạo kiếm rình rập, cường đạo hoành hành phương nam, không chỉ có bọn họ, ngay cả ta đến chút ý thức còn sót lại cũng dần tan rã, cũng kinh hãi mở to mắt nhìn hắn.

“Vụ án này, người muốn đích thân xuôi nam?”

“Phụ hoàng,” Bùi Nguyên Hạo nói: “Nhi thần không tìm được kẻ phạm tội, vụ án này không thể tính là xong. Nhi thần nhất định phải đem vụ án này điều tra cho ra được manh mối, cho Hoàng Hậu một cái công đạo, cũng trả lại cho những người liên quan sự trong sạch!”

Lời này của hắn nói có khí phách, cũng không có đường sống cứu vãn được.

Trên thực tế, trước đây tuy lời của Bùi Nguyên Sâm nói là khiêu khích, nhưng mỗi một câu đều để cho hắn không có đường lui, Thượng Dương cung là của hắn, người sắp xếp bữa tiệc cũng là phu nhân Ánh Tuyết của hắn, người giữ trò lại là cơ thiếp của hắn, mà người đối chọi trả là ta, mỗi một chuyện đều không thoát khỏi liên quan đến hắn.

Hoàng thượng lặng lẽ nhìn hắn, qua rất lâu, chậm rãi nói: “Được.”

“Tạ phụ hoàng.”

Tra án đến đây, coi như là chấm dứt, thậm chí ta nghe được Thượng Thư và vài vị thị lang thở dài, không khí trên đại đường bây giờ mới thoáng dịu đi một chút, nhưng lập tức, ánh mắt mọi người lại rơi vào trên người ta.

Chỉ có ta, lại vẫn quỳ ở nơi đó, chờ đợi phán xử.

Hoàng thượng nhìn ta một cái, nói với Bùi Nguyên Hạo: “Lão Tam, cung nữ này, người định xử lý thế nào?”

“Xử lý?” Vừa nghe hai chữ này, Bùi Nguyên Phong ngồi ở một bên lại nóng nảy, vội vàng đứng dậy nói: “Phụ hoàng, vừa rồi không phải đã chứng thực sao, người giữ trò là mấy người cơ thiếp kia, không liên quan gì đến Thanh Anh!”

Hoàng thượng hơi nhíu mày lại, vừa muốn mở miệng, Bùi Nguyên Hạo đứng bên cạnh ta liền lạnh lùng nói: “Ngũ đệ, lời này nói quá sớm rồi.”

“Cái gì?”

Không chỉ có Bùi Nguyên Phong, ngay cả ta cũng kinh hãi, từ từ ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn hắn, trên mặt hắn vẫn là vẻ lạnh lẽo như cũ, không mang theo một chút nhiệt độ: “Tuy nói là bọn Hồng Vi đã nhận tội, nhưng bọn họ chỉ nhận đã thả hoa quế vào chén của Hoàng Hậu, còn việc người hạ độc có phải là Nhạc Thanh Anh không thì còn chưa thể bàn luận được.”

“Nhưng là...” Bùi Nguyên Phong gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt: “Thanh Anh không phải là người như thế, nàng sẽ không làm chuyện như vậy!”

Bùi Nguyên Hạo hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, đột nhiên cười lạnh nói: “Ngũ đệ, đệ nhận thức nàng ta được bao lâu, đệ hiểu biết về nàng ta sao?”

“Huynh...”

“Nữ nhân này, cũng không đơn thuần như đệ nghĩ.”

Những lời này như một chiếc búa tạ, trùng điệp gõ vào trong lòng ta, trong lúc này, ta cảm thấy được tâm tính thiện lương giống như xoắn bện lại, đau đến mức hít thở không thông, thân thể đau nhức như thủy triều dâng lên tràn đầy trời đất, trong nháy mắt liền nhấn chìm ta.

Khi ta mất đi ý thức, lúc cảm đầu ngã quy xuống, nghe được một câu sau cùng, là Bùi Nguyên Tu, âm thanh ôn nhuận của hân nhệ nhàng vang lên trên đại đường.

“Một khi đã vậy, Tam đệ, đệ muốn đối đãi với Thanh Anh như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Người đang sợ ta?

Bị đưa về đường thương đã nhiều ngày, mỗi ngày Tề vương đều đến thăm ta, hai ngày sau khi về, ta sốt cao không lùi, bị thương nặng mức ngay cả đứng dậy cũng khó, hân gấp đến độ sút đầu mê trán dần theo thái y vội tới chẩn bệnh cho ta, chờ tình huống của ta tốt hơn một chút, hân liền canh trù ở đầu giường, đôi khi còn canh giữ trong thời gian rất dài.

Nếu là người bình thường, có một người đệ đệ như thế, cuộc đời này chỉ vậy là đủ.

Nhưng, hân là hoàng tử nhà trời, là Tề vương điện hạ.

Ta có ngốc, có cổ hủ, cũng sẽ không ngốc đến mức kia, vì thế cười nhạt một tiếng: "Du Nhi, sau này đừng nói đến chuyện này nữa, vụ án của ta còn chưa xong."

Ngày đó hôn mê bất tỉnh trên đại đường Hình bộ, tỉnh lại đã ở Dịch Đình, ta cũng không biết kết quả thẩm tra cuối cùng là gì, mà câu nói cuối cùng Thái tử hỏi Bùi Nguyên Hạo, hân trả lời như thế nào.

Ta sẽ không khờ dại cho rằng, hân cứ như vậy ném ta về Dịch Đình là xong, ta chỉ không biết, Bùi Nguyên Hạo sẽ xử lý ta như thế nào.

Rửa mặt chải đầu xong, Du Nhi bày một ít đồ trong hộp đựng thức ăn ra, là một chút cháo trắng rau dưa, nàng ấy lấy một ít dưa cùng thịt muối cho vào trong cháo, sau đó bung đến bên giường, dứt cho ta từng chút một.

Du Nhi cũng không phải cô nương cẩn thận, nàng ấy tùy tiện đã quen, lỗ mẫn như con hổ nhỏ, nhưng mấy ngày nay chăm sóc ta rất cẩn thận, có lẽ ngay cả phi tần trong cung cũng không được hưởng đãi ngộ như vậy, nàng ấy cẩn thận thổi nguội cháo, lúc dứt cho ta còn dịu dàng hỏi: "Nóng không?"

Ánh mắt có chút ướt át, ta nhẹ nhàng lắc đầu.

Vừa mới ăn vài miếng, liền nghe thấy ở cửa truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nghe đến tiếng bước chân, Du Nhi lập tức chớp mắt vài cái với ta, vội vàng giống như mọi ngày đứng ra cửa, chuẩn bị quỳ lạy: "Nô tỳ bái kiến Tề - - "

Còn chưa nói xong chữ còn lại, ta và nàng ấy đều ngây dại.

Đứng ở cửa, không phải Tề vương ngày ngày vui vẻ đến thăm ta, mà là nam tử toàn thân áo trắng như tuyết, gương mặt tuấn tú sâu sắc, hân đứng dưới ánh mặt trời, thoáng nhìn như trích tiên.

Bùi Nguyên Tu?! Sao hân có thể tới đây?!

Sắc mặt Du Nhi trắng bệch, phập một tiếng quỳ xuống: "Thái... Thái tử...? Nô tỳ bái kiến Thái tử điện hạ!"

Thấy một màn này, không biết vì sao ta có chút hoảng hốt, trước mắt lập tức hiện lên lần đầu tiên ta thấy Thái tử, tựa hồ cũng là như thế này. Chẳng qua khi đó, là ở Nội Tàng Các, là nơi không tranh không giành, an tĩnh yên bình, ngăn ngừn có mấy tháng, cái gì cũng đã thay đổi.

Bùi Nguyên Tu từ từ đi đến, nhìn nàng ấy một cái: "Lui ra đi."

"Vâng, nô tỳ cáo lui."

Du Nhi thật cẩn thận đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta và hân.

Lúc còn ở Nội Tàng Các, ta cũng thường xuyên một mình ở chung với hân, nhưng lúc đó hân lạnh nhạt, ta cũng lạnh nhạt, ánh mặt trời ấm áp rải đầy Nội Tàng Các nho nhỏ, cho dù không nói gì, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ; nhưng giờ khắc này, chỉ là hân từng bước tiến gần lại khiến ta cảm thấy bất an.

Tựa hồ ý thức được cái gì, ngay lúc Bùi Nguyên Tu còn cách ta hai ba bước, liền dừng lại.

Hắn lẳng lặng nhìn ta vào mắt ta, đột nhiên nói: "Người đang sợ ta?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ta chưa hẳn có thể nhìn thấu người

Ta cúi đầu: "Thái tử chính là Thái tử một nước, uy phong凛冽, không giận tự uy, người gặp người khiếp, theo lý thường chính là phải như vậy."

"Vậy vì sao, ban đầu ở Nội Tàng Các, người chưa từng sợ ta?"

"..."

Một bàn tay từ từ duỗi đến, nâng cằm ta lên, tuy lực không lớn, nhưng lại mang đến một loại cảm giác không thể kháng cự, ta chỉ có thể ngẩng đầu, chống lại cặp mắt dịu dàng kia, hắn nhìn ta nói: "Vì sao người phải sợ ta?"

Ánh mắt của hắn, vẫn ôn nhuận như ngọc, giống hệt ánh mắt trong tối hôm đó tại dạ yến, nhưng người dịu dàng như thế, có thể nói, đủ để khiến cho trái tim một người cảm thấy băng giá.

Giống như nhìn thấu tâm tư của ta, hắn nói: "Thanh Anh, là vì người thấy ta xử lý Hạ gia quá vô tình, cho nên sợ ta, phải không?"

"..."

Hắn khẽ thở dài: "Người cũng biết, vì sao ta phải đồng ý với cách làm của Tứ đệ?"

"..."

Hắn nhẹ nhàng buông ra ta, nói: "Hạ Thanh Châu không chỉ có mị mai triều chính, hắn còn ở sau lưng cấu kết với cường đạo phía Nam, nếu như không nghiêm trị một nhà hắn, chỉ sợ khám xét nhà vẫn chưa đủ; Hạ Liên Sinh trời sinh nam lại mang dáng vẻ nữ nhân, xinh đẹp động lòng người, rất có tiếng trong cái vòng luẩn quẩn ở kinh thành này, hắn được Tứ đệ thu nhận, cũng chỉ có phục vụ một người là Tứ đệ, nếu phải sung quân, chỉ sợ kết cục của hắn so với - - kỹ nữ còn thảm hại."

Nghe xong hắn nói, đầu ngón tay vốn lạnh lẽo của ta lại có chút run rẩy.

Thông đồng với cường đạo, chế nhạo triều chính, luận quốc pháp muốn trị tội sẽ liên lụy đến ba đời, bỏ Hạ Thanh Châu, ít nhất còn có thể bảo toàn tính mạng cho mấy chục mạng người; mà Hạ Liên Sinh, ta cũng loáng thoáng nghe nói qua thanh danh nổi tiếng xinh đẹp của người này, giấu lại người như vậy phải sung quân, chỉ sợ vẫn còn không đến nửa đường liền bị hành hạ đến chết.

Điều ta không nghĩ tới chính là - - hắn vậy mà lại đến giải thích với ta.

"Thanh Anh, kỳ thật ta - - "

Nhìn hắn tựa hồ như còn muốn nói gì đó, ta khẽ mở miệng, ngắt lời hắn, nói: "Thái tử điện hạ làm việc, tự nhiên có đạo lý của điện hạ, là Thanh Anh ngu dại."

Bằng quơ một câu lại khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng, ta hạ mắt, yên lặng nhìn đầu ngón tay chính mình, ta có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn đang nhìn ta, nhưng cuối cùng ta vẫn không nhìn hắn.

Không biết đã qua bao lâu, ta nghe thấy hắn thở dài một hơi.

"Thanh Anh."

"..."

"Cho dù có một ngày, người nhìn thấu ta, ta cũng không nhất định có thể nhìn thấu người."

Trong lòng ta run lên, từ từ giương mắt, mà hắn cũng chậm rãi đứng thẳng người, trên mặt lạnh nhạt lại như bắt đầu dĩ cười, nói: "Có đôi khi, ta thật hy vọng sẽ không biết tên người, mà người, vẫn sẽ ở lại Nội Tàng Các, còn có thể lấy cho ta một quyển sách..."

Nói xong hắn liền xoay người, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Không biết vì sao, nhìn bóng lưng hắt từ từ biến mất dưới ánh mặt trời, rõ ràng là vị công tử tác phong nhanh nhẹn, hơi thở không nhiễm khói bụi trần gian, nhưng lại mang đến cho ta một loại cảm giác chua xót không thể hiểu nổi.

Bùi Nguyên Tu...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Đêm khuya vào Thượng Dương cung

Bùi Nguyên Tu đi được một lát, Du Nhi liền vào phòng, nằng nề ngồi bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đã lạnh đến thấu xương của ta, từng trận áp truyền đến, ta vừa ngẩng đầu cười cảm ơn nàng ấy, liền nghe nàng ấy nói: "Thanh Anh, Thái tử hắc - - hắc có phải cũng thích người không?"

"Cái gì?" Ta ngưng cười: "Du Nhi, người lại đang nói bậy bạ gì đó?"

"Nhưng, ta thấy hắc đối với người- - "

"Thái tử điện hạ có trái tim nhân hậu, đến thăm ta, cũng là thói thường của con người, người đừng đoán mò."

Du Nhi nhìn ta một hồi, thành thật nói: "Thanh Anh, người không biết đâu, mấy ngày người bị nhốt vào Thiên Lao, Thái tử một mực chạy đôn chạy đáo vì người. Ta nghe cung nữ theo hầu Hoàng hậu nói, Thái tử đã từng vì chuyện này mà đi cầu xin Hoàng hậu."

Trong lòng ta cả kinh, không nghĩ tới Bùi Nguyên Tu sẽ vì ta mà đi cầu Hoàng hậu.

Không, hắc không có khả năng thích ta, bên người có mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành như Nam Cung Ly Châu làm vợ, ai lại đi yêu một cung nữ bình thường như ta.

Huống hồ - - nghĩ tới mấy chuyện xảy ra từ lúc chúng ta quen biết nhau tới nay, ta phát hiện ra, hắc là một người rất thâm trầm, ta chưa từng nhìn thấu hắc, so với Bùi Nguyên Hạo hung ác nham hiểm vô thường, hắc càng khiến cho người ta đoán không ra.

Đây là hoàng tử nhà trời, mà hắc còn là Thái tử một nước, người như vậy, một cung nữ nhỏ nhỏ như ta sao có thể tiếp cận hắc?

Vì thế ta cười nhạt một tiếng: "Thái tử là người tốt, đối với ai cũng đều vậy cả, không hề chỉ mình ta. Du Nhi, người đừng nói bậy nữa."

Nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của ta, Du Nhi cũng chỉ có bĩu môi, không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ là có chút nghi hoặc quay đầu nhìn cửa lớn, kỳ lại nói: "Bình thường lúc này, Tề vương cũng đã đến đây, sao hôm nay còn chưa tới?"

Bùi Nguyên Phong xác thực là không có tới, hơn nữa đến tối, hắc cũng không tới.

Chuyện này cũng không khiến ta cảm thấy có gì không ổn, dù sao hắc đường đường là Tề vương điện hạ, ta cũng nhớ rõ lúc Hoàng hậu biết quan hệ của chúng ta, dáng vẻ cực kỳ không vui, bà ta đương nhiên không hy vọng đường đường một là vị hoàng tử lại quá thân thiết với một cung nữ, huống chi, ta còn là kẻ bị tình nghi đã hạ độc bà ta.

Cho nên, Bùi Nguyên Phong không đến, trái lại là một chuyện tốt.

Chẳng qua là tuy Bùi Nguyên Phong không tới, nhưng tùy tùng của Bùi Nguyên Hạo lại đến.

"Thanh Anh cô nương, Tam hoàng tử cho truyền."

Du Nhi đang đôi thuốc trên tay ta, vừa nghe thấy lời này, đầu ngón tay hai chúng ta đều run rẩy, Du Nhi nhìn ta, sắc mặt có chút trắng bệch: "Thanh Anh..."

Nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng ấy, ta an ủi nói: "Không có việc gì."

Nói xong, liền đứng dậy, đi theo tên tùy tùng kia.

Kể từ ngày đó sau khi thẩm tra trên đại đường Hình bộ xong, ta không có gặp qua Bùi Nguyên Hạo, tuy hắc đang chờ lệnh Hoàng thượng xuôi Nam, nhưng mấy ngày nay vẫn không hề có chút động tĩnh nào, cũng chưa hạ lệnh xử lý ta ra sao, cho nên, ít nhiều ta cũng đã có chút chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là, trễ như vậy gọi ta qua...

Trong lòng có chút nghi ngờ, đi theo tên tùy tùng kia rất lâu, rốt cục đến khi thấy được Thượng Dương cung nguy nga tráng lệ chìm trong hoàng hôn cách đó không xa, ta nghĩ nghĩ, vẫn có chút không nhận được hỏi: "Vị đại ca này, trề như vậy Tam điện hạ còn truyền ta có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Dám đùa giỡn tâm cơ đối với Bồn cung, người là người đầu tiên

Người nọ cười cười: "Trề như thế còn một mình đi tới, đương nhiên là trực đêm."

Trực đêm? Hai chữ hơi hột, lại làm cho ta cảm thấy nghi hoặc càng sâu hơn, ta vốn là thị nữ của Diêu Anh Tuyết, kiểu gì cũng không tới phiên ta đi trực đêm cho hần, huống hồ, vụ án này còn chưa xong, ta cũng coi như là người mang tội, tại sao phải để ta đi trực đêm?

Nhưng mặc kệ nghĩ như thế nào, đường dưới chân cứ đi từ từ là xong, chò ta ngẩng đầu một cái, đã đến trước cửa tam điện.

"Điện hạ, người tới."

Tùy tùng đi theo sau đứng ở cửa cúi đầu, sau đó quay đầu hướng ta nói: "Vào đi thôi." Nói xong, liền xoay người đi.

Đứng ở trong bóng đêm lạnh như băng, ta hơi có chút run rẩy, nhưng vẫn là lấy hết dũng khí, đẩy ra cánh cửa khép hờ, từ từ đi vào.

Đại điện hoàn toàn trống trải như trước, trên giá cấm nến bên giường, một ngọn nến nhẹ nhàng dập tắt, tỏa ra tầng tầng màn che một bóng người quen thuộc, hần ngồi sát ở đầu giường, quần áo màu đen hầu như dung nhập vào trong bóng đêm, chỉ có bên trong cặp mắt sạch sẽ lấp lánh rực rỡ, là bình tĩnh nhìn ta.

Ta đi tới cúi người cúi đầu: "Nô tỳ, bái kiến Tam điện hạ."

"Ừ, tắt đèn đi."

Giống như là hoàn toàn không cần giải thích, cũng không cần bất kỳ lời thuyết minh, hần cứ nằm xuống như vậy, mà ta cũng chỉ có thể đi tới, thổi tắt ngọn nến, sau đó mò lấy cây đèn bên giường, dựa sát tường ngồi xuống.

Tất cả, dường như đều giống như buổi tối hôm đó, cũng là yên tĩnh, mang theo một chút cảm giác căng thẳng không nói ra được.

Ta mở to mắt ở trong màn đêm đen như mực, một chút ử rử cũng không có, nghe tiếng hít thở đều đều của hần, chưa phát hiện ra đã nửa đêm rồi.

"Trà."

Âm thanh nhàn nhạt từ trong màn che vang ra, ta đứng dậy rót một chén trà, đưa đến bên giường, một cánh tay từ trong màn che vươn ra, nhưng lại không có nhận trà, mà là giống như lần trước, bắt lấy cổ tay của ta.

...!

Lúc này đây, ta không hề kinh ngạc,, thậm chí ngay cả nước trà cũng không có bị tràn ra, chỉ cần môi dưới, yên lặng cố sức muốn rút tay về, mà chủ nhân của cái tay kia cũng không chịu thả lỏng chút nào, ta cố sức, hần cũng cố sức, ta dừng lại, hần cũng dừng lại, nhưng là không chịu buông tay.

Nhưng mặc kệ giây dựa thế nào, ta và hần, thủy chung cũng không nói một câu.

Dần dần, rốt cuộc thành một loại giằng co.

Giằng co như vậy không bao lâu, trong màn che vang lên một tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng. Bùi Nguyên Hạo từ từ ngồi thẳng người, mắt xuyên thấu qua tầng sa mỏng nhìn ta, phảng phất như cách vô số mây mù: "Thế nào? Cảm giác mình oan ức?"

"..." Ta cắn môi dưới, không có mở miệng, trên tay vẫn đang yên lặng dùng sức.

Lúc này, tay hần thả lỏng một chút.

Ta sùng sốt, vừa muốn rút tay về, lại cảm giác được trên cổ tay chặt hơn, hần đột nhiên dùng sức lôi kéo cổ tay của ta, ta bất ngờ không kịp đề phòng,

thoáng cái té ngã xuống trên giường.

Hắn bắt đầu lần người, đặt ta ở dưới thân.

Lúc này đây, ta hoàn toàn hoảng hồn, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn hắn: "Điện hạ..."

Khóe môi đơn bạc hơi cong lên, ở dưới ánh sáng u ám, ta thấy trên mặt hắn hiện lên một nụ cười yếu ớt giống như quỷ vậy, rõ ràng là đang cười, nhưng thật giống như sau một khắc có thể cắn nuốt người.

"Người cũng đừng cảm giác mình oan ức."

Hắn cúi người, lạnh lùng nhìn ta: "Nhạc Thanh Anh, trong cái Thượng Dương cung này nữ nhân đùa giỡn tâm cơ có rất nhiều người, nhưng nữ nhân can đảm dám đùa giỡn tâm cơ đối với Bồn cung, người là người đầu tiên!"

Lòng ta hung hăng run lên, thân thể cũng run rẩy một chút.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Một tích tắc này, mới chân chính là người?

Bên dưới người của ta, là chiếc giường mềm ẩm, trên người của ta, là thân thể nóng hổi của hắn, mà khi ta bị cặp mắt như thú kia nhìn chăm chăm thì, ta chỉ cảm thấy lạnh, lạnh đến xương.

Ở trong thiên lao, ta chịu ba ngày đánh đập cực kỳ tàn ác, mặc kệ có bao nhiêu đau nhức, bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu tuyệt vọng, ta cũng không hề muốn tìm kế sinh nhai cho bản thân, mở miệng nói ra cái tên mà Bùi Nguyên Sâm muốn nghe, nhưng người nam nhân trước mắt này, bởi vì ta chọc giận tới hắn, cứ như vậy ném ta ở trong thiên lao, mặc cho ta chịu cực hình.

Cái này, nhất định là do ông trời tàn nhẫn!

Ta đột nhiên cảm thấy ở trên lồng ngực bình thường trở lại, ngẩng đầu chống lại cặp mắt hung ác nham hiểm kia: "Điện hạ, rốt cuộc ngài muốn nô tỳ thế nào?"

Hắn nhíu lông mày, nhìn ta.

Thân thể của hai người dán chặt lại cùng một chỗ, thậm chí ngay cả hô hấp cũng dây dưa, hơi thở tiếp xúc lẫn nhau, nhưng thật giống như, so sánh với bất kỳ thứ gì đều cách xa hơn, ngay cả ánh mắt của hắn, cũng giống như là ở ngoài ngàn dặm nhìn ta.

Qua một lúc lâu, hắn lạnh lùng mở miệng: "Nhớ kỹ, Bồn cung sẽ không giữ lại người lừa dối bên cạnh mình."

"..."

"Người, là ngoại lệ duy nhất, cũng là một lần cuối cùng."

"..."

"Nếu như sau này, lại để cho ta biết người lừa gạt ta! "

"Thế nào?"

"Ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết!"

Bốn chữ cuối cùng này, như là bị ma quỷ nguyên rủa, hung hăng khắc dấu vào tâm lý của ta, như là đánh lên một dấu vết nóng hổi, ta run rẩy theo bản năng.

Ta bị hắn đặt ở dưới thân, khí tức quen thuộc và nhiệt độ cơ thể bao quanh ta, giống như ác mộng không thể chạy thoát mỗi đêm, mà những lời này của hắn, giống như bóng đè, ta mở to hai mắt, nhìn tầng tầng màn che ở đỉnh đầu, ở trong màn đêm vô tận, hắc ám dường như không có ranh giới, bao phủ lấy ta.

Ta biết, ta không có đường lui, cũng trốn không thoát số mệnh.

Không biết qua bao lâu, ta mới khe khẽ giật giật tay, muốn tránh thoát ra, lại phát hiện cổ thân thể nặng trĩu đặt ở trên người của ta này, không có nửa điểm ý tứ muốn buông ra.

"Điện -- hạ..."

"Đừng nhúc nhích."

Âm thanh của hắn, khàn khàn mang theo một chút mềm mại nói không nên lời, ta kinh ngạc quay đầu, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của hắn, lại phát hiện hắn đã nhắm hai mắt lại, hình như đã ngủ đến có chút mơ hồ.

"Ta, mệt chết đi, đừng nhúc nhích..."

Ta nhất thời có chút ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc này. Hắn đúng là tuấn mỹ, so với Bùi Nguyên Tu chỉ có hơn chứ không kém, lông mày lưỡi mác, con ngươi lấp lánh, sống mũi thẳng, môi mỏng, ngũ quan của hắn rõ ràng góc cạnh như vậy, cho dù ở trong đêm tối, cũng có vẻ gay gắt như vậy, giống như tùy thời đều có thể cắt người.

Ta biết, sắc bén nhất, chính là ánh mắt của hắn, giống như một thanh kiếm hai lưỡi, làm sao cũng không nắm chặt được, sẽ khiến cả người mình đầy thương tích.

Nhưng lúc này, khi hắn đóng chặt đôi mắt, trong phút chốc toát ra ra vẻ ôn hòa khó thấy.

Một tích tắc ôn hòa này, khiến ta cũng có chút mê mang.

Bùi Nguyên Hạo... Rốt cuộc một tích tắc này, mới chân chính là người?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Để cho nàng ta về Nội Tàng các trước đi

Một đêm này hắn ngủ được rất trầm, nhưng ta lại không cách nào ngủ được, có lẽ là bởi vì trên người bị một thân thể nặng trĩu đè lên, tinh thần u ám giống như bị bóng đè, mãi cho đến bình minh, mới có thể ngủ một lúc.

Lúc ta chậm rãi tỉnh lại, trên người ta đã nhẹ nhõm, nhưng bản thân dường như bị người nào nhìn chăm chăm, ánh mắt kia khiến ta cho dù ở trong mộng cũng có chút bất an, rốt cục từ từ mở mắt ra.

Vừa mở ra mắt, liền thấy Bùi Nguyên Hạo ngồi ở bên giường, y phục chỉnh tề, đang cúi đầu nhìn ta.

Ánh mắt của hắn, so với đêm qua càng thêm sâu sắc, càng thêm đen tối, âm u cũng càng gia tăng, đột ngột bắt gặp một ánh mắt như vậy, cho dù đắm chìm trong tia nắng ban mai, ta cũng theo bản năng rùng mình.

Làm sao vậy?

Yên tĩnh một lúc lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh của Ngọc công công: "Hoàng thượng giá lâm!"

Hoàng thượng? Tại sao hắn lại tới đây vào lúc này?

Về mặt ta vô cùng kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, ai biết Bùi Nguyên Hạo lại đưa tay, kéo ta trở về trên giường hẹp, ta nghi hoặc không hiểu nhìn hắn, chỉ nghe hắn thấp giọng nói: "Nằm xuống đừng nhúc nhích." Nói xong, liền đứng dậy sửa sang lại y phục, sau đó xốc lên bức rèm che đi ra ngoài.

Tuy rằng hắn bảo ta nằm bất động, nhưng người tới dù sao cũng là hoàng đế, ta đành phải thận trọng co ro đến bên cạnh giường, xuyên thấu qua tầng tầng màn che nhìn ra bên ngoài, một mình hoàng thượng chậm rãi tiến đến, cả người hắn mặc long bào màu vàng, mũ cao đai rộng, tay áo bông bồng, đi tới trước mặt Bùi Nguyên Hạo.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng."

"Đứng lên đi."

Hoàng thượng phát phát tay áo, Bùi Nguyên Hạo lập tức đứng dậy, nói: "Không biết sáng sớm phụ hoàng đã đến tẩm điện của nhi thần, là có chuyện gì quan trọng muốn nói sao?"

"Ồ Hình bộ ngày đó, con nói muốn xuống phía nam tra án, vì sao đã qua nhiều ngày như vậy, còn không thấy con lên đường, con dự định lúc nào đi?"

"Phụ hoàng, nhi thần dự định ngày hôm nay sẽ xuất phát."

"Vậy sao?"

Không chỉ có hoàng thượng, ngay cả ta ngồi ở trên giường, cũng âm thầm kinh hãi, còn tưởng rằng chuyện này chẳng qua là do Bùi Nguyên Hạo muốn kéo dài thời gian, lại không nghĩ rằng ngày hôm nay hắn sẽ ra cửa, hoàn toàn không có bất kỳ thông báo trước, người này làm việc, thực sự là ——

"Nếu ngày hôm nay sẽ xuất phát, nói vậy con sớm đã thành chuẩn bị chu toàn đi?"

"Tạ ơn phụ hoàng quan tâm, nhi thần sớm đã chuẩn bị thỏa đáng."

Bọn họ vừa nói, vừa đi từ từ, ta thấy bọn họ đi thẳng đến gần bàn đọc sách gần bức rèm che bên giường, hoàng thượng tiện tay lật mấy cuốn sách trên bàn, cười như không cười nói: "A, mấy quyển sách cô này không có trong Tàng Thư các, con lấy từ nơi nào?"

"Nhi thần mượn đọc từ Nội Tàng các."

"Vâng, Nội Tàng các." Lúc nói đến ba chữ này, hoàng thượng kéo âm dài ra một ít, quay đầu nhìn lại hắn nói: "Cái cung nữ Nhạc Thanh Anh kia, nhất định là của Nội Tàng các đi?"

Đột nhiên nghe được tên của mình khiến ta âm thầm lấy làm kinh hãi, trên mặt Bùi Nguyên Hạo hờ hững như trước, chỉ có trong mắt lóe lên một chút ánh sáng: "Đúng vậy."

Vừa nói, hắn vừa cười cười: "Phụ hoàng, thế nào đột nhiên lại nhắc tới cô ta?"

Hoàng thượng không nói chuyện, chỉ ngồi xuống trước bàn đọc sách, cầm lấy một quyển sách lật xem, vừa xem vừa thờ ơ nói: "Nếu vụ án này còn chưa điều tra xong, chỉ bằng để cô ta về Nội Tàng các trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Nàng ấy đang ở trên giường của nhi thần

Đề ta về Nội Tàng Các? Trong lòng ta không khỏi trở nên căng thẳng, bàn tay vô thức túm chặt màn che, thấp thỏm nhìn Bùi Nguyên Hạo.

Chỉ thấy hắn hơi nhíu mày, trên mặt lộ ra một tia hiểu rõ nói: "Hằng ngày Phụ Hoàng bận trăm công nghìn việc, quốc vụ bận rộn, nay lại đột nhiên quan tâm tới một tiểu cung nữ khiến nhi thần thực không ngờ tới, hay là đã có ai nói gì đó bên tai Phụ hoàng?"

Hắn vừa dứt lời liền tươi cười ảm đạm: "Người đó chính là Hoàng huynh ạ?"

Thái tử Bùi Nguyên Tu?

Trong đầu ta lập tức hiện lên gương mặt tươi cười ôn nhu như ngọc kia, hôm qua hắn cũng nói với ta hai câu, ta vốn tưởng hắn đã thực sự rời khỏi rồi, chẳng lẽ hắn lại có thể vì ta mà đi cầu tình với Hoàng Đế sao?

Bùi Nguyên Tu, vì sao?

Trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác xót xa, ta nhìn xuyên qua tấm màn, Hoàng Đế ngồi đó nhưng không lên tiếng, coi như đã thừa nhận!

"Thật thú vị." Bùi Nguyên Hạo bật cười mỉa mai: "Nhạc Thanh Anh chẳng qua chỉ là một cung nữ bên người nhi thần, bị liên lụy đến vụ án hạ độc Hoàng hậu, lại có thể khiến cho Thái tử đương triều quan tâm như thế, Hoàng huynh thực sự là chuyện gì cũng quản."

Hoàng Đế nhíu mày, cũng vừa nghe ra gai nhọn ẩn ẩn trong lời nói của hắn: "Nguyên Hạo, trẫm không muốn nhìn huynh đệ các con chỉ vì một nữ nhân ti tiện mà ảnh hưởng đến hòa khí."

Bùi Nguyên Hạo lập tức nở nụ cười: "Phụ hoàng nghĩ nhiều rồi, nhi thần có khi nào không hòa thuận với Hoàng huynh đâu?"

"Nếu đã như vậy, người đang ở đâu?"

Bùi Nguyên Hạo cười nói: "Nàng ấy đang ở trên giường của nhi thần."

"Cái gì?"

Sắc mặt Hoàng Đế lập tức biến đổi, quay phắt về phía phòng ngủ, ta cũng bị chấn động nhất thời không kịp phản ứng, chỉ biết ngơ ngác ngồi đó.

Trước giường có bao nhiêu lớp màn che, Hoàng Đế đương nhiên không nhìn rõ ta, nhưng ta biết hẳn nhất định thấy rất rõ đồng quần áo ngủ bằng gấm hỗn độn, chén trà lăn lóc trên mặt đất. Trong mắt hẳn ngoài sự khiếp sợ còn ẩn chứa tức giận, im lặng một lúc lâu, hẳn mới chậm rãi quay đầu lại.

“Nguyên Hạo, con...”

“Phụ hoàng, thực ra ngày đó nhi thần cũng chưa nói hết.” Bùi Nguyên Hạo đáp: “Lần này nhi thần xuống phương nam, còn tính mang nàng ấy theo.”

Hoàng Đế không nói thêm câu gì, cũng không xả con giận ra, bầu không khí trong tầm điện trở nên vô cùng yên ắng, ta nép vào góc giường, bàn tay nắm chặt dây mô hôi lạnh ướt sũng, sau đó liền nghe Hoàng Đế lên tiếng: “Nguyên Hạo, từ trước đến nay con luôn tinh táo. Trẫm hi vọng con biết rõ mình đang làm gì.”

“Hồi Phụ hoàng, nhi thần đương nhiên hiểu rõ.”

“... Được, theo ý con.”

Nói xong Hoàng Đế liền đứng dậy, đi ra tới cửa còn không quên quay đầu nhìn ta một cái, thở một hơi thật dài nói: “Khi nào thì lên đường?”

Bùi Nguyên Hạo cúi đầu: “Nhi thần tới chào từ biệt Mẫu phi rồi mới lên đường.”

Trong mắt Hoàng Đế lại lóe lên một tia âm đạm, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Thay trẫm thăm nàng ấy.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Virt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hoàng Quý phi của Phật tháp Lâm Thủy

Phật tháp Lâm Thủy, là cung điện vắng vẻ sâu nhất, cũng là nơi thần bí nhất trong cung.

Bởi vì nơi này không chỉ là Phật tháp, mà là chỗ ở của Mẫu phi của Tam hoàng tử Bùi Nguyên Hạo, cũng là Hoàng quý phi đương triều.

Từ lúc vào cung ta liền nghe nói chuyện lạ này, rốt cuộc là vì sao, đường đường là một Hoàng Quý Phi lại ở trong Phật đường tĩnh lặng này, ngay cả Hoàng thượng cũng không gặp, người trong cung không thể nói ra nguyên nhân, mỗi người nhắc tới, đều là đáng về giữ kín như bưng.

Nhưng mọi người đều biết, tâm địa của Hoàng Quý phi thiện lương, mỗi ngày đều ở trong Phật đường ăn chay lễ Phật, thậm chí nghe nói, đã từng có một cung nữ hầu hạ Hoàng Hậu phạm vào chuyện nghiêm trọng, nàng chạy trốn đến Phật tháp Lâm Thủy, sau cùng Hoàng Quý Phi ra mặt, chỉ nói mấy câu với Hoàng thượng, Hoàng thượng liền ép chuyện này xuống.

Bởi vậy có thể thấy được, địa vị của Hoàng Quý phi ở trong lòng Hoàng thượng, cũng không thua kém Hoàng hậu, thậm chí, nghe nói chuyện này, trong lòng ta còn mơ hồ có cảm giác, tình cảm của Hoàng thượng đối với Hoàng Quý phi dường như không phải chỉ sủng ái đơn giản như vậy.

Trong lòng còn nghĩ, chúng ta đã đi tới bên hồ, đi qua hành lang gấp khúc uốn lượn thông giữa hồ kia và Phật tháp yên tĩnh, trong không khí tràn ngập mùi đàn hương nhàn nhạt.

Bùi Nguyên Hạo đi tới trước cửa lớn, vén một bên vạt áo quỳ xuống hướng vào bên trong nói: “Nhi thần bái kiến mẫu phi.”

Ta cũng vội vàng quỳ xuống theo hẳn.

Trong cửa lớn vang lên một âm thanh, không hề còn trẻ tuổi, nhưng mang lại cảm giác yên lặng khiến người ta nói không nên lời: “Sao con lại tới đây?”

“Hôm nay nhi thần muốn khởi hành xuôi Nam, đặc biệt đến đây chào từ biệt mẫu phi.”

“A...?”

Trong Phật đường yên tĩnh một chút, cửa lớn từ từ được mở ra, tiếng mở cửa ngân nga, một nữ nhân mặc áo trường bào màu xám từ từ đi tới cửa, ta ngẩng đầu, liền thấy được Hoàng Quý Phi thần bí trong lời đồn kia.

Có lẽ là bởi vì quanh năm không thấy ánh mặt trời, làn da của bà cực kỳ trắng, trắng đến mức trong suốt, khóe mắt và khóe môi đều đã có rất nhiều nếp nhăn tinh tế, điều này khiến bà già thêm không ít, ít nhất già thêm mười tuổi so với tuổi thật của bà, nhưng làn da mờ có thể nhìn ra lúc còn trẻ, tất nhiên là một

vị mỹ nhân rất có phong tình.

Thậm chí hiện tại, bà lặng lẽ đứng ở nơi đó, ăn mặc mộc mạc, cũng như là một bức họa.

Nhưng không biết vì sao, lúc đầu tiên khi ta thấy rõ vị Hoàng Quý phi này, thậm chí có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu từ đâu, giống như ở nơi nào đó đã gặp qua bà.

Lúc này, Hoàng Quý phi khẽ mở miệng.

“Vì sao xuôi Nam?”

“Nhi thần muốn đi làm một chuyện.”

“Có nguy hiểm không?”

“Nhi thần đã sắp xếp rồi.”

“Khi nào trở về?”

“Nhanh thì hơn tháng, chậm thì nửa năm.”

Tuy ta sớm biết Hoàng Quý phi đậm mực, cũng đã lĩnh giáo qua sự lạnh lùng của Bùi Nguyên Hạo, nhưng nghe thấy đoạn đối thoại của đôi mẩu tử này như vậy, trong lòng vẫn là không nhịn được có chút giật mình. Những lời bà nói với Bùi Nguyên Hạo, cực kỳ nhạt nhẽo, giống như nói chuyện với một người không quen biết, mà lại tinh mẫn như thế, nhưng dường như có một loại xa cách nói không nên lời.

Đây là một đôi mẹ con như thế nào?

Ta nghi ngờ quỳ ở nơi đó, Hoàng Quý phi lại im lặng một hồi, nhẹ nhàng nói: “Phương Nam nhiều cường đạo, giết đoạt ghê người, con xuôi Nam, phải cẩn thận.”

“Nhi thần biết, đa tạ mẫu phi.”

Lúc này, ánh mắt Hoàng Quý phi lại rơi vào trên người ta, nói: “Nàng là ai?”

Ta vội vàng nói: “Nô tỳ Nhạc Thanh Anh, bái kiến Hoàng Quý phi.”

“Nô tỳ.” Hoàng Quý phi nhìn ta một cái, nhướn lông mày nói: “Nguyên Hạo, đây là lần đầu tiên, con dẫn người đến chỗ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Danh sách đại xá

Bùi Nguyên Hạo nhìn ta một cái, thần nhiên nói: “Nhi thần đợi để khởi hành, nên mang nàng cùng đi qua, nàng là thị nữ bên cạnh nhi thần.”

“A...”

Hoàng Quý phi lại nhìn ta một cái, từ chối cho ý kiến, một câu công đạo “Cẩn thận”, liền từ từ lui trở về, bóng dáng gầy yếu kia từ từ ẩn vào trong ánh sáng yếu ớt của Phật đường, sau đó, cửa lớn từ từ đóng lại.

Bùi Nguyên Hạo đứng lên, lại nhìn cánh cửa giam hãm kia rất lâu, lúc này mới xoay người: “Đi.”

Ta không nói gì thêm, liền đi theo hần rời khỏi Phật tháp Lâm Thủy.

Đoạn đường này ta đi sau lưng hần, hần đi được không vội không chậm, nhưng vẫn không dừng bước lại, mà dần dần, ta mới phát hiện chúng ta đã đi ra khỏi nội cung, tận cùng tường đồ hẹp dài kia, là một cánh cửa cung cao lớn màu son, dưới ánh sáng chiếu vào, vô cùng nặng nề mà chắc chắn.

Đó chính là Nam Cung môn.

Trong lúc này ta sợ ngây người, kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn một đội xe ngựa đã sớm chờ ở nơi đó, thị vệ hai bên nhìn thấy bóng dáng của Bùi Nguyên Hạo, lập tức quỳ xuống: “Tam điện hạ, thuộc hạ đã chờ lâu ngày.”

“Uhm, chuẩn bị khởi hành đi.”

Hắn nói xong, lại chỉ điểm người xung quanh xử lý một chút việc nhỏ, mà ta thì đứng ở nơi đó, nhìn cửa lớn màu son kia.

Đây là cửa cung, đã từng có bao nhiêu nữ tử thanh xuân bị ánh cửa này cắn nuốt, ngay cả linh hồn cũng không đi ra được, mà ta tha thiết ước mơ, không phải là rời khỏi Hoàng thành này, đi ra ngoài cánh cửa này, đi qua nhân sinh của chính mình, đi con đường của chính ta sao?

Vừa nghĩ đến đây, không đếm được dục niệm điên cuồng dâng lên trong lòng, ta đứng ở nơi đó, hai tay gắt gao nắm lại, móng tay dường như kết vào da thịt, cũng không cảm giác thấy đau.

Mà Bùi Nguyên Hạo xử lý xong những chuyện này, vừa quay đầu lại, liền thấy được vẻ mặt trắng xanh của ta.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của hắn vẫn không có vẻ gì như cũ, chỉ là khóe miệng đơn bạc hơi cong lên, lộ ra ý cười lạnh lùng quét xuống, nhưng không đợi ta lên tiếng, hắn nhìn thoáng qua sau người ta, cái gì cũng không nói, xoay người lên xe ngựa.

Lúc này, liền nghe thấy một âm thanh sợ hãi vang lên ở sau người: “Thanh Anh.”

Nhìn lại, thực ra là Du Nhi!

“Du Nhi!” Ta kinh ngạc không thôi, vội vàng đi qua, nàng cũng đi tới cầm lấy tay của ta, kỳ quái nói: “Sao ngươi có thể tới nơi này?”

“Ta, ta vội tới tiễn ngươi.”

“Tiễn ta?” Ta càng kỳ quái, hôm nay Bùi Nguyên Hạo an bài khởi hành, ngay cả Hoàng thượng cũng mới biết sáng nay, trong cung càng không có ai tới đưa tiễn Tam Hoàng tử, vì sao Du Nhi lại đến?

Trong lòng đang kỳ quái, liền thấy vẻ mặt khiếp sợ của Du Nhi, thật cẩn thận nói: “Thanh Anh, ngươi... ngươi sẽ trở về chứ?”

Chẳng lẽ, nàng còn muốn chờ ta trở lại đi ra ngoài cung sao? Mà lúc này trên người ta còn có án tử chưa xong, huống hồ chưa nghe được Bùi Nguyên Hạo nói thời gian, chờ ta trở lại, chỉ sợ kỳ đại xá năm nay đã qua, ta nghĩ muốn xuất cung, chỉ có thể đợi sang năm rồi.

Vì thế âm thầm cười: “Chờ ta trở lại, có thể ngươi đã được đại xá xuất cung, đừng nhờ đến ta nữa.”

“...” Nàng cắn môi dưới, nhẹ nhàng nói: “Thanh Anh, Ngọc công công nói, nếu ngươi bình an từ phương nam trở về, danh sách đại xá xuất cung mới có tên của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Xuất cung

aChương 82: Xuất cung

“Cái gì?”

Ta kinh ngạc, trong lòng đột nhiên xuất hiện một tia sáng, theo bản năng quay đầu, liền thấy Bùi Nguyên Hạo ngồi trong xe ngựa, bức màn bị gió thổi bay, hắn bình tĩnh như băng lạnh, như là một pho tượng không cảm tình.

Là công đạo của hắn?

Ta ở trong cung này đã không có bất cứ thứ gì có thể lo lắng, chỉ có Du Nhi, chỉ có tình nghĩa của nàng là ta không có cách nào dứt bỏ, cho nên hắn dùng Du Nhi để kiềm chế ta?

Nếu như ta thật sự xuôi nam mà có bất kỳ hành động gì, chỉ sợ không chỉ là trên danh sách đại xá không có tên nàng, chỉ sợ còn có thể...

Vừa nghĩ đến đây, giống như cả người sôi trào máu ở một khắc này hoàn toàn lạnh thấu, ta vươn ra đầu ngón tay khẽ run rẩy, gắt gao nắm chặt tay mình, Du Nhi thấy đáng vẻ của ta, cực kỳ lo lắng, lại có chút co rúm lại: “Thanh Anh, ngươi... ngươi sẽ trở về, đúng không?”

“...”

Ngẩng đầu nhìn nàng, Du Nhi lỗ mãng chân chất, chưa từng tội nghiệp như vậy, trong lòng ta chưa xót một trận, hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nói: “Du Nhi, không còn sớm nữa, ta phải đi, không thể để bọn họ đều chờ ta.”

Nói xong, sau cùng ta nhìn nàng một cái, liền xoay người đi lên xe ngựa của Bùi Nguyên Hạo.

Vừa rồi ở bên ngoài ta nhìn thấy chiếc xe ngựa này rất lớn, gỗ nặng được điêu khắc vô cùng tinh xảo, nhưng vào trong lại phát hiện không gian cũng không lớn, không tồi là được bố trí cực kỳ hợp lý.

Bùi Nguyên Hạo nhắm nghiền hai mắt, tà tà dựa vào giường êm ngòai thoải mái, phía dưới là ám cách, bên trong có rượu và thực phẩm, trong thùng xe còn có một bàn nhỏ, góc sáng sủa còn có vài cuốn sách, cho dù lặn lội đường xa, ngồi trong xe ngựa như vậy, cũng coi như hưởng thụ rồi.

Ta mò mẫm cẩn thận ngồi xuống đối diện hắn, vừa ngồi xuống, liền nghe thấy xa xa có một tiếng thét to, xe ngựa thoáng lung lay.

Bức màn bay lên, ta liếc thấy Du Nhi với ánh mắt hơi đỏ lên, đứng ở góc tường nhìn ta.

Cửa cung từ từ mở ra, truyền đến tiếng ngân nga, xe người chậm rãi chạy ra ngoài qua cánh cửa rộng lớn, bức tường đỏ kia giống như không có tận cùng, rốt cuộc bị chúng ta vút ở phía sau, biến mất trong tầm mắt.

Thời gian kế tiếp rất dài, chung quanh đều là yên lặng, bên tai chỉ có tiếng đánh xe vang lên âm thanh đơn độc, trong thùng xe có vẻ càng thêm yên tĩnh.

Bùi Nguyên Hạo, giống như ngủ thiếp đi, từ khi ta lên xe đến giờ, vẫn không có trợn mắt lên.

Nhưng người đàn ông này, cho dù từ từ nhắm hai mắt lại, vẫn có một loại khí tức khiến cho người ta không rét mà run, ta cuộn mình ở trong góc, ôm đầu gối, cẩn thận nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hắn.

Ngay lúc ta cho rằng hắn ngủ say không tỉnh, hắn đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt lập tức cùng xuất hiện, khiến ta bỗng dưng kinh ngạc, mà đúng lúc này, xe ngựa vẫn chạy đều tốc độ bỗng nhiên quẹo ở khúc quanh, bắt ngờ ta không phòng bị, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Sao lại thế này?

Ta kinh ngạc mở to hai mắt, lại phát hiện tuy hắn mở mắt ra, nhưng vẻ mặt vẫn thật bình tĩnh như cũ, chỉ nhìn ta, tay vén bức màn bên cạnh, lúc này ta mới phát hiện, xe ngựa này chạy vào một lối đi tắt cực kỳ hiểm hóc, mà xe ngựa khác của hắn giống như hoàn toàn không có phản ứng, vẫn chạy về phía trước như cũ.

Ta nói theo bản năng: “Điện hạ, đây là...”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Khi nào sẽ tan vỡ

Cùng lúc, một chiếc xe ngựa nhanh chóng lướt qua chúng ta, tập trung nhìn mới thấy hai chiếc xe ngựa giống nhau như đúc!

Mà ở lúc hai chiếc xe ngựa lướt qua nhau, ta đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một hồi âm thanh kỳ lạ, cả xe đều bị lay động kịch liệt, mấy tấm gỗ xe đều bị ép đến phá nát!

Chiếc xe ngựa hiện tại rực rỡ hẳn lên, bên ngoài đều là gỗ thông chắc chắn, bên trên khắc hoa văn tinh tế, nhưng không còn là bàn Long đoàn Phượng như cũ nữa, mà thay vào đó là mây lành phi hổ, được khảm bởi những viên đá quý, mảnh lụa tầng tầng lớp lớp buông xuống phiêu lãng trong gió, cả xe ngựa như được bao phủ trong mây mù.

Toàn bộ chỉ xảy ra trong mấy giây ngắn ngủi.

Đến lúc ta quay đầu lại, chiếc xe ngựa giống xe của chúng ta như đúc đã nhanh chóng chạy ra khỏi đường tắt, hòa vào với đoàn xe ban đầu, giống như không xảy ra bất cứ chuyện gì, đoàn xe chậm rãi chạy ra đường lớn.

Đôi trắng thay đen, rất nhiều người trong cung đều dùng cách này, mỗi lần Hoàng tộc đi tuần, đều dùng người thay thế để làm kẻ nghi binh, hẳn làm như vậy cũng chẳng có gì đáng trách.

Nhưng- - trong lòng ta vẫn có chút cảm giác không thích hợp.

Vì sao sau khi xuất cung hắn mới dùng thủ đoạn này?

Tuy trong lòng ta có ngàn vạn nghi hoặc, nhưng đương nhiên ta sẽ không đi hỏi Bùi Nguyên Hạo, mà hắn cũng tuyệt đối cũng không phải là người biết

giải thích, xe ngựa cứ như vậy rời khỏi Hoàng Thành, từ từ chạy về phương Nam

Những ngày tiếp theo khá yên tĩnh, đi lại trên quan đạo cũng không nhiều người, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng chân những con ngựa khác vội vàng chạy qua bên cạnh, còn lại chỉ có âm thanh bánh xe lộc cộc ma sát với đường đất, khiến cho cả đoạn đường này càng thêm tịch mịch.

Dọc đường đi, Bùi Nguyên Hạo không nói lấy một câu.

Mỗi ngày hắn chỉ ngồi đó uống rượu, rất ít khi nhìn ta, giống như hoàn toàn không biết ta ngồi ngay cạnh gần hắn, hắn không mở miệng, ta đương nhiên cũng sẽ không chủ động mở miệng nói chuyện với hắn.

Bầu không khí này rất giống với đêm trước khi rời Hoàng Thành, ở trong tầm cung của hắn, ta đứng sòng đôi với hắn, không ai nói gì.

Chỉ là hiện tại sòng đôi bên nhau càng lâu, ta cũng gần như dung nhập vào không gian nhỏ hẹp này, không gian xung quanh như bị xiết chặt.

Chỉ không biết đến lúc nào mới tan vỡ.

Hôm nay, hắn đã uống không ít rượu, sau đó tựa vào trên giường, giống như ngủ thiếp đi.

Mành cửa pháp phối, thi thoảng luồng qua một chút gió lạnh, ta cân nhắc một chút rồi cầm lấy chiếc áo choàng tuyết trắng làm bằng lông sói đắp lên cho hắn, sau đó lui trở lại góc xe, an tĩnh ngồi một lát, thật sự là rảnh đến phát chán, liền lấy một quyển sách từ trong góc ra, lật xem.

Có chút ngoài ý muốn chính là quyển sách trong tay ta, là cuốn 《Chú sơ thập tam kinh》.

Mở sách ra, những dòng phê bình chú giải quen thuộc ánh vào mắt, một thoáng hốt hoảng trong đầu ta liền hiện lên bóng hình quen thuộc, mỗi khi xuất hiện trong Nội Tàng Các, đều yên lặng như ngọc, cùng hắn trải qua những giây phút yên tĩnh, một loại cảm giác yên bình khiến cho người ta nói không nên lời. Ta nhìn không được vрон ngón tay, khắc họa dọc theo từng đường đi nét bút kia, ngón tay thon dài giống như đang nhảy múa.

Vẫn giống với lần trước, lúc viết đến chữ "Chi" cuối cùng đó, ngón tay như bướm bướm đậu trên cành hoa chuẩn bị bay đi.

Ánh mắt của ta phiêu lãng theo đầu ngón tay, bất chợt chống lại một đôi mắt lạnh băng.

Không biết Bùi Nguyên Hạo đã thức dậy từ khi nào, hắn đang nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Vì sao hắn xuôi nam

"Điện hạ?" Ta ngược lại có chút hoảng sợ. "Người, tỉnh rồi?"

"..."

Hắn trầm mặc không nói gì nhìn ta, cái loại yên tĩnh này khiến ta có chút bất an, chẳng lẽ hắn không thích người khác đụng vào sách của hắn? Nghĩ như vậy, ta vội vàng cất sách qua một bên, nhưng hắn cái gì cũng chưa nói, đã từ từ đứng dậy, nghiêng người về phía ta.

Không gian trong xe quá nhỏ, một động tác rất nhỏ cũng dễ dàng nhìn thấy, mà lúc hắn cúi người nghiêng về phía ta, cái loại cảm giác áp bức này khiến ta xuất hiện ảo giác như bị núi đè.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa dồn dập vang lên ở đằng sau.

Trên quan đạo tuy không nhiều người qua lại, nhưng thi thoảng cũng sẽ có người đi đường, tiếng vó ngựa như vậy không hề xa lạ, thường thường vang lên từ phía sau, sau đó dần biến mất ở phía trước.

Nhưng bây giờ, tiếng vó ngựa ấy lại dừng trước xe ngựa của chúng ta.

"Tam điện hạ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo."

Trái tim của ta như vọt tới cổ họng, Bùi Nguyên Hạo hơi nhíu mày, ngừng đầu: "Nói."

"Đội kỵ mã đã bị giết, người thể thân đã chết."

Cái gì?!

Chẳng lẽ, nhóm kỵ binh kia của Bùi Nguyên Hạo đều đã - - trong lòng ta cả kinh, vội ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Nguyên Hạo, hấn lại chẳng hề lộ ra chút kinh ngạc nào, chỉ cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Bà ta động thủ khá nhanh đấy."

Những lời này hấn nói rất nhỏ, nhưng ta gần ngay cạnh hấn, mỗi một chữ đều nghe thấy rõ ràng, hấn nói với người bên ngoài: "Đi xuống lĩnh thưởng đi."

"Tạ điện hạ."

Người nọ nói xong liền giục ngựa rời đi, Bùi Nguyên Hạo từ từ cúi đầu, nhìn sắc mặt trắng xanh của ta, đột nhiên nói: "Sợ sao?"

"..." Ta khẽ gật đầu.

"Người có biết, là ai muốn hại ta không?"

"..." Ta cắn môi dưới, thật lâu sau, nhẹ giọng nói: "Vâng, là Hoàng hậu..."

Hấn nhíu mày, ngược lại như có chút ngoài ý muốn nhìn ta một cái, sau đó cười cười: "Làm sao người biết?"

Kỳ thật, trước đó ta cũng không nhìn ra cái gì, chỉ là vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, chén trà hạnh nhân bị hạ độc trong lúc vô tình đã bị ta đổi cho Diêu Ánh Tuyết, vốn là giúp Ân Hoàng hậu tránh được một kiếp, nhưng từ đầu tới cuối bà ta đều không có chút vui mừng nào, ngược lại còn cực kỳ mất hứng, cũng không hề có chút thương hại nào với ta.

Hơn nữa, chuyện hạ độc xảy ra trong Thượng Dương cung, người hạ độc đều có liên quan đến Bùi Nguyên Hạo, vậy mà Hoàng hậu lại để cho hấn tới thẩm án, chuyện này căn bản không hợp với lễ thường, cũng không giống chuyện mà một vị Hoàng hậu thông minh như thế sẽ làm lúc này.

Mãi đến khi Tẩy tủy hoa xuất hiện, đẩy toàn bộ manh mối về phía phương Nam, mà người thẩm án cũng sẽ không thoát được liên quan, lúc đó ta mới ảm ảm có chút cảm giác, cả chuyện này đều hướng tới một mục đích, dẫn Bùi Nguyên Hạo từng bước đi tới Giang Nam.

Một đường xuôi Nam, đao quang kiếm ảnh, cường đạo vây rình!

Chẳng qua là nhìn hành động trước mắt của hấn, xuất cung liền đổi thể nhân vào đoàn kỵ binh, hơn nữa còn dùng cách ẩn nấp che giấu để đổi xe ngựa, diễn một màn đổi trắng thay đen, hiển nhiên, hấn cũng đã sớm có chuẩn bị, nếu không - - người bị tập kích bỏ mình, chỉ sợ là hấn rồi.

Nghe ta nói những lời này, hấn cười nhạt: "Người cũng không ngốc."

Xem ra, ta không đoán sai.

Đúng lúc này, trong lòng ta đột nhiên xuất hiện một nỗi sợ hãi - -

Nếu, hấn sớm biết đây là cái bẫy Hoàng hậu bày ra, cũng đã sớm biết, xuôi Nam sẽ có nguy hiểm, vậy vì sao hấn còn chui đầu vào?

Vì sao hấn vẫn muốn xuôi Nam?!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Người tin tưởng hấn như vậy

Khi ta theo bản năng nói những lời này ra khỏi miệng, sắc mặt Bùi Nguyên Hạo liền trầm xuống, sau đó hấn cười lạnh: "Nếu, người có thể đoán được nhiều chuyện như vậy, vậy vì sao người chỉ nghi ngờ Hoàng hậu?"

Nói xong, ánh mắt của hấn rơi vào cuốn 《Chú sơ thập tam kinh》nằm ở một góc sáng sủa kia.

Cái gì? Trong lòng ta có chút hoảng hốt, ý của hấn là - -

"Không, không phải Thái tử điện hạ!"

"Vì sao?"

Ta cắn cắn môi dưới, nói: "Thái tử điện hạ đối với người ngoài rất ôn hòa thiện lương, người như hấn hấn sẽ không hạ độc trong chén trà của mẫu hậu

mình. Hắn không phải là hán, nhất định không phải là hán!"

Mặc kệ trước đó có xảy ra chuyện gì, sau này có xảy ra chuyện gì, ấn tượng khắc sâu trong lòng ta về Bùi Nguyên Tu vĩnh viễn đều dừng lại ở buổi chiều tươi sáng đầy nắng ấy, hắn một thân áo trắng đứng ở trước giá sách, im lặng đọc sách, hàng mi thon dài bị phủ một tầng ánh nắng, mềm mại như cánh hoa bồ công anh, mang đến cho người ta xúc cảm ấm áp.

Ở trong đêm ấy cũng chính hắn là người đã từng đứng trước mặt ta, bênh vực cho ta.

Mặc kệ có như thế nào, ta vẫn sẽ tin tưởng hắn!

Giọng nói Bùi Nguyên Hạo bỗng trở nên rét lạnh: "Người tin tưởng hắn như vậy?"

Ta cắn chặt răng, gật đầu.

Đôi con ngươi của hắn bỗng trở nên sâu thẳm đen tối như một cái động không đáy, một chút ánh sáng cũng không có, ta thậm chí nghe thấy âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí, xe ngựa kịch liệt lay động một trận, ta cùng hắn đều ngồi không vững, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, bên ngoài vang lên từng hồi tiếng vó ngựa lẫn lộn, giống như có rất nhiều người đang đến.

"Ha ha ha ha - -" Một tiếng cười liêu lỉnh vang lên bên tai, chỉ nghe thấy trong tiếng ồn ào ngoài kia, một người lớn tiếng nói: "Núi này là do ta mở, cây này là do ta trồng!"

Đây là - -

Trong lòng ta sừng sốt, lại nghe thấy một đám người chính tề tiếp lời: "Muốn đi ngang qua đây, tất phải để lại bạc!"

Cướp hả?

Lúc chữ này xuất hiện trong đầu ta, ta không biết thế nào lại có một loại cảm giác dở khóc dở cười, đường đường là Tam hoàng tử xuôi Nam, đoàn kỵ binh cùng người thể thân phải bỏ mình, dù là bẫy ngầm hay công khai, dù là sóng to gió lớn đều tránh thoát, chỉ là chẳng may lại gặp phải - - thổ phi?

"Cẩn thận, có cướp!"

"Bảo vệ - - bảo vệ chủ nhân!"

Hộ vệ bên ngoài quát lớn, trong lúc đó ta nghe thấy thanh âm đao kiếm đồng loạt ra khỏi vỏ, chỉ cách một tầng màn cửa, ta cũng có thể cảm nhận được khí lạnh bức người tàn sát từ đao kiếm ngoài kia, mấy tên thổ phi kêu cha gọi mẹ náo loạn cả lên, mất thấy người ngựa hai bên càng ngày càng gần, ta cũng bắt đầu cảm thấy sát khí lan tỏa khắp nơi.

Ta ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Nguyên Hạo, trên mặt hắn vẫn như cũ không hề có chút thay đổi nào, nhưng ánh mắt của hắn - - đã biến thành màu đỏ như máu!

"Điện, điện hạ - -"

Ta lo lắng khẽ gọi một tiếng, nhưng còn chưa nói xong, liền thấy hắn mạnh mẽ ra tay, màn che trước cửa liền bị vén lên!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Bắt tiểu bạch thỏ kia cho ta

Vén rèm lên, tình cảnh trước mắt khiến ta lấy làm kinh hãi.

Ta vốn là nghĩ ở đây đã là biên giới Dương Châu, hướng hồ vừa mới đi tới dịch trạm, cho dù gặp phải giặc cướp, chắc cũng là một ít thổ phi không ra hồn, lại không nghĩ rằng, trên khe núi hiểm trở hai bên trái phải dịch trạm, đã đứng vô số bóng người, trong tay quơ đao kiếm lao về phía chúng ta, trong miệng phát ra âm thanh như dã thú gào thét.

Mà ở đằng trước ngựa, mười mấy người vạm vỡ ngăn chặn lối đi, một người trong đó có vóc người cường tráng như núi, trên mặt có một vết sẹo dữ tợn kinh khủng, nắm tay to lớn, trong mắt tràn đầy lòng tham lam.

"Tiểu tử, giao tiền ra đây, lão tử sẽ tha cho các ngươi một con đường sống!"

Ta nghe xong ngực chấn động -- Bùi Nguyên Hạo mới có hai mươi mấy tuổi, chỉ sợ vẫn chưa có người nào dám nói với hắn như vậy! Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khóe miệng hắn khiêu một cái, lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Nụ cười kia, âm lãnh đến cực điểm, xuất hiện ở trên khuôn mặt tuấn mỹ góc cạnh của hắn, dĩ nhiên làm cho hàn ý càng sâu tận xương tủy.

Tên thổ phi này tuy rằng liều lĩnh, nhưng vào giờ khắc này hình như cũng bị khiếp sợ.

"Ngươi, cũng xứng?"

"..." Tên thổ phi kia sững sờ một chút, một lát sau mới phản ứng được, hung hăng nắc: "Lão tử không xứng? Nhìn xem hôm nay lão tử nắm tay của ngươi như thế nào?!" Gã nói, đột nhiên ngừng một lát, ánh mắt dừng lại ở phía sau Bùi Nguyên Hạo, đèn trên người của ta.

"Lại còn có một tiểu mỹ nhân ở trong đó!"

Hắn mừng rỡ, những người ở sau lưng gã cũng lập tức nhe răng cười: "Ai ya, chuyến này này đi là quyết định đúng, chúng ta đã bao lâu không chạm qua nữ nhân!"

"Đại ca, mau động ra tay đi, còn chờ cái gì!"

"Ha ha ha ha --" Tên cầm đầu cười ha hả, sau đó chợt xoay cây đao lớn trong tay hung hăng vung lên, chỉ huy đám thổ phi xung quang: "Lên cho ta, bắt tiểu bạch thỏ kia cho ta!"

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, không chút động dung nào, lạnh nhạt nói: "Lên!"

Vừa dứt lời, những hộ vệ xung quanh cũng lập tức xông lên!

Trong lúc nhất thời, địch trạm tàn sát khốc liệt, huyết nhục văng tung tóe, ta nhìn quân lính hai bên tàn sát lẫn nhau, trước mắt giống như đột nhiên bốc lên một mảnh huyết vụ, rất nhanh, âm thanh gào thét biến thành rất nhiều tiếng kêu thảm thiết, người ngã xuống không ngừng, máu tươi tức khắc nhuộm đỏ con đường dưới chân này.

Nhiều cường bạo phía nam, giết đoạt vì ruộng đất.

Không nghĩ tới, vừa tiến vào biên giới Dương Châu, chúng ta đã triệt để biết được mức độ hung hiểm của nơi này.

Hơn nữa, ta phát hiện, tình thế trước mắt không mấy lạc quan.

Lúc này xuôi nam, Bùi Nguyên Hạo vốn muốn ẩn tàng thân phận, bởi vì phần lớn hộ vệ được điều động đi theo đoàn xe thể thao, mà hắn giả dạng làm thương nhân xuôi về phía nam, hộ vệ tự nhiên có nhiều chỗ bất lực, tuy rằng những người này đều là tinh anh được tuyển chọn trong hàng nghìn hàng vạn người đi ra, nhưng bây giờ thổ phi thực sự rất đông, liều mạng xông về phía trước, cây đồng hiệp yếu, những hộ vệ kia cũng ngã xuống không ít.

Dần dần, vòng chiến càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng tới gần chiếc xe của chúng ta!

Nhìn tình cảnh trước mắt, tâm lý của ta từ từ buộc chặt.

Nếu như, nếu như ta thực sự rơi vào trong tay... những thổ phi này, thì nhất định là sống không bằng chết!

Nếu như, nếu như đường đường Tam hoàng tử, thực sự bị giật cổ giết chết ở chỗ này, kéo theo là tai họa lớn cuộn cuộn kéo tới!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Kỳ binh áo giáp tinh nhuệ

Mất thấy đám thổ phi này càng ép càng gần, số lượng hộ vệ dư lại không nhiều lắm, vội vàng lui về sau, vây ở xung quanh bảo vệ Bùi Nguyên Hạo.

Thế nhưng cho dù đến lúc này, hắn vẫn đứng ở nơi đó lạnh lùng như cũ, không có dấu hiệu lui bước nào.

Tim của ta giống như muốn nhát ra khỏi lồng ngực, làm sao bây giờ? Nếu như đám thổ phi này lại một lần nữa tấn công, chỉ sợ những hộ vệ này sẽ không ngăn cản được, lẽ nào —— thật sự phải chết ở chỗ này sao?

"Tiểu tử, hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp."

"..." Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn hắn.

"Đem tiền của ngươi, còn có nữ nhân kia lưu lại, lão tử lưu ngươi một cái mạng."

Ta ngồi ở trong xe, tay gắt gao nắm rèm cửa, mồ hôi lạnh ở lòng bàn tay thấm ướt mảnh vải, Bùi Nguyên Hạo từ từ quay đầu liếc mắt nhìn ta, trong đôi mắt thâm thúy kia vẫn không có một chút độ ấm nào, mà nụ cười ở khóe môi của hắn, cũng âm lãnh như trước.

"Ngươi, cũng xứng?"

Một câu nói này triệt để chọc giận tên thổ phi kia, gã tròn tròn đôi mắt, trong mắt gần như phun ra lửa, con mắt của tên thổ phi bên cạnh cũng lộ ra hung ác, rồi rít nói: "Báo lão đại, không cần nói lời vô ích với chúng nó, giết chúng nó!"

"Hay, chúng ta làm việc này một lòng vì tiền, vốn cũng đã là lừa gạt Hoàng gia, nếu thật sự còn nhân chứng sống, nói cho hắn biết, thì phiền toái!"

"Giết bọn chúng!"

Hoàng gia? Hoàng gia là ai?

Đang nghĩ ngợi, cái tên kêu Báo lão đại đã cười gằn nói: "Cũng đúng, ngươi đã muốn tìm chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho ngươi! Làm thịt bọn chúng!"

Nói xong, gã chọt vung tay lên, thủ hạ của gã lập tức xông lên, đánh nhau với hộ vệ, chiếc đao lớn trong tay của hắn mạnh mẽ uy phong vung lên hướng về phía Bùi Nguyên Hạo. Người còn chưa tới, nhưng lưỡi đao đã mạnh mẽ lao tới, khiến y phục trên người hắn bay lên, nhưng Bùi Nguyên Hạo lại đứng ở nơi đó như cũ, ngay mắt cũng chưa từng chớp.

"Điện hạ ——!"

Ta sợ đến mức kêu lên thất thanh.

Đúng lúc này, có một đạo ngân quang còn nhanh hơn của chiếc đao kia, rào rào một tiếng phá không khí mà đến, như điện chớp thẳng hướng về phía chiếc đao lớn này.

Chỉ nghe "Đương" một tiếng vang bèn nhọn giòn giã vang lên, chiếc đao lớn kia bị đá loạn, chiếc đao vốn hướng về phía Bùi Nguyên Hạo kia xiêu vẹo xẹt qua một bên, sau đó lao đầu tuột ra khỏi tay, cắm vào mặt đất!

Ta kinh ngạc nhìn một màn trước mắt này, tất cả đám thổ phi đều sợ ngây người, nhưng không đợi bọn chúng lấy lại tinh thần, rất nhiều ngân quang từ phía sau bay vút tới, ngay tức khắc một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, hơn mười người theo tiếng kêu ngã xuống đất!

Chuyện gì xảy ra?

Ta mở to hai mắt, nhìn phía sau đám thổ phi này, một đội quân kỵ binh thúc ngựa nghiêm chỉnh chạy như bay tới, họ giống như thiên thần hạ phàm, cung tên trong tay hóa thành ngân quang như mưa bay vút mà đến, ngay lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tục, mà khi ngân quang bay qua sát bên người, ngay cả đến ánh mắt Bùi Nguyên Hạo cũng không chớp mắt lấy một cái, đứng sừng sững ở chỗ đó.

"Má ơi, đó là kỵ binh áo giáp!"

Trong tiếng khóc thét, có người hô to lên —— kỵ binh áo giáp? Ta nhớ mạng máng, đây là quân đội tinh nhuệ nhất của phủ Dương Châu!

Chuyện gì xảy ra? Không phải hắn đã giấu đi thân phận rồi sao, vì sao người của phủ Dương Châu lại quay lại đón hắn?

Thế nhưng mặc kệ nói như thế nào, sự nguy nan này đã qua!

Ta vừa thở dài một hơi, cung tiễn cùng vừa lúc bay vút qua, tuy rằng tránh né chúng ta, nhưng lại mạnh mẽ lao xuống làm kinh sợ hai con ngựa, chúng nó đột nhiên bắt đầu xao động.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Rơi vào tay thổ phi

Hai con ngựa phát ra tiếng hí dài đỉnh tai nhức óc, trong đó có một con gần như chồm người lên, giơ lên móng ngựa, Bùi Nguyên Hạo vội vàng quay đầu lại, vừa nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt cũng lóe lên một tia ngạc nhiên.

"A --!"

Ta chỉ kịp phát ra một tiếng khê hô, một trận lay động kịch liệt kéo tới, hai con ngựa bắt đầu điên cuồng chạy loạn, những người hộ vệ kia vừa nhìn thấy sự bất thường, vội vàng tiến lên ngăn cản, hai người bị móng ngựa hung hăng đá ngã lăn xuống, mấy người khác cũng bị đá bay, hai con ngựa giăng co nửa ngày, mắt thấy con đường phía trước, đang xoay chuyển theo đầu ngựa, chạy như bay hướng về phía sau!

Một trận kịch liệt xóc nảy giống như đất rung núi chuyển, ta thiếu chút nữa bị văng ra mấy lần, mắt thấy xe ngựa quay đầu, ánh mắt Bùi Nguyên Hạo nóng vội -- "Thanh Anh!"

Hắn tiến lên từng bước, lớn tiếng quát lên: "Ngăn lại cho ta!"

Những người hộ vệ kia lập tức phi lên, thế nhưng đã không còn kịp, ngựa cấp tốc chạy ra thật xa, mà kỵ binh áo giáp và đám thổ phi chém giết lẫn nhau rất hỗn loạn, cũng không có cách nào đuổi theo, ta ở trong xe, chỉ có thể nắm khung cửa sổ, móng tay cắm sâu vào trong đầu gối, giống như muốn nứt ra, lúc này mới có thể đứng vững.

Hai con ngựa đang điên cuồng chạy về phía trước, ta bị chấn động giống như trời muốn sập, mắt thấy hai con ngựa đã hoảng sợ không thể phân biệt đường đi, càng chạy càng tới gần vách núi, buồng xe đụng phải vách núi cứng rắn, ngay tức khắc vỡ vụn ra, vụn gỗ bị tàn phá bay đến trên mặt của ta, đập vào đầu đón!

Làm sao bây giờ? Tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ xe ngựa sẽ bị lật ngược!

Ta suy nghĩ một chút, lúc này không thể dựa vào người khác, chỉ có thể dựa vào bản thân! Ta cắn răng, dọc theo mép buồng xe tàn nát đi từ từ về phía trước, không ai điều khiển xe, dây cương bị rơi về phía sau, thỉnh thoảng bay lên đánh vào càng xe, một tay ta nắm lấy cửa xe, một tay còn lại thử nắm lấy dây cương.

Mắt thấy sắp bắt được dây cương, nhưng phía trước đột nhiên bất ngờ xuất hiện một mỏm núi đá, buồng xe đụng vào một cái, rầm một tiếng, chấn động kịch liệt khiến ta suýt nữa thì văng ra khỏi xe!

Hai tay ta vội vàng ôm lấy càng xe, lúc này mới không có bị rơi xuống phía dưới.

Thử hai lần, thì may mắn lần cuối rốt cục bắt được dây cương, trong lòng ta vui vẻ, vội vàng dùng lực kéo về phía sau, hai con ngựa còn còn chưa có bình tĩnh lại, cảm thấy có người ghim dây cương lại lập tức điên cuồng hất đầu, một tay ta ôm lấy càng xe, một tay ta nắm dây cương, cả người liều mạng ngựa về phía sau.

Dây cương thô ráp cắt vào da thịt, đánh rách làn da ở khe tay giữa ngón trỏ và ngón cái của bàn tay.

Ta gất gao ghim dây cương, cắn răng chịu đựng đau nhức, rốt cục, dưới sự cố gắng không ngừng của ta, ngựa từ từ trấn định lại, bước chân cũng càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, rồi từ từ ngừng lại.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, cả người đều mệt lả.

Lúc này, chỉ cần chờ bọn người Bùi Nguyên Hạo tới, là ta sẽ được cứu.

Vừa mới nghĩ như thế xong, đột nhiên, hai bên trên vách núi truyền đến tiếng động, trong lòng ta khê động -- bọn họ đuổi theo tới nhanh như vậy?

Ta đứng dậy vừa nhìn, cảnh tượng đập vào mi mắt lại làm cho ta một lần nữa lâm vào sợ hãi.

Là bọn thổ phi, đám thổ phi này cư nhiên có thể dọc theo đường núi đuổi theo tới nơi này __ không, đây tuyệt đối không phải đuổi theo, mà là bị kỵ binh áo giáp đuổi tới nơi này, bọn họ vừa nhìn thấy ta, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc mừng rỡ, vội vàng phi thân nhảy xuống, kéo ngựa xa vây quanh.

Ta kinh hoàng nhìn bọn họ: "Các người, các người muốn làm gì?!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hắn sẽ không đến cứu người đâu

“Sao nào, hahahaha,” đám người đó cười gằn đi tới: “Không ngờ người cũng tới đây, một khi đã như vậy, đi theo bọn ta về đi!”

Vừa dứt lời bọn họ lập tức nhào lên, đồng loạt bắt lấy ta.

“Đừng, các người buông ta ra, buông ra!”

Ta dùng lực vùng vẫy đánh trả, đám người nọ liền nổi điên, hung hăng đẩy mạnh ta một cái.

Ta bị ném vào trong xe một cách thô bạo, gáy ta bị đập thật mạnh vào cửa xe, con đầu nhức đột nhiên ập tới, chỉ cảm thấy sau đầu nóng như phải bóng, trước mắt tối sầm lại, dần dần mất đi tri giác.

Lần thứ hai tỉnh lại, ta nhận ra mùi mồ hôi chua lôm trộm lẫn với mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn, gáy ta đột nhiên nhói đau, ta nôn khan mấy lần rồi mới từ từ mở mắt.

Trước mặt là mảnh tối đen.

Đêm xuống rồi sao? Đây là nơi nào?

Trong lòng ta không khỏi bất an, theo bản năng lần sờ, chung quanh trống không, sờ sờ bên dưới thân, giường như đây là một chiếc giường rộng rãi, nhưng đệm không hề dày, lại dính dính, cực kỳ nhơ bẩn, hơn phân nửa mùi mồ hôi và mùi thối ta ngửi thấy là từ chỗ này.

Đây là chỗ quái quỷ nào vậy?

Còn đang nghi hoặc thì bên tai đã lơ mơ nghe thấy có người nói chuyện, tiếng nói không lớn, hình như là phòng bên cạnh.

“Báo ca, xem ra tên Tiểu Bạch Kiềm kia lai lịch không nhỏ, có thể khiến cho Kỵ binh thiết giáp đều ra mặt giúp hắn.”

“Con bà nói, huynh đệ của chúng ta chết nhiều như vậy, mà cái gì cũng chưa cướp được!”

“Đáng giận nhất chính là để sống mất nhân chứng, lỡ như Hoàng gia biết được...”

Vừa nghe thấy tiếng mắng hung tợn kia, trái tim ta lập tức thất lại, là bọn sơn tặc, không ngờ ta lại bị rơi vào tay bọn chúng.

Rơi vào tay bọn chúng, kết cục chỉ có một!

Nghĩ tới đây, có một sự khủng hoảng trước nay chưa hề có ập tới, ta không thể suy nghĩ gì được, trong đầu chỉ có duy nhất 1 từ “trốn” nhất định phải chạy trốn!

Ta run rẩy đưa tay ra, vừa mò mẫm trong bóng tối vừa nghĩ tới chuyện chạy trốn, nhưng tay vừa đưa ra đã chạm phải thứ gì đó, chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng, thứ kia bị rơi xuống đất tạo ra tiếng động rất to!

Nguy rồi!

Cửa lớn lập tức bị đá văng, một người hô lớn: “Nàng ta thức dậy rồi, báo với Lão đại, nữ nhân kia đã thức dậy!”

Những tiếng bước chân rần rần truyền đến, sau đó bên tai ta vang lên tiếng cười thô bỉ quen thuộc: “Hahahaha, thức dậy rồi sao, thức dậy thì tốt. Lão tử cũng không muốn làm gì với một cái xác không thể nhúc nhích.”

Hắn vừa nói vừa đi về phía ta, ta nghe thấy tiếng bước chân của hắn gần trong gang tấc, ta bị dọa tới nước mắt đầm đìa, vội vàng chống tay lùi về phía sau, tay ta đột nhiên đụng phải cái gì đó, không chút suy nghĩ lập tức giơ lên trước mặt: “Các người đứng có tới đây, đừng tới đây!”

Đám người đó sững sốt, lập tức cười ha ha: “Hahahaha, người cầm ngọn nến thì muốn thế nào? Còn muốn dọa các ông đây sao?”

Tay ta run rẩy, dù trong tay có là cái gì thì cũng là ngọn rom cứu mạng cuối cùng của ta, ta liều mạng cầm lấy lắc lắc đầu, nước mắt ướt đầm: “Đừng, đừng qua đây.”

“Ta khuyên người đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, tên Tiểu Bạch Kiềm kia của người chạy rồi, hắn sẽ không đến cứu người đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bị lăng nhục tuyệt vọng

Cái gì, hắn đã đi rồi sao?

Ta kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng trước mắt vẫn là một mảnh tối đen.

Hắn đã đi, đúng thế, hắn là Hoàng tử nhà trời, an nguy của hắn mới là quan trọng nhất, làm sao có thể vì một cung nữ nhỏ nhỏ như ta mà trở lại nguy hiểm?

Vừa nghĩ đến đây, trái tim của ta thật sự đau đớn giống như bị xé rách, rồi cuộc nước mắt cũng nhỏ giọt rơi xuống, xoạch một tiếng lạc đến trên tay, cảm xúc nóng bỏng khiến tay của ta đều đã trở nên run rẩy.

Đúng lúc này, một bàn tay to đột nhiên đánh tới, một tay lấy đi thứ gì đó trong tay ta xóa sạch, ta còn chưa lấy lại tinh thần, người kia đã bỏ nhào lên, hung hăng đè ta ở dưới người.

“Buông, ngươi buông ra!”

Ta liều mạng la lên, đánh đấm vùng vẫy, lại thủy chung đánh không lại sức lực người này, nhưng ở giây phút này, trong lòng ta lại hiện lên bất an càng thêm rõ ràng...

Bọn họ, tất cả đều có thể thấy ta.

Mới ý thức được điểm này, trong đầu của ta ong lên một phen, cả người đều đã cứng lại, dùng lực mở to hai mắt nhìn về phía trước, tuy thân thể người này kề sát ta, nhưng giống như đã thú liên chỉ thờ dốc bên tai, đối với người này một chút cũng không thể thấy rõ, trước mắt chỉ là một mảnh sương mù dày đặc sâu nặng.

Người kia lập tức nhìn đáng vẻ cứng ngắc của ta, cũng như hiểu rõ cái gì, qua một lúc lâu mới nói: “Như thế nào, ngươi là người mù?”

...

Ta, là người mù?

Ta mù...

Ngay lúc ta vẫn đang chấn kinh không thôi, bên tai vang lên tiếng cười gần của người kia: “Người mù, người mù cũng được, có khác gì đâu!”

Nói xong, hắn mạnh mẽ đem ta bỏ nhào vào trên giường, thân thể như núi đè ép xuống.

Vì sao, vì sao lại như vậy? Vì sao mà ta bị mù, ta không có làm điều gì ác, cũng chưa từng nghĩ tới việc hại người khác, vì sao ông trời lại cấp cho ta sự thống khổ như thế!

Trên người đàn ông này – không, hắn không phải đàn ông, giờ phút này ta không nhìn ra bất kỳ thứ gì, chỉ thấy khí tức như đã thú xâm nhập ta, hắn vừa cười, vừa xé rách quần áo của ta, tiếng vải vóc vỡ vụn vang lên bên tai, ta cảm giác được đau lòng đến chết, cũng cảm giác được từng mảnh vải bị hắn xé nát.

“Không, không cần, buông ra!”

Ta liều mạng vùng vẫy, liều mạng đánh, nhưng trong mắt hắn sự vùng vẫy đó không đáng nhắc đến, rất nhanh, ta cảm thấy cả người đều rét lạnh, ta biết, ta đã hoàn toàn trần trụi rồi.

“Hô hô, thân thể đẹp quá, không hổ là hàng thượng đẳng.”

Người đàn ông kia nhanh chóng cởi hết quần áo của mình, thân thể cực nóng hung hăng đè ép ta ở dưới người, cảm giác được dục vọng bùng nổ của hắn, ta run rẩy càng thêm lợi hại.

“Không cần, van xin ngươi, buông...”

Dù ta khóc bi thương thế nào cũng không thể lay động được tên cầm thú trước mắt này, giờ khắc này, ta giống như bị một con rắn độc bò lên người, mà loại cảm giác tuyệt vọng này, cũng gắt gao vướng mắc ta.

Hắn tham lam thờ dốc, từng trận truyền vào trong tai của ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Hoàng Gia lên núi rồi

Khi đầu lưỡi của hắn muốn xâm nhập, răng nanh của ta mạnh mẽ cắn xuống.

“A!”

Đột nhiên hắn hét thảm một tiếng, lập tức đứng thẳng, mà trong miệng ta, một ngụm lớn máu tươi mặn chát.

“Mẹ nó!” Hắn hung tợn nói ở bên tai ta, lập tức, hung hăng tát cho ta một cái tối sầm mặt mũi: “Đồ đệ tiện, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Ta bị cái bạt tai này đánh cho cả người đều lơ mơ, trong lỗ tai ong ong, ngấm trộm nghe được tiếng hắn hô to: “Đều đã cho lão tử tiến vào, nha đầu chết tiệt, ta xem ngươi có thể chịu tới khi nào, mọi người cùng nhau tới!”

Cái gì? Hắn là muốn... muốn nhiều người như vậy, tới đập hư ta.

Lúc này, cửa lớn đã bị người ta mở to, ta nghe được nhiều tiếng bước chân đi tới, nhìn đáng sợ chúng ta, những người đó đều nở nụ cười âm tà.

“Hô hô, lão đại, lần này sao lại để chúng ta cùng nhau làm?”

“Cùng nhau là được, xem da thịt nàng ta mềm mại thế kia.”

“Đề cho ta tới.”

Tuy ta không nhìn thấy, nhưng dường như có thể tưởng tượng, những ánh mắt âm tà đó đang nhìn vào mỗi tác da thịt của ta, tay của bọn hắn cũng duỗi về phía ta... linh hồn của ta, giống như rơi vào vực sâu.

Cho tới bây giờ, ta đều chưa bao giờ cảm nhận được sự tuyệt vọng xâm nhập vào cốt tủy như thế, mặc kệ gặp nhiều khổ sở, gặp nhiều khó khăn, cho dù lúc trước trải qua chuyện như thế, ta cũng không nghĩ tới muốn chết, ta còn muốn sống, nhưng là, loại cảm giác nhục nhã này đã đánh tan tất cả kiên trì của ta.

Ông trời, nếu đây là khảo nghiệm mà người ban cho ta, như thế thì ta chịu thua!

Lúc nghĩ như vậy, ta từ từ nhắm hai mắt lại, một giọt lệ từ trong khóe mắt chảy ra, răng nanh cũng cắn lên đầu lưỡi của chính mình.

“Lão đại, nàng ta muốn tự sát.”

Một người bên cạnh dường như nhìn ra manh mối, ta vừa nghe vội vàng muốn hung hăng khép lại khớp hàm, nhưng một bàn tay đã nhanh hơn duỗi ra nắm lấy cằm của ta, hung hăng dùng lực, ta chỉ cảm thấy một trận đau nhức ở cằm, rốt cuộc răng nanh cũng không cắn nổi nữa.

“Hô hô, muốn chết, cũng đề cho các ông đây hưởng thụ xong rồi chết.”

Thật sự, không được sao?

Ta mở to hai mắt, giống như một cỗ thi thể nằm ở nơi đó, những người này không ngừng tàn sát bừa bãi lên người ta, nhưng lúc này ta đã không còn phản kháng, giống như ngay cả linh hồn cũng đã rời đi.

Liền lúc này, bên ngoài đột nhiên lại chạy vào một người, thở hổn hển nói: “Lão đại!”

“Mẹ nó, ai cho người vào, không thấy chúng ta đang...”

“Lão đại, đừng động, đã xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Hoàng, Hoàng gia lên núi rồi.”

“Cái gì?”

Tiếng nói của người lão đại này đều đã thay đổi, giống như lập tức lùn đi một đoạn khí thế, tay đang che trên người ta tự nhiên lạnh xuống, cả người đều ử rử, những người xung quanh đều dừng tay, trong phòng chỉ còn lại tiếng hơi thở chột dạ.

“Sao lại thế, sao Hoàng gia lại lên núi?”

“Không biết, nghe nói Hoàng gia ra ngoài làm việc, lúc từ bên ngoài quay về, đi đến trên quan đạo, cũng không biết ai nói nhiều, Hoàng gia đã biết chuyện kia chúng ta làm, lập tức liền lên núi.”

“Mẹ nó, lần này phiền toái rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tiểu Báo, người thật to gan

Lão đại kia đầu đầy mồ hôi lạnh nhìn ta một cái, tuy ta thấy không rõ, nhưng có thể cảm giác được tất cả khí thế trên người hắn đều nao núng tiếp xuống, nghĩ ngợi, vội vàng phân phó nói: “Trời nắng ta lại, không cho phép bất kỳ kẻ nào động vào.”

“Vâng.”

Những thủ hạ này vừa nghe, lập tức xông tới, ba chân bốn cẳng trời ta lại, lại vẫn nhét một đồng vải vào trong miệng ta, ta liền mạng lắc đầu vùng vẫy, nhưng một chút tác dụng cũng không có, chỉ có thể bị bọn chúng ném vào một góc, xem ta còn muốn vùng vẫy, liền chữa guom vào người ta: “Dám lộn xộn, liền phanh thây người!”

Nói xong, bọn họ đều đi ra ngoài.

Cửa cũng đóng lại.

Cuối cùng vẫn tránh được một kiếp, ta như là vừa đi một vòng từ Quỷ môn quan trở về, trong lòng vẫn rất sợ hãi.

Chỉ có điều, Hoàng gia là ai?

Nghe bọn họ vừa nói chuyện, dường như đặc biệt kiêng kỵ người này, bọn thổ phi này coi như là có một chút thế lực lại tâm ngoan thủ lạt, còn có người nào ác hơn bọn chúng? Chẳng lẽ, lại là lợi hại hơn thổ phi?

Nghĩ như vậy, ta vội vàng dán lỗ tai lên vách tường, nghe âm thanh bên ngoài.

Bên ngoài có rất nhiều thổ phi, nhưng một đám đều ngừng thở, cực kỳ khẩn trương, ta nghe được tiếng bước chân đi tới, một loại cảm giác khẩn trương tiếp theo ập đến.

Khí tức khiếp người!

“Hoàng gia, Hoàng gia đại giá quang lâm, chúng tiểu nhân bái kiến!”

Âm thanh của lão đại kia không còn hung ác giống như lúc trước, mang theo chút cười, còn chưa nói nên lời chột dạ và nịnh nọt, nhưng đối phương không lập tức nói chuyện, qua một hồi lâu, mới nghe được một âm thanh còn trẻ tuổi nói: “Tiểu Báo, lá gan của người thật lớn.”

Hoàng gia, vẫn còn trẻ?

Trong lòng ta nghĩ ngợi, liền nghe thấy lão đại kia cười: “Ngũ ca nói đùa...”

Ngũ ca? Xem ra người nói chuyện còn chưa phải là Hoàng gia, chỉ là một người thủ hạ của Hoàng gia, nhưng người Hoàng gia này thật sự không tầm thường. Tuy hắn còn chưa mở miệng, nhưng loại áp lực trấn áp lòng người này, khiến cho những thổ phi hung ác xung quanh đều đã biến thành mèo nhà.

“Hoàng gia đã nói qua, các người chưa nghe sao? Ai cho các người ra tay trên quan đạo?”

“Hoàng gia tha tội, Hoàng gia tha mạng!” Ta nghe thấy lão đại kia thùng thùng đập đầu: “Chúng tiểu nhân biết sai rồi, chỉ là chúng tiểu nhân thật sự căng rồi, gần đây cũng không có việc gì, mới ra hạ sách này, Hoàng gia thứ tội!”

“Nếu như đoạt hàng hóa, vì sao còn cướp đoạt nữ nhân?”

“Cướp đoạt nữ nhân? Không có, chúng tiểu nhân đều biết đây là điều kiêng kỵ, chúng tiểu nhân làm sao dám?”

“Có người nhìn thấy, các người đem một nữ nhân lên xe.”

“Cái tên nào dám nói luyên thuyên, Hoàng gia nắm rõ, chúng ta chỉ là đón xe, xông về phía trước mặt hàng hóa, nữ nhân kia, chúng tiểu nhân đánh nàng ta hôn mê liền bỏ lại, cũng không biết đã đi tới chỗ nào.”

Ta vừa nghe lập tức liền nóng nảy trong lòng, thường thừa nhận những hành vi phạm tội nhỏ nhoi, là vì che giấu tội ác, xem ra người Hoàng gia này cực kỳ kiêng kỵ cường nhân xâm hại dân nữ, mà lão đại kia biết điểm này, đơn giản liền che giấu chuyện này xuống, như vậy mới không bị trách phạt.

Vừa nghĩ đến đây, ta gấp gấp giấy giữa muốn mở miệng kêu cứu, nhưng tứ chi đều bị trói nghiêm ngặt, miệng cũng bị nhét vải, trừ bỏ tiếng thở dốc như mèo, ta vốn không thể phát ra được âm thanh nào.

“Thật vậy không?”

“Đương nhiên là thật, chúng tiểu nhân không dám lừa gạt.”

“Hu hu hu.” Ta liều mạng loạng choạng đầu, giống như hi vọng có người có thể nhìn thấy – hẳn đang nói dối, hẳn đang nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Sự an tâm trước nay chưa từng có

Ta quỳnh lên, liền cảm thấy cái trán bị đụng đến đau rất, giống như có một chiếc bàn là là qua, đau đớn khiến toàn thân ta run rẩy suốt chút nữa thì ngất lịm.

Lúc này, ta nghe thấy một giọng nói: "Vậy sao? Vậy người cứ nhìn gian phòng cách vách làm gì?"

Chỉ nghe thấy một câu này, ta lập tức nhận ra - bản thân được cứu rồi!

Nghĩ đến đây, tâm trạng khẩn trương lập tức được thả lỏng, lúc này ta mới cảm thấy đau đớn lan tỏa toàn thân, giống như một cái động đên không đáy hút hết tinh thần của ta, khi ta sắp ngất đi, liền nghe thấy âm thanh cửa bị đá văng, có người vọt tới trước mặt ta.

Lúc này ta bỗng nhận ra y phục trên người đã không đủ che đậy cơ thể, theo bản năng cuộn mình lại, cảm giác cơ thể bị trần trụi trước mặt những người kia khiến ta không chịu nổi, lại chẳng có biện pháp nào. Giây phút ấy, một chiếc áo thô ráp bao lấy thân thể của ta.

"Không có việc gì rồi."

Giọng nói ấy, thật lạnh, cho dù an ủi cũng không có dư một chút dịu dàng nào, giờ đây chiếc áo kia giống như hàng rào cứng rắn, chặn lại ánh mắt của những tên thô phi, khiến ta cảm thấy một sự an tâm mà trước nay chưa từng có.

Lúc cơ thể bị người ta ôm lấy, ta liền mất đi chút ý thức cuối cùng.

Mấy ngày kế tiếp, ta đều sống trong hỗn loạn mông lung, có khi thanh tỉnh, có khi lại cực kỳ mơ hồ, ta không biết người chung quanh đối xử với ta ra sao, cũng không biết chính mình đã trải qua như thế nào, nhưng trong lúc ý thức mơ hồ, chớp mũi vẫn ngửi được một mùi hương mát lạnh.

Không thơm, nhưng lại mang theo sự sạch sẽ đặc trưng của nam nhân.

Đến lúc ta mở mắt lần nữa, khoảng không trước mắt tối om, chỉ có một chút ánh sáng lấp lờ trong bóng tối.

Đây là - - ánh sáng?!

Trong lòng ta sợ hãi, cả người đều run rẩy một hồi, lập tức mở to mắt, quả nhiên không phải đang nằm mơ, bóng tối nhạt dần, ánh sáng màu trắng ngà dần hiện lên rõ hơn.

Nhất thời trong lòng ta mừng như điên - ta, có thể thấy rồi!

"Cô nương, người tỉnh rồi."

Một âm thanh già nua vang lên bên tai, ta quay đầu lại, cảm giác được một cái bóng bao phủ lấy đầu ta, khẽ lay động, ta liền cảm nhận được thứ gì đó vừa bị rút ra khỏi đầu.

"Hiện tại, người có thể thấy gì?"

Ta cố gắng mở to hai mắt, thấy được một cái bóng mơ hồ, vì thế khẽ nói: "Có một chút hình ảnh mờ nhạt."

"Ừm, may là vết thương không quá nghiêm trọng, lão hủ cũng tận lực rồi."

Nói xong, người nọ từ từ đứng dậy, đi đến bên cạnh chấp tay cúi người: "Hoàng gia, lão hủ đã châm cứu xong, vết thương của vị cô nương này đã tốt lên bảy tám phần, còn lại thì phải tĩnh dưỡng, chờ đến lúc máu tụ tan hết, sẽ không còn đáng ngại nữa."

"Đa tạ."

Trong phòng vang lên một giọng nói khác, vẫn lạnh lùng như cũ, không mang theo bất cứ tình cảm dư thừa nào.

Ta có chút sững sốt, từ từ đỡ người dậy nhìn về bốn phía, mơ hồ có thể nhận ra đây là một căn phòng khá yên tĩnh, bản thân thì đang nằm trên chiếc giường nhỏ, ông cụ kia thu thập xong này nọ, liền rời đi, cửa cũng bị đóng lại, căn phòng lại chìm trong im lặng.

Vừa mới hồi phục thị lực, ánh mắt ta còn chưa thể nhìn xa, chỉ có thể hướng về phía giọng nói phát ra khi nãy, nói: "Là - - Hoàng gia sao?"

Hắn không trả lời ta, chỉ từ từ đứng dậy, đi đến trước mặt ta.

Trong mộng lung ta thấy một thân ảnh cao lớn, từ trên cao nhìn xuống, trầm mặc không nói, ta nhìn hắn gật đầu: "Đa tạ ơn cứu mạng."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Là mộng, chung quy cũng có lúc phải tỉnh

Hắn vẫn không nói gì như cũ, chỉ vươn tay, đỡ bả vai ta. Trước đó ta vừa mới bị thổ phỉ làm nhục, đột nhiên bị nam nhân động vào, nhất thời cả người ta đều cứng đờ.

Bấy giờ, giọng nói của hắn vang lên trên đỉnh đầu ta: "Nghỉ ngơi nhiều một chút."

Giọng nói này giống với giọng nói ta nghe thấy lúc còn ở trên núi, lạnh lẽo, cứng rắn, giống như không quen không thân, giống như ra lệnh theo thói quen.

Nhưng giọng nói như thế, lại khiến cho lòng to toàn thân ta vừa dựng đứng lên liền dịu xuống.

Ta cảm giác người nọ có chút đặc biệt, nhưng không nói được là đặc biệt ở đâu, vì thế ta thuận theo từ từ nằm xuống, hắn đứng ở bên giường, như đang suy nghĩ gì đó, qua một lúc lâu sau ta hít hơi một cái, hắn mới "À..." một tiếng, cúi người kéo chăn đắp cho ta, động tác rất nhẹ nhàng.

Ta không biết Hoàng gia này rốt cuộc là nhân vật nào, người nọ ở trước mắt ta vừa có chút chân thật lại có chút mờ ảo.

Nghĩ tới đây, bản thân ta cũng thấy buồn cười.

Bất chợt, bên tai lại truyền đến âm thanh mở cửa, một người hấp tấp đi tới, nói: "Hoàng gia, thuộc hạ đã điều tra xong, Hoàng gia đoán không sai."

"Hừm?"

"Bên kia phủ Dương Châu, xác thực là có- -"

Còn chưa dứt lời, tiếng nói giống như bị người ngăn lại, dường như bóng người nhìn ta một cái, sau đó nói: "Ra ngoài rồi nói."

Nói xong, bọn họ liền ra ngoài, còn không quên khép cửa, để lại mình ta nằm đó có chút run sợ.

Giọng người vừa rồi nghe có chút giống với giọng "Ngũ ca", nghe hắn nói thì là chuyện phủ Dương Châu bên kia, chẳng lẽ vị Hoàng gia này không chỉ có qua lại với thổ phỉ mà còn có giao tình với quan lại?

Rốt cuộc thì hắn là nhân vật như thế nào?

Nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra cái gì, nhưng có lẽ là do mấy hôm trước ta vẫn luôn mê man, nên tinh dậy tinh thần đặc biệt tốt, nằm một lúc lâu cũng không thấy ù rừ, ngược lại cảm giác sắp khôi phục thị lực khiến ta hưng phấn không thôi.

Hai mắt mở to nhìn đỉnh đầu, cũng không biết một tầng trắng ngà trước mắt là màn giường hay là do mắt ta vẫn chưa khỏi, mờ mờ ảo ảo, như những đám mây bông bồng bềnh trôi nổi trên bầu trời.

Không biết ta đã nhìn bao lâu, đám mây kia liền hòa vào nhau hợp thành một người trước mặt.

Lúc ý thức được điều này, ta liền có chút rung mình, theo bản năng nhắm chặt hai mắt, kéo chăn lên, để bản thân chìm trong đêm tối.

Không cần nghĩ, cũng không muốn nghĩ nữa.

Mặc kệ đã từng trải qua những gì, cứ coi như một giấc mộng đi, là mộng, chung quy cũng có lúc phải tỉnh. ...

Ta ở trong phòng vài ngày, trong lúc đó Hoàng gia thường xuyên tới đây, nhưng căn bản hần đều không mở miệng, cho dù có nói cũng chỉ được hai ba chữ, cả người lạnh lùng, còn may, ta vẫn chịu được.

Mấy ngày nay nghe thanh âm truyền đến từ ngoài cửa, ta có thể lớn gan đoán ra đây có lẽ là một khách điểm, đệm chần khô ráo, phòng cũng cực kỳ rộng rãi, mỗi ngày Hoàng gia kia đều sai người đưa cháo đến dứt cho ta ăn, cháo cũng rất ngon, còn có thể nếm được hương vị trong veo của hoa cúc.

Sáng sớm nay, lúc ta tỉnh lại, nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài, ta biết là người làm trong khách điểm đưa nước đến.

"Cô nương, hôm nay ngời dậy sớm thế."

Ta cười cười, chống giường ngồi dậy, bởi vì lớp màng trắng che mờ trước mắt ta ngày càng mờ nhạt, ta đã có thể tự mình mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu, chỉ là khi nhìn mặt vẫn còn có chút cổ sức.

"Đa tạ ngời, tiểu nhị ca."

Ta mò mẫm đi đến bên chậu nước, một bên lấy khăn rửa mặt, một bên hỏi: "Xin hỏi, Hoàng gia đã dậy chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ta tự do rồi

"Hoàng gia ý hả, đêm qua hần đã đi rồi."

"Cái gì, hần đi rồi?"

Ta chấn động, tiểu nhị kia gật gật đầu: "Ừm, Hoàng gia nói hần có việc phải làm, có lẽ sẽ không trở lại nữa, hơn nữa còn để lại vật gì đó ở đầu giường cho ngời, dặn ngời nhất định phải xem."

Nói xong, hần cúi người chào ta, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ta ngơ ngác đứng một hồi, lúc này mới đỡ vách tường từ từ đi đến cạnh giường, duỗi tay sờ, quả nhiên bên cạnh gối đầu có một chiếc túi gì đó, chạm tới liền truyền đến một hồi âm thanh vật cứng chạm vào nhau.

Là - - bạc?!

Ta vội lấy lên sờ thử, quả nhiên là một túi bạc, tuy đa phần đều là bạc vụn, nhưng cầm lên cũng khá nặng, ít cũng phải đến năm mươi lượng, đây chính là tiền tiêu cho một hộ gia đình trong khoảng một hai năm đấy!

Ta ngồi bần thần ở mép giường, trước mắt là một mảnh mơ hồ như phủ sương, đầu ngón tay run rẩy vuốt ve những đỉnh bạc đó, có một loại cảm giác ấm áp nói không nên lời, giống như một ngọn lửa âm ỉ dần dần cháy lên trong lòng ta.

Giờ khắc này, ta đột nhiên nhận ra một điều- -

Trên tay ta có một khoản tiền, hơn nữa, ta đã xuất cung!

Nói cách khác, ta, tự do rồi?!

Suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu khiến ta vừa có chút kích động lại có chút mê man, giống như ta không thể tin được toàn bộ chuyện này đều là sự thật, nhưng ta quả thực đã xuất cung, người trong cung nghĩ ta nhất định đã chết, hần sẽ không quay lại quản ta nữa; thậm chí, ta còn đột nhiên có nhiều bạc như vậy!

Ta thật sự, tự do rồi!

"Ha ha..."

Ta nở nụ cười, bàn tay gât gao nắm chặt nén bạc, từ từ đặt lên trước ngực.

Có gì đó nóng bỏng rơi xuống, là nước mắt từng giọt từng giọt lăn trên gò má, tí tách rơi trên tay ta, tạo thành một vết mờ trên mu bàn tay, rồi dần biến mất không thấy nữa...

Ở lại khách điểm mấy ngày, đây là lần đầu tiên ta ra ngoài, mới đi đến hành lang, liền nghe thấy âm thanh náo nhiệt phía dưới, có người lớn tiếng gọi rượu, bọn tiểu nhị thét to mang thức ăn lên, chường quầy không kiên nhẫn thúc giục, hòa cùng giọng rao yểu điệu của mấy cô nương bán hàng rong - -

Chớp mũi người thấy mùi cay xè của ớt cùng mùi thơm nhàn nhạt của hạt tiêu trong đĩa cơm rang.

Trong lòng có chút chua xót, đây mới là hương vị của cuộc sống.

Ta đứng ở hành lang, mơ màng nhìn tất cả mọi thứ, rõ ràng như thế, bình đạm như thế, lại vô cùng trân quý, một lúc sau, ta mới ép được nước mắt đã đọng đầy trong hốc mắt lại, vịn lan can thật cẩn thận đi xuống.

Lúc này, một người đi bên cạnh ta, thân thiết nói: "Cô nương, sao ngươi lại ra đây? Cẩn thận - -!"

Vừa mới nói xong, ta liền hụt chân, hấn vội vàng đỡ ta.

Ta nghe giọng nói này rất quen tai, chính là tiểu nhị vẫn luôn chăm sóc ta trong khách điểm mấy ngày qua, người ta thân thiết, ta cũng mỉm cười nói: "Đa tạ ngươi, tiểu nhị ca."

"Ngươi có chuyện gì thì giao cho ta làm đi. Đôi mắt ngươi không tiện, đừng đi ra ngoài."

"Tiểu nhị ca, ta muốn rời đi, cần đến đâu trả tiền thuê phòng đây?"

"Tiền thuê phòng sao? Hoàng gia đã sớm thanh toán rồi, còn thanh toán những nửa năm, vì sao cô nương phải rời đi?"

Thanh toán hết nửa năm tiền thuê phòng sao? Là lo cho đôi mắt của ta không thể khôi phục lại thị lực, cho nên mới sắp xếp như thế à?

Ấm áp dâng lên trong lòng khiến ta cảm thấy có chút nghẹn ngào, vị Hoàng gia này thật sự là người tốt, giúp ta đến thế, chỉ sợ kiếp sau ta phải kết cớ ngậm vành làm trâu làm ngựa mới có thể báo đáp.

"Cảm ơn ngươi tiểu nhị ca, ta đi đây."

Nói xong, ta liền mò mẫm đi xuống, tiểu nhị kia dừng một chút, lại vội vàng đi đến đỡ ta, nói: "Cẩn thận chút, đôi mắt cô nương không tốt, cô nương định đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Vừa là thiên đường vừa là địa ngục

Đi đâu? Đi đâu đều tốt!

Trong lòng ta vui mừng giống như con chim sổ lồng —— ta chờ mong suốt 5 năm, người xưa nói mỗi mắt mong chờ, nhưng ta mong ngày này, lại chỉ có thể ngắm ngàn khoảnh khắc xanh biếc, cửu trọng thiên xa nghìn trùng, không nghĩ tới rốt cuộc chờ tới ngày hôm nay rồi!

Ta ra khỏi cung, ta tự do!

Cùng lúc này, bên tai ta đột nhiên vang lên thanh âm của Du Nhi ——

Thanh Anh, Ngọc công công nói, muốn ngươi bình an trở về từ phía nam, trên danh sách đại xá được xuất cung, mới có tên của ta.

Thanh Anh, ngươi —— ngươi sẽ trở về sao?

.....

Du Nhi, cô ấy còn đang chờ ta trở về.

Giống như là có một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu dội xuống dưới, trái tim ta cũng lập tức lạnh thấu, bước chân cũng đình trệ một chút, tiểu nhị thấy ta như vậy, hỏi: "Cô nương, cô làm sao vậy?"

“.....” Ta đứng ở chỗ đó không nói lời nào, trong lòng lại lập tức nổi lên một cơn kịch liệt.

Nếu ta thật sự không quay về, Ngọc công công thật sự sẽ xóa tên của Du Nhi ra khỏi danh sách sao?

Thế nhưng, ta hiện tại, xem như người đã chết a.

Không, Ngọc công công làm người âm ngoan như thế, ông ta nói ra lời này, thì tuyệt đối sẽ làm được!

Ta thật vất vả mới ra khỏi cung, thật vất vả có được cơ hội tốt trời cho, nếu thật sự trở về, ta vẫn còn mang trên người vụ án Hoàng Hậu bị hạ độc, có lẽ cả đời cũng không ra khỏi cung được!

Nhưng mà, thật sự muốn để cho Du Nhi sống quãng đời còn lại ở trong cung sao?

Kia, ta nên làm như thế nào? Vì Du Nhi, trở lại cái vực sâu không đáy kia?

Ta không muốn, ta không muốn trở về!

Du Nhi, Du Nhi phải làm sao bây giờ?

Trong lòng giống như có băng cùng lửa đang dày vò kịch liệt, mỗi một lần hô hấp, ý nghĩ trong lòng ta lại một lần thay đổi, giống như có thiên thần và ác quỷ, đang xé rách linh hồn ta.

Vừa là thiên đường, vừa là địa ngục.

.....

Không biết qua bao lâu, tiểu nhị kia vẫn luôn đứng bên cạnh ta, nhìn sắc mặt ta càng ngày càng tái nhợt, có chút lo lắng nói: “Cô nương, có phải cô không thoải mái hay không? Cô nương muốn đi đâu, có cần ta đi cùng cô không?”

Ta từ từ ngẩng đầu, miễn cưỡng tươi cười với hắn một cái: “Cảm ơn tiểu nhị ca, ta —— lòng ta thực loạn, ta muốn ở một mình một lúc.”

“A, vậy cô cẩn thận, ta đỡ cô nương đi ra ngoài đi.”

Nói xong, hắn cẩn thận bắt lấy cánh tay ta, đỡ ta từ từ đi xuống dưới, chờ đi đến cửa chính, lại cẩn thận kêu ta bước qua bậc cửa, ta nghe thấy tiếng xe ngựa đông nghịt trên đường cái bên ngoài, tiếng người náo nhiệt, liền quay đầu lại, nhìn thân ảnh mờ hồ trước mặt, nói: “Cảm ơn ngài.”

“Đừng khách khí.”

Ta gật gù đầu liền muốn đi, mới vừa quay người lại, lại nghe thấy tiếng tiểu nhị kêu lên: “Cô nương.”

“Hử?”

“Đây là khách điểm Nghi Phong, ta tên là Lưu Tam Nhi, nếu cô nương không dễ dàng có thể trở về tìm ta.”

Chỉ là một câu nói đơn giản, lại mang theo sự chu đáo và quan tâm, ôn nhu như vậy cũng là điều cầu cũng không được ở trong hoàng cung lạnh như băng kia, có lẽ, dân chúng ở trong mắt người cầm quyền thô bỉ bản cung, nhưng tính cách như vậy, lại là thứ mà những người chỉ biết hưởng thụ vinh hoa phú quý kia tuyệt đối không có.

Ta mỉm cười nói: “Đa tạ ngài, Lưu tam huynh đệ.”

Nói xong, liền một mình tìm kiếm, chậm rãi đi ra ngoài.

Dương Châu không hổ là châu phủ giàu có đông đúc nhất phía nam, trên đường cái xe ngựa đông nghịt, người đến người đi không đếm được, tiếng tiều thương lớn tiếng rao hàng bên đường, tiếng vó ngựa từng trận, có vẻ phi thường náo nhiệt.

Ta chống một cây gậy cẩn thận đi dọc theo ven đường, chỉ một lát sau, liền tới một cái chợ.

Âm thanh phía trước rất âm ỉ, dường như có rất nhiều người tụ họp ở nơi đó, còn có một số người cũng vội vàng chạy tới, ta nhất thời tò mò, cũng chậm rãi đi theo qua đó, liền nghe thấy tiếng hoan hô của những người xung quanh, giống như là đang ăn mừng cái gì đó.

Ta khó hiểu, liền hỏi người bên cạnh: “Xin hỏi, chuyện gì náo nhiệt như vậy?”

Người nọ cao hứng nói: “Ngươi không nghe thấy sao, bọn họ nói, thổ phi trên núi Hồ Nha, đã bị tiêu diệt!”

Chương 97: Thân phận thật của Hoàng Gia

Thỏ phi núi Hồ Nha? Là bọn người đã bắt cóc ta!

Nghĩ tới những chuyện gặp phải ở trên núi kia, cả người ta ngay lập tức run rẩy, nhưng vì không để cho người khác chú ý, ta cố gắng nuốt con giận xuống, làm bộ tò mò hỏi: "Là bị tiêu diệt như thế nào?"

"Ta cũng không biết, tin tức này là người đi ngang qua quan đạo mang về." Người nọ cười ha hả nói: "Thế nhưng nghe nói, động tĩnh lúc tiêu diệt bọn thỏ phi cũng thật lớn, núi Hồ Nha đều sắp bị san bằng, tằm tắc, thực sự là lợi hại."

Người bên cạnh nghe thấy hắn nói như vậy, liền tiếp lời nói: "Đám thỏ phi này, nên sớm bị như thế, nếu không phải nể mặt mũi của Hoàng gia -- "

Hoàng gia? Có chút ngoài ý muốn nghe được cái tên này.

Ta vội vàng hỏi: "Hoàng gia? Hắn và đám... thỏ phi kia là cùng một bọn sao?"

Hai người kia trầm mặc một chút, hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc khi ta hỏi như vậy, một người trong đó một lúc lâu sau mới nói: "Người là người ở bên ngoài?"

"Ừ, vừa tới Dương Châu. Xin hỏi, cuối cùng thì Hoàng gia là -- "

"Cũng khó trách người không biết, Hoàng gia hắn chính là tổng giáo đầu 72 đạo thủy bộ của ba tỉnh phía nam chúng ta, hắc đạo và bạch đạo cũng phải nể mặt hắn!" Vừa nói, người nọ vừa giơ ngón tay lên tiến tới trước mắt của ta.

Tổng giáo đầu 72 đạo thủy bộ của ba tỉnh phía nam!

Ta từng nghe nói qua, vị tổng giáo đầu này, không phải là người của quan trường, cũng không phải là người của hắc đạo, nhưng hắc bạch bạch đạo đều sợ nhân vật này như sợ cọp, chừng quân hàng hóa vận chuyển trên cả hai con đường thủy bộ, động một cái kinh thiên địa, tứ phương chú ý, xem như Ông Vua không ngại ở Giang Nam!

Không nghĩ tới, vị Hoàng gia kia, dĩ nhiên là một đại nhân vật như vậy!

Ta nhất thời bị chấn kinh có chút không phản ứng kịp, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, hỏi: "Kia, các người vừa nói nể mặt mũi của Hoàng gia, là chuyện gì xảy ra?"

"Hoàng gia từ khi lên thống lĩnh tới nay, vẫn luôn quản bọn thỏ phi này rất chặt chẽ, không để cho bọn họ phạm pháp, để bọn chúng tới thủy vận Diêm bang làm việc, quan phủ thấy bọn chúng cái tà quy chính, cũng liền bỏ qua chuyện cũ. Nhưng đám thỏ phi ở núi Hồ Nha này, lúc trước cũng giết không ít người, rất hung ác, người trong thành Dương Châu ăn không ít thua thiệt vì bọn chúng, nếu không phải nể mặt mũi của Hoàng gia, quan phủ đã sớm động thủ."

Nguyên lai là như vậy -- thảo nào tên Báo lão đại kia lại kính sợ Hoàng gia như vậy.

"Vậy, là ai tiêu diệt đám thỏ phi này?" Ta hỏi: "Là Hoàng gia?"

"Không phải."

"Kia, là ai?" Ai có năng lực lớn như vậy?

"Nghe bọn họ nói, hình như là người của Châu phủ ra tay."

Cái gì? Người của Châu phủ ra tay? Lê nào là đội quân Thiết Giáp Kinh Kỳ mà ta nhìn thấy ở trên quan đạo ngày đó?

Đúng rồi, ngày đó tên Báo lão đại kia nói xằng nói bậy trước mặt Bùi Nguyên Hạo, Bùi Nguyên Hạo là người âm ngoan như vậy, làm sao có thể lưu lại tính mạng của gã, chỉ san bằng một cái núi Hồ Nha, còn là nhẹ.

"Người quan làm chuyện này, chúng ta cũng không biết." Một người ở bên trái chen miệng nói: "Bất quá xem băng cáo thị nói, tối hôm nay Châu phủ còn muốn đốt pháo hoa. Cũng không phải lễ tết gì, đốt pháo hoa làm gì."

"Là bởi vì tiêu diệt thỏ phi, muốn chúc mừng sao?"

...

Đốt khói lửa để chúc mừng sao?

Xem ra, bọn người Bùi Nguyên Hạo thật sự nghĩ ta đã chết, một cung nữ nhỏ nhỏ chết, đương nhiên không đáng để bọn họ lại hao tổn cái tâm tư gì.

Ta từ từ đi ra khỏi đám người ồn ào, một trận gió thu thổi qua, mang đến cảm giác lạnh lẽo run rẩy.

Ta đứng ở chỗ đó, đột nhiên có một loại mê man không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Không biết thăm vấn cái gì

Ta đột nhiên có một loại cảm giác trống rỗng kỳ quái, ta đã đạt được tự do, đây là mong đợi lớn nhất của ta trong những năm gần đây. Thế nhưng, ở giờ khắc ta được như ý nguyện này, ngoài tự do, cuối cùng ta cũng là hai bàn tay trắng!

Không có người thân, không có bạn bè, thậm chí —— không có một nơi ấm áp để quay về.

Loại cảm giác này, thật giống như một người trào dâng ý nghĩ trở về, lại đột nhiên phát hiện, bản thân không nhà để về.

Ta đứng ở chỗ đó, cảm giác mình thật cô đơn lẻ loi, hết thấy xung quanh đều là xa lạ, giống như dòng nước chảy qua bên người mà không đọng lại, không có một chút quan hệ gì với ta. Cũng không biết lại qua bao nhiêu năm, những cung nữ bị bức tường hoàng cung giam nhốt thanh xuân đó, khi bọn họ chờ đợi đến cùng, rốt cuộc đến lúc được rời đi, có phải sẽ hoảng sợ mê man giống như ta không.

Thế nhưng, lại hoảng sợ mê man thì thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Ta lại đi được một lúc lâu, mới phát hiện bụng đã đói đến kêu thảm thì, tìm thấy một quán chuyên bán đồ ăn vặt trên con phố nhỏ, ăn một chén hoành thánh tươi mới.

Ăn xong, móc ra một khối bạc vụn đưa tới.

Ông chủ quán nhìn thấy bạc vụn, dường như sững sốt một chút, bảo ta đợi một lát, mới gom đủ tiền bù, ta thu lại bỏ vào túi tiền của bản thân, trong lòng lại càng thêm cảm kích Hoàng Gia.

Lúc trước ta cũng cảm thấy kỳ quái, hẳn muốn giúp ta, vì sao lại để lại một bao bạc vụn lớn như vậy, hiện tại ta mới hiểu được, ta là một người nửa mù, nếu lấy ra một thỏi bạc lớn, nhất định sẽ đưa tới sự đề ý của kẻ xấu, cho nên mới đưa ta đều là bạc vụn, vì để tránh rất nhiều phiền toái không cần thiết cho ta.

Chỉ là ta không hiểu, vì sao hẳn phải dốc lòng chiếu cố một người qua đường như ta.

Rời khỏi phố ăn vặt, ta liền thật sự mê man không biết đi đâu, cũng không biết bước tiếp theo bản thân nên làm cái gì, giống như ruồi nhặng bay qua bay lại cả buổi ở trong thành Dương Châu, không biết nên đi con đường nào, ta chậm rãi đi về phía trước cuối cùng đi đến một con đường lớn.

Người đi trên đường rất ít, thỉnh thoảng cũng có một số chiếc xe ngựa lớn đi ngang qua, giương mắt vừa nhìn, một hình bóng cao lớn sừng sững như một cái tòa nhà, ngăn chặn ánh mặt trời.

Đây là nơi nào?

Ta từ từ đi qua, phía trước hình như là một cánh cửa lớn, có hai bóng người đứng ở chỗ đó, ta vừa mới đến gần, liền nghe thấy tiếng ngáp dài một cái, người bên cạnh lập tức cười: “Như thế nào, một môi thành như vậy?”

“Ngươi không mệt? Mấy ngày nay không biết Châu phủ tiếp đón nhân vật lớn nào, khiến tất cả chúng ta xoay quanh nhiều lần, còn không cho về nhà.”

“Đúng vậy, nói đến cũng kỳ quái, mấy ngày nay ngay cả Thiết Giáp Khinh Kỵ cũng không được nhân rồi, đều bị điều động tới.”

Châu phủ? Thiết Giáp Khinh Kỵ?

Ta lập tức ý thức được, bản thân đi tới cổng lớn phủ Dương Châu.

Hắn, đang ở trong đó.

Vừa nghĩ như thế, ta lập tức xoay người liền đi. Hẳn cho rằng ta đã chết, cũng tốt, ta cũng coi như chính mình đã chết, tất cả về hân, tất cả về trong cung, tất cả về quá khứ, đều không còn liên quan đến Nhạc Thanh Anh nữa!

Nhưng mới vừa quay người lại, lời nói của hai người kia lại truyền vào trong tai ——

“Nghe nói, đám thổ phi núi Hồ Nha kia, cũng vì đắc tội với vị khách quý này, nên mới bị tiêu diệt. Cũng không biết là vị quan lớn nào, bỏ cái giá lớn như vậy, tiêu diệt toàn bộ núi Hồ Nha, cũng chưa hết giận.”

“Hả?”

“Người anh em của ta ở nhà lao bên kia nói, những tên thổ phi đó đều bị bắt lại nghiêm hình thẩm vấn, cũng không biết muốn hỏi cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Mục tiêu ám sát là Hoàng tử

Nghiêm hình thẩm vấn? Trong lòng ta liền hiểu ra, đám thổ phi này làm nhiều chuyện độc ác như vậy, sao có thể chỉ là nghiêm hình thẩm vấn, chỉ e so với hình thức tra tấn bình thường cũng không khác biệt là mấy.

Còn chưa nói đến, tên Lão đại kia dám cư nhiên nhục mạ Tam Hoàng tử đương triều, chỉ riêng tội này hẳn có chết mười lần cũng không đủ, đám ác nhân kia rơi vào bước đường này cũng coi như bị trừng phạt đúng tội!

Thực ra chuyện trên đời này chính là như thế, thiên lý luân hồi, con người làm bất kể việc gì cũng sẽ có báo ứng.

Nghĩ đến đây, ta đột nhiên cảm thấy vui vẻ rất nhiều, ý niệm trong đầu liền lưu chuyển, còn ta thì sao?

Nếu hôm nay ta thực sự đi rồi, vậy Du Nhi sẽ vì ta mà vĩnh viễn bị giam giữ trong thâm cung, sự đau khổ tuyệt vọng của nàng ấy chẳng phải chính là tội nghiệt ta gây ra hay sao? Vậy quả báo dành cho ta sẽ là gì?

Chân tay ta đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đông cứng lại.

Đứng đó ngơ ngác không biết bao nhiêu lâu, sau lưng liền truyền tới tiếng bước chân thật nặng, ta quay đầu lại, lơ mơ nhìn thấy một đội nhân mã từ trong châu phủ đi ra, ba bước một топ năm nước một trạm canh gác, canh gác vô cùng sâm nghiêm.

Đại khái cảnh tượng này thường ít gặp, chung quanh rất nhanh liền có dân chúng vây quanh xem náo nhiệt, lính gác ghé tai vào nhau nghị luận gì đó. Ta thận trọng đi qua, liền nghe thấy có người nói: “Nghe nói đại hội pháo hoa đêm nay quan to quý nhân toàn thành đều phải tới tham gia,, nghe nói toàn là các đại nhân vật thôi.”

“Hả? Có đại nhân vật khó lường như vậy sao?”

“Không biết, nhưng các người nhìn binh lính diễu hành xem, ít nhất cũng phải quan tam phẩm trở lên.”

“Quan tam phẩm cũng không cần nhiều người bảo vệ như vậy chứ?”

“Nói linh tinh cái gì vậy”, người nọ thấp giọng nói, dường như có chút kiêng kỵ: “Người quên chuyện trước kia xảy ra ở thành Dương Châu rồi sao? Quan lại triều đình đi xuống phía nam có ai mà không thấp thỏm không yên chứ?”

Ta lại không cho là đúng, liền lên tiếng hỏi: “Xin hỏi chuyện ngài vừa nói là chuyện gì vậy?”

“Còn có thể là chuyện gì, không phải quan lại được triều đình phái tới Dương Châu đều bị ám sát sao?” Người nọ vừa nói vừa quay qua nhìn ta, nhận ra ta là người nơi khác đến, cười mỉa hai tiếng rồi bỏ đi.

Tuy ta không rõ sự tình nhưng có thể nhận ra không khí chung quanh đang trở nên khá căng thẳng.

Quan viên được triều đình phái tới Dương Châu đều bị ám sát?

Thân sĩ phượng nam luôn có thái độ thù địch với triều đình, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này, ám sát mệnh quan triều đình chính là tội chém đầu!

Không hiểu đám thích khách đó là cái dạng gì, có thể lộ liễu trắng trợn làm việc này, mà lần nào cũng thành công! Nhìn đoàn khinh kỵ binh mang theo xa

giả của châu phủ nghênh đón Bùi Nguyên Hạo lúc trước, giờ lại thủ vệ vô cùng thâm nghiêm, chẳng lẽ?

Chẳng lẽ mục tiêu bị ám sát lần này chính là Bùi Nguyên Hạo?

Không, không đâu. Xem tình hình hiện tại, ngay cả người trong châu phủ cũng không biết người tới là Tam Hoàng tử đương triều, nói vậy tin tức còn chưa có tiết lộ ra ngoài, thích khách hẳn sẽ không để mắt đến Bùi Nguyên Hạo.

Nghĩ đến đây ta đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Ta lại có thể, còn có thể quan tâm đến an nguy của hắn, hắn là người thế nào, là Long tử, bên người còn có thị vệ đại nội, còn có Khinh kỵ binh tinh nhuệ nhất bảo vệ, còn đến lượt ta quan tâm sao?

Trong lòng hắn, ta đã là người chết, một khối thi thể không đáng tốn tâm tư theo đuổi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Pháo hoa ở đối diện

Tuy rằng trong lòng ta nghĩ như vậy nhưng ta vẫn còn chưa có đi.

Đại hội pháo hoa tối hôm nay ở trên phố nghe nói là chưa bao giờ có, nhưng nghe tin đồn trên phố, chỉ là màn chào mừng khi quan lại quyền quý gặp nhau, ta vừa nghe liền hiểu rõ, thân phận của Bùi Nguyên Hạo cũng không lộ ra ngoài. Tuy hộ vệ chung quanh châu phủ đã bảo hộ rất khá, nhưng không biết vì sao, trong lòng ta luôn có chút bất an.

Giống như, giống như tối hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng là, sẽ xảy ra chuyện gì?

Mang theo bất an và nghi ngờ như vậy, thời gian qua thật sự lâu, màn đêm buông xuống cũng không có để cho ta cảm thấy được có gì khác biệt, chỉ là để trước mắt che lấp càng thêm thâm sâu hơn một chút, nhưng chính là bởi vì như thế, thi thoảng nhìn qua màn đêm lại có vẻ càng thêm rõ ràng rồi.

Ta nhớ rõ trước kia lão đại phu kia từng nói qua, ánh mắt ta hồi phục lại thị lực, ngay tại mấy ngày này, có lẽ, thật sự rất nhanh.

Chỉ chốc lát sau, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm xuống, bởi vì đêm nay có đại hội pháo hoa, một nửa người trong thành Dương Châu đều tụ tập đến nơi này, so với phiên chợ người đến người đi, hiện giờ càng có thể nói là người ta tấp nập, tiếng động nhốn nháo gọi nhau, cắt qua trời xanh yên tĩnh, ngay cả sao trên bầu trời cũng trở nên náo nhiệt.

Ta ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đen thui, nhẹ nhàng đưa tay quơ quơ trước mắt.

Giống như càng ngày càng rõ ràng rồi.

Đúng lúc này, lại có một tiếng hoan hô bắt đầu khởi động trong đám đông, có người hô lớn: “Nhanh nhìn bên trên!”

Tiệc tối hôm nay được tổ chức trên cổng thành Dương Châu, nơi đó phong cảnh tốt, có thể thu hết cảnh đêm ở Dương Châu vào trong mắt, mà chung quanh lại là trạm gác nghiêm ngặt, tất cả Châu phủ đều được bảo vệ cẩn thận.

Ta ngẩng đầu, liền thấy được bóng mờ cao cao trên cổng thành, trong sự hoảng hốt, dường như vẫn nhìn thấy được một chút quen thuộc.

Trên cổng thành, một bóng dáng mạnh mẽ cao lớn từ từ xuất hiện, áo đen dường như hòa làm một thể với đêm tối vô tận, dưới ánh trăng, có vẻ thần bí như thế, quỷ mị như ảnh.

Là hắn?

Giờ khắc này, đột nhiên có chút chua xót nảy lên từ đáy lòng, dường như đầu lưỡi cũng đã nếm được, trong trái tim càng khổ sở hơn.

Cho dù ta mỳ, vẫn là có thể từ nơi nhiều người như thế, liếc mắt một cái liền nhận ra bóng dáng của hắn, cũng bởi vì là hắn, cho nên so với bất kỳ kẻ nào đều càng khắc thêm rõ ràng ở trong mắt, khắc trong đầu, là vì, ta vĩnh viễn đều loay quanh nhớ về hắn sao?

Nhưng cái khổ sở chua chát của ta, chính là dù người xung quanh vốn không có cách cách nào lý giải, tất cả bọn hắn đều kinh ngạc nghị luận, thậm chí có thể nghe được nhóm các tiểu cô nương kia thăm thán: “Kia là ai? Nhìn giống như thần tiên.”

“Thần tiên, thần tiên cũng không đẹp bằng hần...”

Thần tiên? Có lẽ thế, ta đoán trong mắt hần nhất định đang là sự lãnh ngạo cao cao tại thường, thật sự như là đang nhìn xuống chúng sinh.

Nghĩ như vậy, không biết vì sao ta cũng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn bóng dáng mờ hồ kia.

Không biết vì sao, bóng dáng kia hình như run rẩy một phen, đột nhiên đưa tay đỡ lấy bờ tường, nhìn xuống.

Ta nhìn hần, hần cũng nhìn phía dưới, giữa lúc hoảng hốt ta cảm thấy được giống như chúng ta đang đối diện, nhưng ta biết đương nhiên là không thể, khoảng cách xa như thế, hần làm sao có thể nhìn tới được ta, huống chi, chung quanh còn có nhiều người như thế.

Hoàng tử nhà trời là người được vạn người kính ngưỡng, nhưng trong mắt bọn họ, cái gì cũng không nhìn đến.

Suy nghĩ như vậy, đỉnh đầu truyền đến một tiếng nổ vang, chỉ thấy một đóa pháo hoa sáng lạn nở rộ trong trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.